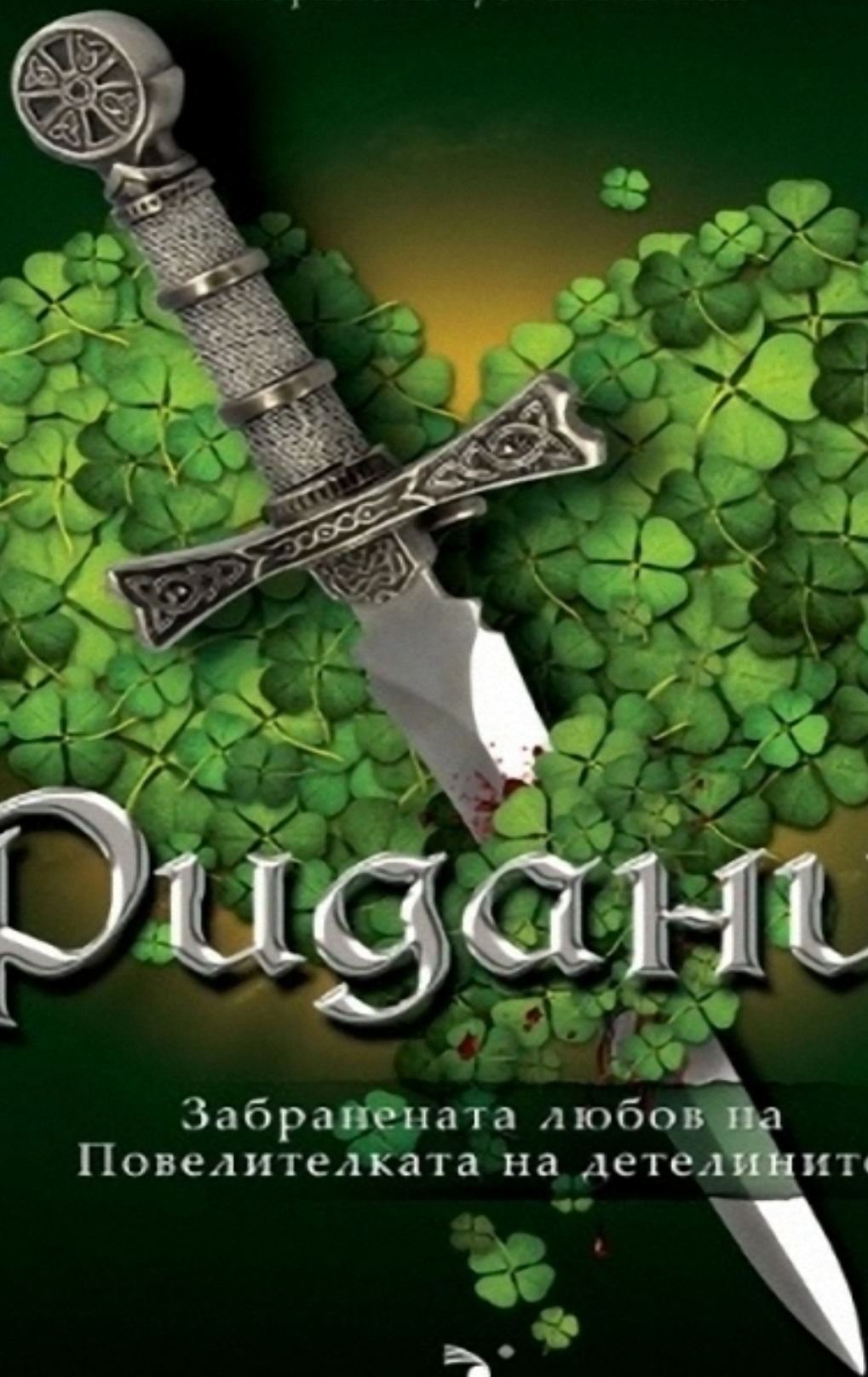

Омагьосваща история за невъзможната любов,
която е и невъзможно да бъде отхвърлена...

МАГИ СТИЙВОТЪР

Авторката на *Тръпка и Копнеж*

Риганце

Забраената любов на
Повелителката на детелините

МАГИ СТИЙВОТЪР РИДАНИЕ

Превод: Паулина Мичева

chitanka.info

Омагьосваща история за невъзможната любов, която е и невъзможно да бъде отхвърлена...

Едно момиче. Две момчета.
Неземна музика. Реален свят. Магически свят.
Магическа реалност. Невъзможна любов.

Животът на Диърдри и на най-добрия ѝ приятел Джеймс се променя завинаги, когато се сблъскват с красивия, но гибелен свят на феите.

Диърдри Монахан е талантива музикантка, която постепенно открива, че странностите ѝ са повече от обичайните за съвременна тийнейджърка. Вижда неща, които другите не виждат. Навсякъде около нея се появят четирилистни детелини.

Всичко около нея се преобръща драматично, когато в живота ѝ се появява загадъчният Люк — момче с тъмно минало.

Те се влюбват страстно и безнадеждно. Ди с изненада разбира, че е Повелителка на детелините — една от малцината смъртни, които могат да виждат тайнствения жесток народ на феите — и че... Люк е един от Тях!

Ди трябва да реши дали чувствата на Люк са истински, или са само средство да бъде примамена в един много, много опасен свят...

Започва битка между смъртта и любовта, между любовта и приятелството, между приятелството и предателството...

„Разтърсваща любовна история, приключение, фантазия и умело съчетаване на магичния и обикновения живот — това е Ридание!“

ПРОЛОГ

Не знаеше от колко време се крие там. Достатъчно дълго, за да усети как студената вода прониква в цялото му тяло и краката му се вкочаняват. Достатъчно дълго, за да не може вече да държи главата си над водата. Зловещия вой на глутницата в далечината караше сърцето му да бие учестено.

Затвори очи и се опита да се концентрира върху най-важната си задача в момента — да се задържи върху грапавите стени на стария кладенец. *Не могат да те надушат тук. Изгубиха дирята ти в потока и няма да успеят да те намерят.*

Студеният допир на водата вледени врата му, имаше чувството, че мозъкът му вече е замръзнал. Погледна нагоре към ясното нощно небе. Въздъхна. Беше изтощен. От колко време правеше това? Цяла вечност, не можеше да си спомни някога да е било другояче. Лаят на преследващите го кучета се отдалечаваше; бяха загубили следата му.

Защо не ме оставите на мира? Не платих ли достатъчно? Молеше Им се да си отидат там, откъдето бяха дошли, но не очакваше отговор. Бог обръща внимание на тези, които имат души — привилегия, която момчето беше загубило преди повече от хиляда години. Преглътна тежко. Дълбоко в гърдите си почувства как някой се прокрадва леко и с любопитство, което означаваше, че Те са влезли в килията. Протегна се във водата към джоба си, извади два стари ръждясали гвоздеа и ги стисна здраво в ръка. Не трябваше да се разплаква. Можеше да се справи с това.

Някъде другаде, в малка, кръгла, сива каменна стая, покрита с мъх, мек като козината на млада лисица, един гълъб се блъскаше бясно в телена клетка. Крилата му се удържаха в стените, които бяха толкова фини, сякаш бяха направени от човешки коси. Гълъбът дращеше с нокти и безуспешно се опитваше да се захване за тънките телени струни. Беше обезумял не от желание да избяга — клетката нямаше врата, а по-скоро от страх. Това беше най-лошият възможен страх,

безнадеждният, и вечното сърце на птицата биеше така лудо, като че ли всеки момент щеше да експлодира в гърдите ѝ.

Бели, деликатни ръце се протегнаха, взеха някак треперещата птица от клетката и я подадоха на една лъчезарна дама, обкръжена от странно златисто сияние сред тази сиво-зелена стая.

Когато проговори, гласът ѝ заблестя в пространството — толкова красив, че можеше да просълзи всекиго. „Крилата“, меко каза тя, като повдигна високо запалена свещ. Пръстите нежно разпериха встрани крилата на гълъба и протегнаха отпуснатото тяло към дамата. Свещта, която тя държеше, отразяваше цветовете на слънцето в очите на птицата.

Дамата се усмихна леко и задържа бледия пламък под крилата на гълъба.

Момчето в кладенеца потръпна. Прехапа устни и притисна силно ръце до челото си в желанието си да се успокои. Болката в гърдите го измъчваше и изгаряше, стягайки жестоко сърцето му. После отслабна също така внезапно, както беше започнала, и то въздъхна едва чуто.

Дамата в сивата стая вдигна свещта пред лицето си. Пламъкът освети красотата ѝ: това беше красотата на съвършения летен ден, но очите ѝ се присмиваха на бледото сравнение. „Той винаги избира трудния начин, нали?“ При звука на гласа ѝ гълъбът започна да се мята лудо. Този път жената вдигна свещта по-близо и пламъците обхванаха перата на птицата, извиха ги и ги опърлиха като лист хартия. Гълъбът застина, човката му се разтвори в мълчалива болка, очите му се впериха невиждащо в тавана.

В кладенеца момчето въздъхна отново, този път шумно, и се опита да си припомни, че трябва да държи главата си над водата. Стисна очи с цялата си сила, сърцето му се сви, а после спря да бие. Почувства се някак празно — за миг даже му стана любопитно, след това се отпусна бавно под водата, разтвори пръсти и гвоздеите, които държеше, заплуваха надолу в мрака под него.

Главата му се изтласка отново отгоре, вратът му се изви в нечовешки спазъм. Момчето беше изтеглено в нощта и захвърлено на ухаещата на детелини земя, плюейки вода от устата си.

„Няма да умираш още, стари приятелю“. Ловецът погледна към него с безразличие, нито ядосан, нито щастлив заради пленената си жертва. Ловът беше свършил, така че и забавлението бе приключило.

Кучетата душеха около проснатото сред детелините тяло. „Имаме работа за вършене“.

ПЪРВА ЧАСТ

*... остави сърцето ми разбито,
опустошено, без надежда.*

*Трябваше да знам, че ще стане
така.*

*Като по чудо замая ме лицето
ти благо,*

*красотата ти ще ме преследва,
където и да съм.*

*Трябваше да знам, че ще стане
така.*

*„Бриджи
т О’Мали“^[1]*

ЕДНО

— Ще се почувстваш по-добре, след като повърнеш — обърна се към мен мама от предната седалка. — Винаги става така.

Както си седях отзад в прашното семейно комби, въздъхнах тихо и придърпах към себе си калъфа на арфата. Започваше да ми се гади. Хрумна ми, че твърдението на мама е единствената причина, поради която май щях да се откажа от кариерата на концертираща музикантка.

— Продължавай с вдъхновяващата си реч, мамо.

— Не бъди иронична. — Подхвърли ми сако, което си отиваше по цвят с панталоните ми. — Вземи това. Ще изглеждаш по-професионално.

Можех да кажа „не“, но беше по-лесно да го взема. Както майка ми каза, колкото по-скоро влезех в залата и приключех с изпълнението си — естествено, преди това трябваше да мина през тоалетните и да повърна — толкова по-скоро щях да се почувствам добре. След като всичко свърши, ще се завърна към обикновения си живот до следващия път, когато тя реши да ме изведе от клетката ми. Отказах ѝ да ми помогне с носенето на арфата^[2], макар че много от другите участници се запътваха навътре, придружени от родителите си. Струваше ми се, че е по-лесно да си невидим, ако знаеш, че край теб няма някой, който непрекъснато те наблюдава с критичен поглед.

— Добре, ще паркирам колата тогава. И ще си потърсим места. Обади се, ако имаш нужда от нас. — Мама потупа гълъбовосинята си чанта, която пасваше идеално на гълъбовосинята ѝ блуза с изрязано деколте. — Дилия също скоро ще дойде.

Мисълта за моята леля примадона засили желанието ми да повърна. „О, Диърдри, ще каже тя високо, искаш ли да ти помогна с този пасаж? Малко си недодялана в горния регистър“.

И тогава ще повърна върху нея. Ей, може би това не е чак толкова лош план. Макар че като познавам Дилия, тя ще има какво да добави и в този случай. „Диърдри, скъпа, наистина трябва да поработиш малко върху струята, ако искаш да повръщаш професионално някои ден“.

— Страхотно — промърморих аз. Родителите ми помахаха с ръка и ме оставиха сама да намеря откъде влизаха участниците в конкурса. Заслоних очи и погледнах към сградата на училището. Яркото следобедно слънце ме заслепяваше, но нямаше как да пропусна големия надпис *Вход за участници*. Бях се надявала да не ми се налага да се връщам в гимназията преди началото на следващата учебна година. Да... Дотук с мечтите.

Уф, наистина беше горещо. Погледнах нагоре с присвити очи; погледът ми се спря на бледата луна, все още увиснала на небето точно до слънцето. По някаква причина призрачният ѝ вид накара стомаха ми да се присвие. По принцип съм си доста нервна, но това беше различна нервност. Имаше нещо магическо в тази луна, заради което ми се искаше да стоя там и да се вирам в нея, докато си спомня защо ме очарова така. Стоенето отвън в жегата обаче не беше от полза за нервния ми стомах, затова обърнах гръб на бледия диск и помъкнах арфата си към входа за участниците.

След като преминах през тежките врати, изведнъж ми хрумна, че преди майка ми да го беше споменала, не ми се повръщаше. Дори не мислех за състезанието. Вярно е, че докато пътувахме, изглеждах леко отнесена, с поглед от типа *не-ме-разсейвай-мисля-си-за-нещо*, който като че ли се предава по наследство в семейството ни, но причината не бе каквато майка ми предполагаше. Все още бях потънала в снощния си сън. След като тя ми наби идеята в главата обаче, а и конкурсът щеше да започне съвсем скоро, нещата поеха по обичайния си път и в стомаха ми настана истинско бедствие.

Жена с две брадички и папка със списъци в ръка ме попита за името.

— Диърдри Монахан.

Тя ме погледна сърдито — а може би това си беше нормалното ѝ изражение.

— Някой те търси по-рано.

Надявах се, че говори за Джеймс, моя най-добър (единствен) приятел. Ако е бил друг, ми беше все едно дали ще ме намери. Искях да я попитам как е изглеждал човекът, който ме е търсил, но се страхувах, че ако говоря прекалено много, ще изгубя и без това слабия си контрол върху стомашните си рефлексии. Близостта с мястото на състезанието определено не ми се отразяваше добре.

— Висока, светлокоса жена.

Очевидно не беше Джеймс. Но не беше и леля Дилия. Странно, но в момента не можех да мисля за това. Човек трябва да си има приоритети.

Жената записа нещо срещу името ми.

— Трябва да си вземеш документите за конкурса в края на коридора.

Поставих ръка на устата си и попитах внимателно:

— Къде мога да репетирам?

— След като си вземеш документите, продължи по коридора и в дъното ще видиш двойната врата на...

Не можех да чакам повече.

— Ясно. В класните стаи долу.

Жената разтrese брадичките си. Приех го като „да“ и продължих нататък. Беше ми нужна около минута, за да привикнат очите ми към светлината, но носът ми ме ориентира безпогрешно. Познатата миризма на „любимата“ ми гимназия дори и без присъствието на ученици ми действаше на нервите. Да, май наистина съм пълна откачалка.

От калъфа на арфата ми се чу звън. Телефонът ми. Извадих го и видях, че на гърба му беше залепнала четирилистна детелина, съвсем свежа, дори все още влажна. Не от онези, дето са всъщност трилистни, а четвъртото листо е просто леко мутирало разклонение на третото — всяко от четирите листа беше съвършено оформено и отделно.

После си спомних, че телефонът ми звъни. Погледнах номера с надежда, че не е майка ми. Не беше.

— Здравсти — казах, докато внимателно отлепях детелината и я прибирах в джоба си. Нямах да навреди.

— О — отвърна Джеймс със съчувствие, настройвайки се веднага към тона ми. Макар телефонът да пращеше и гласът му да звучеше по-високо и грапаво, все пак оказа обичайния си успокояващ ефект върху мен. Топката в гърлото ми моментално изчезна. — Трябваше да ти се обадя по-рано, нали? Вече си готова за частта с драйфането, а?

— Аха. — Облегнах се на двойната врата в края на коридора. — Разсей ме, моля те.

— Ами аз закъснявам. — Звучеше весело, сякаш не му пукаше въобще. — Така че май ще ми се наложи да настроя гайдата си в колата и след това да се втурна на сцената по гащи и без риза. Допреди малко тренирах и вдигах тежести. Може би ще ми дадат точки за добре оформените ми коремни плочки, ако не оценят по достойнство музикалния ми гений.

— Ако успееш поне да си нахлузиш полата, съдиите може да ти дадат точки за двойник на Мел Гибсън в „Смело сърце“.

— Не се подигравай с килта ми, жено. Е, сънува ли нещо забавно тази нощ?

— Ами... — Въпреки че с Джеймс бяхме просто приятели, се поколебах дали да му кажа. Изпълнените ми с невероятни подробности сънища обикновено бяха източник на голямо забавление за нас — преди две нощи сънувах, че съм на интервю за „Харвард“, а човекът, с когото говорех, беше потънал до шия в сирене (май беше „Гауда“). Сънят ми от тази нощ обаче не беше толкова весел, даже напротив. — Не спях достатъчно добре, за да сънувам — казах най-накрая.

О, луната! Изведнъж се сетих, че именно в съня си бях видяла тази картина — луната на дневното небе. Затова като че ли имах *deja vu* преди малко. Разочаровах се, че обяснението беше толкова тривиално.

— Е, това е напълно нормално — каза Джеймс.

— Дилия ще дойде на концерта — оплаках му се аз.

— Ясно, значи тази вечер предстои поредният сестрински бой.

— Не, по-скоро ще бъде серията „Моето дете е по-талантливо, отколкото си мислиш“.

— Може пък да не бъде нито едното, нито другото. Току-виж решили да ти спестят сцените поне веднъж — добави Джеймс успокояващо. — О, по дяволите! Наистина закъснявам. Трябва да замъкна гайдата до колата, но ще се видим след малко. Опитай се все пак да не си изповръщаш червата, става ли?

— Да, благодаря — казах аз. Затворих телефона и го прибрах отново в калъфа. Пристъпих към вратата на залата, зад която се чуваше някаква какофония. Изчаках на опашката за документите, като влачех арфата зад себе си. Най-накрая получих кафявия плик и се обърнах, за да си тръгна. Толкова исках да се махна оттук, че пристъпих много

рязко и арфата се наклони. Следващото, което видях, беше как тежкият калъф се стоварва върху участника зад мен.

— О, майчице!

Момчето внимателно изправи арфата обратно и осъзнах, че го познавам: Андрю от духовата секция на училищния оркестър. Май свиреше на тромпет. Нещо шумно, със сигурност. Ухили ми се широко — най-напред на гърдите ми, чак после вдигна очи към лицето ми.

— Внимавай повече. Явно големите предмети имат склонност да вървят пред теб самата.

— Да... — Добре, схванах намека. Ако беше още малко позабавен, щях да повърна отгоре му. Дръпнах арфата си встрани от него. — Извинявай.

— Ей, споко, можеш да изпускаш арфата си върху мен, когато си поискаш.

Не знаех как да реагирам на това, затова просто измънках едно „Аха“. Не ми беше нужно голямо усилие, за да стана отново невидима и Андрю скоро ми обърна гръб. Странно как дори на толкова важен конкурс, където по принцип съм в стихията си, се чувствах точно както в обикновен ден на училище.

Само дето не беше такъв. Докато стоях облегната до вратата на залата за репетиции и слушах идващия отвътре нестроен шум от гласове и инструменти, нямаше начин да забравя защо всички ние бяхме тук. Стотици ученици чакаха да дойде техният ред да излязат на сцената. Да се опитат да спечелят награда на 26-тия ежегоден фестивал на изкуствата на Източна Вирджиния. Да получат шанса си да впечатлят представителите на най-престижните колежи и консерватории, които присъстват сред публиката.

Стомахът ми се преобърна отново и този път знаех, че няма да ми се размине. Затичах се към момичешката тоалетна, която се намираще в приземието под физкултурния салон — там имаше шанс да бъда сама. Подпрях арфата до мивката и едвам успях да се наведа над старата сиво-жълта тоалетна чиния, която вонеше на прекалено много апарат за чистене и прекалено много ученици.

Мразя това. Стомахът ми изкъркори още веднъж. Всеки път, когато свиря пред публика, става така. Знам, че е глупаво да се страхувам от тълпите, знам, че сама съм си виновна за повръщането и нервните кризи, но не можех да ги спра. Джеймс провери в интернет

как се нарича страхът от това да станеш за смях пред други хора (катагеллофобия) и дори един следобед пробвахме хипноза, съчетана с нежна музика и мотивационни стихчета, за да се преборя със страховете си. Единственият ефект беше, че за известно време и двамата станахме свръхентузиазирани фенове на ню ейдж музиката. После ни мина.

Все още не бях свършила. Тъпата ми коса падаше върху лицето, а отпред беше прекалено къса и неравномерна, за да я прибера отново в опашката. Представих си как излизам на сцената с мръсотии по бретона си. Плача само когато съм напълно изнервена и отчаяна, а в момента бях опасно близо до това състояние.

И тогава усетих как една студена ръка нежно отмята косата от лицето ми и я издърпва назад. Дори не бях чула, че някой е влязъл в тоалетната. Не че това ме изненада — да бъда спипана на място в такова унижително положение си е просто част от моята карма. А лошото е, че знаех дори без да погледна, че ръката е момчешка. И определено не беше ръката на Джеймс.

Напълно засрамена, се опитах да повдигна глава, но притежателят на ръката ме задържа и каза спокойно: „Не се притеснявай. Почти свърши“.

И наистина беше така. Най-накрая нямаше какво повече да изхвърлям, цялата треперех и се чувствах напълно празна. Въпреки че не можех да мисля за нищо в този момент, нямаше как да забравя за момчето, което стоеше зад мен. Обърнах се, за да видя кой бе станал свидетел на най-противното и антисекси нещо, което едно момиче може да направи. Ако беше Андрю, щях да го фрасна в лицето, защото се е осмелил да ме докосне.

Но не беше Андрю, а Дилън.

Дилън.

Момчето от съня ми. Ето го, дошъл да ме спаси от публичното унижение и да ме поведе победоносно към заслужените овации на тълпата.

Той ми подаде шепа салфетки и се усмихна обезоръжаващо.

— Здравсти. Аз съм Люк Дилън.

Имаше един от онези меки гласове, които издават абсолютен самоконтрол, глас, който не можеш да си представиш да крещи. Дори сред тази миризлива тоалетна звучеше невероятно секси.

— Люк Дилън — повторих, като се опитвах да не го зяпам. Поех салфетките с все още трепереща ръка и се почистих. Вече познавах това лице. В съня ми образът му беше неясен, замъглен като на всички хора, които човек сънува, но със сигурност беше той. Жилест като вълк, със светлоруса коса и дори още по-светли сини очи. И секси. Това го нямаше в съня ми. — Ти си в момичешката тоалетна.

— Чух те отвън.

— Може ли да изляза? Препречил си ми пътя. — Гласът ми трепереше повече, отколкото ми се искаше.

Люк се отдръпна встрани, за да изляза от кабината, и пусна крана на чешмата, за да си измия лицето.

— Искаш ли да поседнеш?

— Не... да, може би.

Издърпа един сгъваем стол, който беше подпрян на стената, и го постави до мен.

— Бяла си като брашно. Сигурна ли си, че си добре?

Стоварих се върху стола.

— Понякога, след като свърша... с това, припадам. — Опитах да се усмихна, но ушите ми започнаха да бучат. — Един от многобройните ми... въъ... чарове.

— Сложи главата си между коленете. — Люк коленичи до стола и ме погледна в лицето. — Знаеш ли, имаш много хубави очи.

Не му отговорих. Бях на път да припадна на пода на училищната тоалетна пред един абсолютно непознат, който ръсеше баналности. Той се протегна, ръката му мина между отпуснатите ми ръце и между краката ми и притисна мокра салфетка към челото ми. Сърцето ми заби силно.

— Благодаря — измърморих, преди да започна бавно да се изправлям.

Люк се наведе към мен.

— Да не си болна? — Не изглеждаше притеснен, че може да съм заразна, но въпреки това побързах да поклатя енергично глава.

— Не, просто нерви. Винаги повръщам преди концерт. Знам много добре, че е глупаво, но нищо не мога да направя. Поне сега няма да повърна на сцената. Макар че все още има риск да се строполя там.

— Много викторианско^[3] — отбеляза той. — Приключи ли засега с припадъците? Имам предвид, искаш ли да поостанем още

малко в тоалетната, или все пак можем да излезем оттук?

Изправих се. Успях да се задържа на крака, значи всичко беше наред.

— Не, по-добре съм. Наистина трябва да отида да репетирам. Мисля, че имам само около четирийсет и пет минути преди изпълнението си. Не знам точно колко време изгубих тук... — посочих към кабината на тоалетната.

— Ами хайде да вървим тогава да репетираме. Ще ти кажат, когато дойде твоят ред.

Ако беше което и да е друго момче от училище, просто щях да го разкарам. Мисля, че това всъщност беше най-продължителният разговор, който бях водила с някого, освен с Джеймс или с член на семейството ми през последните две години. Като дори не броя първата част от срещата ни — онази в плътна близост до тоалетната чиния.

Люк нарами кальфа с арфата ми.

— Ще я нося вместо теб, тъй като ти си типична викторианка, и то от най-хилавите. Ще вземеш ли това вместо мен? — Подаде ми изящно гравирана малка дървена кутия, прекалено тежка за размера си. Хареса ми — изглеждаше така, сякаш крие много тайни в себе си.

— Какво има вътре? — Веднага след като зададох въпроса, осъзнах, че за първи път го питам нещо, откакто той докосна косата ми. Дори не ми беше хрумвало да го направя преди — сякаш всичко, свързано с него, беше безспорно и напълно естествено, част от неписан сценарий, който и двамата следвахме.

— Флейта. — Люк отвори вратата на тоалетната и се запъти към един от изходите на сградата.

— Какво ще свириш?

— О, аз не съм дошъл да се състезавам.

— Тогава защо си тук?

Той погледна през рамо и ме заслепи с победоносна усмивка, която остави в мен усещането, че не се усмихва често по този начин.

— Дойдох да гледам как свириш ти.

Не беше истина, но въпреки това отговорът ми хареса. Люк ме изведе навън, зад училището, и се отправи към една от скамейките за пикник близо до футболното игрище. От разположения до задната

врата високоговорител някой обявяваше имената на участниците в конкурса.

— Виждаш ли? Ще разбереш кога е твоят ред.

Настанихме се там, той на масата за пикник, а аз на пейката до арфата си. На светлината на яркото слънце очите му изглеждаха прозрачни като стъкло.

— Какво ще ми изспириш?

Стомахът ми се сви. Щеше да си помисли, че съм абсолютно жалка, прекалено нервна да свиря дори и само пред него.

— Ами...

Люк отклони поглед от мен, отвори кутията на флейтата си и внимателно я извади отвътре.

— Или ще ми кажеш, че си прекалено велика музикантка и не си струва да споделяш дарбата си с никого?

— Като го казваш така, звучи ужасно егоистично!

Той изви устни на една страна, докато наместваше флейтата си. Духна няколко пъти в нея и започна да я настройва.

— Е, аз държах косата ти в доста неудобна ситуация. Не заслужавам ли поне една песен? Съсредоточи се върху музиката. Престори се, че не съм тук.

— Но ти си.

— Представи си, че съм маса за пикник.

Погледнах към мускулестите ръце, очертаващи се под ръкавите на тениската му.

— Определено не си маса за пикник. — Човече, наистина не беше...

Люк ми хвърли бърз поглед.

— Свири. — Гласът му беше твърд и аз извърнах очи. Не защото му се разсърдих, а защото знаех, че е прав.

Заех се с арфата си — *здравей, стара приятелко!* — и я опрях назад на петнайсетсантиметровите ѝ крачета, за да я наместя в извивката на рамото си. Прегледах я за секунда само за да се убедя, че все още е настроена, и засвирих. Струните отвърщаха с любов и нежност на допира на пръстите — арфата обича това топло и влажно време.

Запах. Започнах плахо, но после гласът ми укрепна. Внезапно осъзнах, че ужасно много искам да впечатля Люк.

*Слънцето блести през прозореца
и в твойта коса.
Сякаш още си тук, до мен,
но знам, че туй е лъжа.
Ти ще седиш до прозореца,
ще прокарваш пръсти през мойта коса.
Винаги си бил, до мен,
макар да знам, че туй е лъжа...*

*О, как искам да съм до теб още веднъж.
О, как искам да те държа за ръка още веднъж.
О, как искам да съм до теб още веднъж.
О, как искам да те държа за ръка...*

Спрях да пея, защото чух, че флейтата му се присъедини към песента.

— Знаеш ли я?

— Всъщност, да. Пееш ли стиха, в който се разбира, че е бил убит?

Замръзнах.

— Знам само тази част, която изпях. Не знаех, че умира.

— Бедният момък, разбира се, че умира. Това е ирландска песен, нали така? В ирландските песни любовените винаги умират. Ще ти я изпея. Ти само свири, за да не загубя ритъма.

Засвирих, чудейки се как ли звучи гласът му, когато пее.

Люк вдигна лице към слънцето и запя.

*Ту влизаш, ту излизаш от съня ми,
а песента на арфата не спря.
Със теб умря сърцето ми, любими,
в деня, във който ти умря.
Излизаш и се връщаш във съня ми
и всеки път сърцето ми умира —
не ще да пея тази песен вече,
не ще да чуя арфата звънлива...*

— Виждаш ли, той е бил убит...

— Тъжно — прекъснах го аз.

— ... и това е много стара песен — продължи Люк. — Куплетът, който пееш — ... *да съм до теб още веднъж* — трябва да е бил добавен по-късно. Досега не го бях чувал. Но това, което пея аз, винаги е било част от оригиналната песен. Не знаеше ли?

— Не, не знаех — казах и добавих съвсем искрено: — Имаш чудесен глас. От теб звучи като нещо, което си чул записано на диск, съвсем обработено и професионално.

— Ти също — отвърна Люк. — Имаш ангелски глас. По-хубав, отколкото предполагам. А това е момичешка песен. Стиховете са на момиче, знаеш, нали?

Усетих, че се изчервявам. Глупаво е, разбира се, защото през целия ми живот са ми казвали — и то висококвалифицирани професионалисти и хора, които са част от този „бизнес“ — че съм добра. Чувала съм го толкова пъти, че вече не означава почти нищо за мен. Но от неговите думи сърцето ми подскочи.

— Момичешка... — успях само да повтора леко иронично.

Люк кимна.

— Но ти се справяш повече от чудесно. Изобщо не се напрягаш. Звучиш толкова *сигурно*, толкова *овладяно*.

Настроението ми моментално се промени от удоволствие в раздражение. Репетирах „Риданието на влюбената фея“ от месеци, бях украсила мелодията с няколко направо невъзможни извивки и акорди, от които и най-критичните арфисти щяха да бъдат впечатлени. Не мисля, че бих могла да понеса определението „сигурно и овладяно“ дори от загадъчния Люк Дилън.

— Не съм сигурна, че е комплимент, но щом казваш... — успях да процедя през зъби със спокоен тон. Наследила съм темперамента от майка си, но също като нея никога не показвам кога съм ядосана. Просто ставам все по-студена и по-студена, докато човекът срещу мен не се вледени. Мисля, че коментарът на Люк смъкна температурата в отношенията ни някъде между „доста студено“ и „предупреждение за измръзване“.

Той ми се усмихна загадъчно в отговор.

— Не се цупи, красавице. Исках само да кажа, че би могла да напишеш една много хубава интерлюдия — лично твоя — към

песента. Да импровизираш малко, да бъдеш по-спонтанна. Нещо да се случи в тази мелодия. Имаш талант за това, просто не си опитала.

Отне ми секунда да пропусна лекия му флирт покрай ушите си, докато осъзная какво ми казва всъщност.

— Добавила съм някои акорди — отвърнах аз. — Но ми отне доста време. Седмици. Дни наред. Предполагам, че бих могла да добавя още нещо на други места.

Той се приплъзна по-близо до масата и вдигна флейтата си.

— Нямах това предвид. Напиши нещо ново.

— Не мога. Ще разваля песента.

Люк отвърна поглед.

— Всички така казват.

Имах странното чувство, че този момент е особено важен, макар да не разбирах с какво; че нещо в живота ми щеше да се промени завинаги — независимо дали щях да се откажа, или да опитам. Не бях сигурна. Просто знаех, че не искам да го разочаровам.

— Тогава посвири с мен. Помогни ми да измисля нещо. Ще пробвам.

Той дори не ме погледна, но повдигна флейтата към устните си и засвири началните тонове на старата песен. Присъединих се, но с един тон по-ниско. Пръстите ми автоматично намираха нотите така, както ги бях репетирала месеци наред. Също както автоматично следвах Люк и всичките му странни действия през изминалия половин час като по сценарий, написан специално за мен.

На втория такт обаче пръстите ми засвириха нещо различно. Не просто няколко ноти. Беше нещо повече — като че ли на своя глава бяха решили да създадат собствен ритъм. За пръв път поемах такава отговорност и чувството беше страхотно. Не изпитвах никакво съжаление. Никакво колебание.

На третия такт Люк спря след първия куплет и аз продължих сама цели осем такта. От арфата ми се понесе съвсем нова мелодия.

Люк се усмихна.

— Не е хубаво да злорадстваш — казах му аз.

— Права си — съгласи се той.

Прехапах устни и се замислих. Бях в чужда територия и не знаех какви са правилата.

— Ами ако... ако свириш с мен този следобед? Ако променя заявката си за участие от соло на дует?

— Става.

— Отивам да го направя — надигнах се от пейката, но Люк се пресегна и ме хвана за ръката.

— Вече знаят — каза меко той. — Искаш ли да се поупражняваме още малко?

Очевидно не аз определях правилата в тази игра. Седнах отново на пейката и го погледнах с недоумение, опитвах се да осъзная какво ми казва. Настръхнах цялата, нещо вътре в мен ме прободеше — не знаех дали като обещание или като предупреждение. Имах избор сама да реша кое от двете е. В сигурния и установен свят, в който живеех, щеше да бъде предупреждение.

Кимнах с глава.

— Добре, да порепетираме.

— Ди, ето къде си била.

Обърнах се — Джеймс стоеше зад мен. За секунда се замислих кога бях говорила за последно с него и за какво. О, да...

— Повърнах.

Люк се обади:

— Хубав килт.

Джеймс го погледна с ледено изражение.

— Не съм ли те виждал някъде преди?

— На паркинга — отвърна Люк меко. — Пред музикалния магазин.

Беше ми доста трудно да си го представя някъде другаде, на толкова обикновено място, но Джеймс май му повярва.

— О, да. Какво стана с онзи цигулар, с когото свиреше?

— Трябваше да се прибере вкъщи.

Имах странното чувство, че между двамата остава нещо недоизказано. Реших да попитам по-късно Джеймс за това, сега имаше по-важни неща.

— Скоро ли ще свириш?

— Тъкмо приключиха изпълненията на хоровите капели и започнаха дуетите. С Джейсън Билър — помниш го — решихме да излезем заедно: аз с гайдата, той с електронната си китара, за да видим можем ли да накараме костюмарите да се надигнат от столовете си.

Така че, да, скоро ще излизаме. Ще отида да го намеря. Ще се ослушвам и за твоето име. — Джеймс все още се взираше право в Люк, сякаш беше някакъв рядък растителен вид.

— Късмет — каза Люк.

— Да, благодаря. — Бойният ми другар удари лекичко с юмрук вдигнатата ми длан, нашият обичаен поздрав, и ни обърна гръб. — Доскоро, Ди.

След като си тръгна, Люк каза:

— Харесва му да бъде различен.

Кимнах.

— За разлика от теб — продължи той.

О, заболя ме!

— Не е вярно. Обичам да съм различна. Но някак си всичко, което кара хората извън училище да ме забелязват, вътре в самото училище ме прави абсолютно невидима. — Свих рамене. — Джеймс е единственият ми приятел. — В същия момент си помислих, че бях казала прекалено много. Че ще стана невидима и за Люк.

Но той разсеяно погали флейтата си, преди да вдигне поглед към мен.

— Те губят.

— *Диърдри Монахан. Люк Делонг.*

Потръпнах, щом чух името си по високоговорителя.

— Спокойно — каза Люк. — Няма да припаднеш, нали? Чакат ни. — Стана и нарами арфата ми, като ми подаде отново кутията с флейтата. Когато стигнахме до вратата, я отвори широко пред мен. — След вас, кралице моя. — Затворих очи за миг, докато вратата се затръшваше зад гърбовете ни, в очакване нервите ми пак да се обадят.

— Нали знаеш как някои хора успяват да се справят с всичко?

Отворих очи. Осъзнах, че ме чака, затова се забързах нагоре по стълбите.

— Какво имаш предвид?

С приближаването до залата по коридора срещаме все повече участници, чакащи реда си, които разговаряха шумно помежду си, но чувах гласа на Люк зад себе си без никакво усилие.

— Казваш на такива хора да напишат песен, а те създават симфония. Казваш им да напишат разказ, а те ти дават по един роман

на ден. Казваш им да преместят лъжица, без да я докоснат, правят го на мига. Ако искат нещо, то става. Чудеса.

— Ами всъщност не, не знам — отвърнах аз. — А и не съм виждала такива неща, освен в научнофантастичните филми. Ти познаваш ли някого, който може да прави нещо подобно?

Люк снижи гласа си.

— Щях да го помоля да направи няколко чудеса за мен, ако познавах.

Проправихме си път до кулисите. Предишният дует — два тромпета — беше отвратително добър.

Люк продължи:

— Помисли си само — би могла да минеш покрай такъв човек на улицата. А може и ти самата да имаш такива способности, но никога няма да го разбереш, ако не опиташ.

— Говориш за импровизацията, нали? — Потърсих с поглед някого от организаторите. Бях започнала да изпитвам лекота, едно прекалено топло чувство обхващаше цялото ми тяло, което означаваше, че или ще завладее сцената с гръм и трясък, или ще се проваля по същия начин. — Схванах. Нямах да знам, че мога да импровизирам така, ако ти не ме беше накарал да опитам.

— Диърдри Монахан и Люк Дилом? — Поредната дама с папка в ръце, която произнесе по ужасяващ начин фамилията на Люк. — Добре. Вие сте следващите. Изчакайте, докато тези момчета слязат от сцената. После аз ще ви представя. Може да кажете нещо кратко за мелодията, която ще изпълнявате. *Кратко.* — С измъчено изражение на лицето се обърна към музикантите зад нас и започна да повтаря речта си.

— Просто мисля, че не си даваш много зор — продължи Люк оттам, откъдето ни бяха прекъснали. — Доволна си от добрите резултати и толкова. Но това са най-обикновени добри резултати, нищо повече.

Сякаш нещо ме прободеше. Обърнах се към него. *Ще променя правилата на тази игра.*

— Не искам обикновени неща.

Той ми се усмихна, или пък се усмихваше на нещо зад мен — не можах да разгадам изражението му. После извади малко шишенце като онези, в които има капки за очи, но без никакъв етикет.

— Очите ли те болят?

— Не, просто са... особени. Искам тази вечер да виждам всичко.

— Примигна, очите му засияха от капките и се просълзиха.

Едно движение на ръката му и сълзите изчезнаха, а очите му останаха напълно сухи, но не по-малко сияйни. Нещо в тях ме накара да поискам да видя това *всичко*, което той щеше да види тази вечер.

— Диърдри? Реших, че си ти. — Мистър Хил, учителят ни по музика и диригент на хора, ме докосна по лакътя. Държеше се като мой музикален наставник, откакто минах в гимназията. Знаех, че според него ми предстои велика музикална кариера. — Как си?

Не отговорих на въпроса му машинално, както обикновено, а се замислих за миг.

— Всъщност не толкова зле, колкото очаквах.

Мистър Хил се усмихна зад телените рамки на очилата си.

— Страхотно. Искан само да ти пожелаая късмет. Не че се нуждаеш от него, разбира се. Само помни — избягвай високите тонове на струните, когато пееш.

Усмихнах му се.

— Благодаря. Всъщност днес ще свиря в дует.

Мистър Хил погледна Люк и усмивката му изчезна. Попита го с неодобрение:

— Познавам ли те?

— Никой не ме познава — отвърна Люк.

Хвърлих му бърз поглед. *Аз ще те опозная.*

— Диърдри? Лукас? Ваш ред е. — Жената с папката ме хвана здраво за лакътя и ме насочи към сцената. — Успех!

Двамата излязохме заедно на прекалено осветената сцена. Косата на Люк изглеждаше направо бяла на ярката светлина. Погледнах към залата и се опитах да открия къде е седнало семейството ми, но публиката беше потънала в сянка. Така беше по-добре, не ми се щеше да виждам самодоволното изражение на леля Дилия. Настаних се на съгваемия стол в средата на подиума — беше неприятно затоплен от прекалено нервния предишен участник.

Люк постави арфата до мен, пристъпи зад гърба ми и ми прошепна:

— Не бъди обикновена.

Потръпнах и придърпах арфата към себе си. Нещо ми подсказваше, че „обикновеното“ не е вариант, щом и Люк е намесен, и тази мисъл беше по-вълнуваща и плашеща от всеки конкурс, на който се бях явявала някога.

— Диърдри Монахан и Люк Делонг — изпълнение на келтска арфа и дървена флейта.

Наклоних се към Люк и му прошепнах:

— Постоянно бъркат името ти.

Той се усмихна лекичко.

— Всички го правят.

— Но аз не го бъркам, нали?

Светлините от прожекторите се отразяваха в очите му като в бистро езеро; усетих, че не мога да спра да се вирам в тях.

— Не, не го бъркаш.

Люк нагласи микрофоните ни и се обърна към публиката. Погледът му пробяга по лицата на хората в залата, като че ли търсеше някой познат.

— Какъв вълнуващ ден, нали?

От залата се чуха слаби ръкопляскания и подвиквания от някои по-шумни бащи.

— Не ми прозвуча много въодушевено. Това е най-големият музикален конкурс за ученици в радиус от хиляда километра. Състезаваме се за големи награди. Това са вашите деца, техните приятели и връстници и те свирят от цялото си сърце и душа! Сега вълнувате ли се или не?

Този път ръкоплясканията бяха много повече и по-силни. Люк се усмихна широко.

— Така е по-добре. С Диърдри ще ви изсвирим стара ирландска песен — „Риданието на влюбената фея“. Надявам се, че ще ви хареса.

Това беше моментът, в който обикновено или повръщах, или припадах, но сега ми се струваше, че няма да направя нито едното, нито другото. Усещах, че се усмихвам широко като Люк. Усещах, че ще сритам няколко музикални академични задника. Беше най-прекрасното чувство, което някога бях изпитвала. Къде изчезна истинската Диърдри? Не че ме интересуваше особено, май не исках тя да се връща.

— Готова ли си, Ди? — попита ме Люк нежно.

Усмивката му беше заразителна и за първи път в живота си почувствах, че ми е писано да бъда на сцената, че тя е правилното място за мен. Усмихнах му се широко вместо отговор и засвирих. Струните още бяха меки и приятни на допир от жегата отвън, а акустиката в залата караше звука от малката ми арфа да звучи така, все едно излизаше от класическа, висока метър и половина арфа. Люк се включи с флейтата си. Звукът ѝ беше нисък и задъхан като гласа му, когато пееше навън — силно изразителен, приличаше на човек, който едва сдържа емоциите си. Заедно звучахме като оркестър, едновременно старинен и някак извън времето, а когато започнах да пея, публиката в залата замръзна, сякаш вледенена от студа в зимна нощ.

Чий беше този ангелски глас? Гласът, който изпълни залата, изобщо не звучеше като моя — беше много по-зрял, по-оформен и предаваше напълно агонията на влюбената фея от песента.

Първият стих свърши и *усетих* как за частица от секундата флейтата се поколебава и спира в очакване. Започнах да свиря мелодия, която не беше чувана досега. Само че аз я бях свирила и преди и знаех, че мога да се заиграя с нея, без да се загубя. Този път я атакувах нежно, но силно. Катерех се по гамата с болка и любов едновременно, а флейтата на Люк ме следваше в по-долните тонове, почти непоносимо близко.

После започнах да пея последния стих, онзи, който току-що бях научила от Люк. Във всеки друг ден вече щях да съм забравила текста, но не и днес — гласът му не спираше да звучи в главата ми. Думите като че ли придобиваха нов смисъл, когато ги пеех аз; бяха истински.

Защото аз бях влюбената фея.

*Ту влизаш, ту излизаш от съня ми,
а песента на арфата не спря.
Със теб умря сърцето ми, любими,
в деня, във който ти умря.
Излизаш и се връщаш във съня ми
и всеки път сърцето ми умира —
не ще да пея тази песен вече,
не ще да чуя арфата звънлива...*

Когато стигнахме до последния рефрен, Люк вече се усмихваше толкова широко, че почти не можеше да свири. Оставих гласа си да заглъхне постепенно, да отмре с последната изсвирена от флейтата нота и да се завърне там, откъдето беше дошла изумителната непозната мелодия.

Залата остана абсолютно тиха.

На лицето на Люк се появи лека, почти неуловима усмивка и тогава публиката скочи на крака, всички викаха и ръкопляскаха. Дори съдиите на предния ред се изправиха. Прехапах устни и усетих как цялата се изчервявам, докато с Люк се споглеждахме тържествуващо.

Напуснахме сцената, на която трябваше да излязат новите изпълнители. Люк стисна силно ръката ми, лицето му грееше.

— Добро момиче! — Пусна ме бързо. — Добро момиче! Трябва да тръгвам, за да... но ще се върна за приема довечера.

— Трябва да направиш какво...? — повторих аз, но той вече беше изчезнал в претъпканото с хора пространство зад кулисите. Почувствах се странно изгубена.

---

[1] Стара ирландска песен. — Б.пр. ↑

[2] Героинята свири на келтска арфа (lever или folk harp), която е значително по-малка от класическата педална арфа. Броят на струните е различен и може да стигне до 34; корпусът ѝ е триъгълен, с по-малък резонатор от този на класическата арфа. Има различни видове начини за извличане на полутонове (струните възпроизвеждат само натурални тонове), но най-разпространеният е чрез специални метални кукички. — Б.пр. ↑

[3] Викторианска епоха — управлението на кралица Виктория от юни 1837 до смъртта ѝ на 22 януари 1901 г., период на възход и добруване за Англия. Сред критериите за красота са били бледостта, изключителната слабост и т.н. Аристократичната жена трябвало да е нежно създание, което често припада. — Б.ред. ↑

ДВЕ

— Не обличай нищо размъкнато! — каза майка ми, докато затръщваше вратата на стаята ми зад гърба си.

Благодаря за страхотния съвет, мамо, помислих си, докато се взирах в разпръснатите по леглото ми дрехи. Не знаех какво щях да облека за официалния прием за участниците тази вечер, но със сигурност нямаше да бъде нищо от глупостите, които тя избра от гардероба ми.

Все още държах в ръка последното ѝ предложение — рокля, с която приличах на избягала от старчески дом. Метнах я върху останалите прекалено официални рокли и костюми с панталони и погледнах навън през прозореца. Разпокъсани бели облаци се носеха леко по небето, отнасяйки със себе си остатъците от следобедната жегга, и постепенно закриваха бледите очертания на сребрилата „дневна“ луна, която все още се виждаше.

Вместо да започна да се обличам, пъхнах един диск в плейъра си, бутнах планината от дрехи в другата страна на леглото и се проснах върху завивките. Бързите ритми на рила^[1] се понесоха из съзнанието ми и съживиха спомена за случилото се днес на сцената.

По дяволите! Люк Дилън е истински. Още не можех да дойда на себе си, да не се бях надрусала с нещо? Хората не излизат ей така от сънищата ти.

Позволих си лукса няколко минути просто да си лежа и да си мисля за него. Спомнях си как внимателно говореше, произнасяйки всяка дума, сякаш е много специална. Задъханият звук на флейтата му, нашепващ древни тайни и копнежи. Светлите му, прозрачни като стъкло очи. Можех да си представя как ме държи за ръката и ме превръща в една от своите тайни. После се почувствах гузна, че лежа и се размотавам, потънала в глупави момичешки фантазии за него, вместо да се приготвям за партито, но досега не си бях падала така по никое момче.

Тъъ, май излъгах. В седми клас учех заедно с Роб Мартин, слаб, тъмнокос тип с лице на замислен мрачен ангел. Или поне такъв беше в

моите представи. Благодарение на своята суперсила да оставам невидима за всички други в училище, го наблюдавах всеки ден, без да се осмеля да го заговоря. За мен той беше нещо като светец, защото се изказваше против жестокото отношение към животните и срещу месото, което ни предлагаша в менюто в училищния стол. Веднъж порица един от учителите ни пред целия клас, защото носеше кожено яке. Използваше думи като „анатема“ и „погром“.

Той беше моят герой.

После, няколко дни преди лятната ваканция, когато последвах Роб като сянка в междучасието — както обикновено, невидима за него — го видях как отваря кутията си за обяд и вади оттам сандвич с шунка. И го изяжда.

Оттогава не съм си падала по никое момче.

Рилът свърши и започна следващото парче — нежна и тъжна балада, една от любимите ми: „Ако бях птица“. Докато си я тананиках, внезапно разпознах една музикална фраза, която накара стомаха ми да се свие. О. Дотук бяхме с магическата импровизация. Мелодията, която изсвирих на конкурса, не беше съвсем същата като тази, която звучеше, но беше достатъчно близка. Заслушах се още по-внимателно, докато групата повтаряше стиха. Добре, не е тази част. Но ето — момент, тези ноти тук? И може би тези? О, да. Вече беше болезнено ясно откъде е дошло вдъхновението ми.

Въздъгнах тежко, но трябва да призная, че част от мен се почувства облекчена. Щом имаше напълно логично обяснение за внезапната ми способност да импровизирам, може би имаше такова и за появата на самия Люк. Защото хората наистина не могат просто да се материализират от сънищата. Сигурно го познавах отнякъде... А и начинът, по който свиреше на флейта — може би имаше и група, която съм слушала преди. Не знаех нищо за него, освен че е готин, занимава се с музика и се интересува от мен.

Имаше ли значение нещо друго?

Ами, все пак той се появи изневиделица в онази тоалетна...

— Диърдри! — извика майка ми от долния етаж. — Избра ли си нещо?

Станах и се загледах за момент в плейъра си, преди да го изключа.

— Да! — отвърнах аз. — Вече реших какво да облека.

* * *

Щом стигнахме до приема, останах много доволна, че не се поддадох на натиска на майка си и не облякох нищо от нейните тъпи предложения. Никой не носеше дънки, но и никое момиче не беше облечено в „малка черна рокля“ от типа, който тя беше струпала на леглото ми. Светлосинята ми лека лятна рокля и белите сандали, които бях обула, пасваха чудесно на стила, който всички като че ли негласно бяха избрали. Деколтетото на роклята беше остро и изрязано и разкриваше красиво врата и раменете ми. В случай че Люк наистина дойде на партито...

— Мразя, когато организират приемите навън — заяви шумно Дилия, докато пристъпваше внимателно по пътеката и високите ѝ токчета потъваха в тревата. — Слава Богу, че поне оркестърът свири камерна музика! Опасявах се, че пак ще има нещо ужасно като онези гайди от конкурса.

Както винаги, бях на напълно противоположното мнение. Няма нищо по-неприятно от това да си затворен със сто непознати в миришещо на препарати за чистене помещение. Вместо това сега учениците, родителите, учителите и съдиите се разхождаха весело и спокойно между опънатите големи бели шатри и носеха в ръце чинии с храна на фона на нежната музика на оркестъра. Храната миришеше чудесно и ми напомни за съботните нощи у дома. Горещият летен въздух вече отстъпваше на хладния бриз, а слънцето се скриваше плавно зад дърветата.

— За бога, каква е тази *миризма*? — попита с възмутен тон Дилия. Заяждаше се, разбира се. Много добре знаеше, че кетъринг компанията на мама осигурява храната за приема. Татко винаги нарича Дилия „моята най-малко любима балдъза“. Шегичка, тъй като Дилия е единствената сестра на мама. Но нямаше как да не се съглася с коментара му — Дилия е като супермазна торта, покрита изобилно със захарна глазура, а аз предпочитам да съм на диета в нейно присъствие.

— Ди, ти оцеля! — Джеймс се запъти към мен, но спря на известно разстояние, когато видя Дилия. — О, не видях, че си заета.

Дилия оглеждаше критично килта му, рошавата му коса и дланите му, изписани с химикалка — Джеймс е много разсеян и

постоянно записва някакви неща по ръцете си, за да не ги забрави.

— Ти си гайдарят, нали? — попита тя рязко.

Джеймс се усмихна гордо. Вече беше разпознал, че тя е от типа „мразещи гайди“.

— Да, но го правя против волята си. Извънземните обаче не ми дават да спра.

Усмивката на леля ми беше ледена и чудесно показваше, че не ѝ е забавно.

— Това е Джеймс, Дилия — казах аз. — Той е вторият най-добър гайдар в щата Вирджиния тази година.

— Скоро ще бъда номер едно — намеси се Джеймс с обезоръжаващо искрена усмивка. — Свързах се с един наемен убиец.

Дилия запази леденото си изражение. Не беше лесно някой да я обезоръжи, дори и веселяк като Джеймс. Спогледахме се с него, нямахме нужда от думи — и двамата си мислехме едно и също в момента.

— Е, беше ми приятно да се запознаем. Тръгвам, че май храната се чувства самотна.

Помахах му леко, докато се отдалечаваше, оформяйки едно „до след малко“ с устни, а Дилия потръпна демонстративно.

— Какви странни хора идват на тези събирания. По-добре да намерим родителите ти.

— Ще те настигна — отвърнах, като небрежно изостанах от нея. — Мисля, че видях някои от приятелите си.

Не бях добър лъжец, но Дилия не беше добър слушател, така че се разделихме любезно. Тя се запъти към шатрите, а аз колкото можеше по-далече от тях. Огледах струпаната около масите с храна тълпа, но не видях Люк, затова тръгнах към шатрата, под която свиреше оркестърът.

На това място слънцето минаваше косо между дърветата над пътеката и хвърляше дълги златни ивици светлина върху тревата. Поех по една от тези златисти пътечки, като наблюдавах невероятно високата си сянка, която вървеше пред мен. Не след дълго усетих аромата.

Беше толкова силен и странен — като от някакви непознати билки — и се появи така внезапно, че проверих земята под сандалите си, да не би да съм настъпила нещо. Под краката ми обаче нямаше

нищо, освен детелини. Листата им привлякоха вниманието ми и се наведох, за да ги разгледам по-внимателно. Сред многобройните трилистни детелини имаше и доста четирилистни. Откъснах една и се изправих. Щях да си я прибера. За късмет.

— Чух те как свириш.

Примигнах бързо от изненада и вдигнах поглед. Без да забележа, до мен се бе приближил млад мъж с рижава коса. Лицето му бе покрито с лунички, но въпреки това той беше изключително хубав — като от реклама в списание. Имаше красивия вид на добре поддържаните хлапетии с големи попечителски фондове.

Не бях сигурна какво се очаква да отговоря на това, затова просто казах:

— Така ли?

Той закръжи около мен, като ме изучаваше от горе до долу.

— Да. — Направи още един пълен кръг, трябваше да извъртя очи, за да не го изпусна от поглед. — Доста впечатляващо. Много по-добре, отколкото очаквах.

По-добре в сравнение с какво? Като за момиче? Като за ученик? Като за арфистка? Или като за мен?

— Благодаря — отвърнах резервирано. Той ме обиколи пак, с усмивка на лице. Усетих още един силен полъх на онзи аромат и ми хрумна, че сигурно идва от него. Може би нещо, с което се беше пръснал или носеше в себе си.

— Доста впечатляващо като цяло.

Реших да бъда любезна.

— Ти свириш ли?

Той се ухили.

— Спира ли съм някога?

Продължаваше да обикаля около мен, без да спира дори за миг, а после изведнъж изражението на лицето му се промени по начин, от който сърцето ми направо щеше да изскочи.

— Миришеш хубаво.

Познат глас ме накара да се извърна в другата посока.

— Диърдри.

Люк сграбчи рязко ръката ми. Движението му беше толкова внезапно, че изпуснах четирилистната детелина на земята. Почувствах се облекчена, сякаш бях спасена от някаква опасност.

— Ох, радвам се, че си тук. Този тип... — обърнах се към особняка, но не видях никого. Останало беше само наситеното ухание на розмарин или мащерка. Имаше поне дузина места, където можеше да се скрие, след като се бях извърнала към Люк. Това означаваше само едно — че нещо не беше наред. Защо иначе щеше да избяга? — Преди малко имаше едно момче...

Люк погледна зад мен.

— Тук няма никой. — Присви очи. — Никой.

Побиха ме тръпки. Щеше да ми е по-лесно да му повярвам, но нямаше как да забравя луничавия тип.

— Но имаше — упорствах аз. — Някакъв особняк.

— Не се съмнявам — каза високо Люк. — Хайде. Да се връщаме в цивилизацията. Какво изобщо правеше на това забутано място?

Огледах се наоколо. Златистата пътека от светлина ме беше отвела странно далече от шатрите. Оттук музиката на оркестъра идваше като че ли от стара музикална кутия.

— Просто исках да се махна колкото се може по-далече от досадната ми леля.

— Нека да отидем колкото се може по-близо до нея и по-далече от странните типове — предложи Люк. Докосна ме леко по голото рамо, побутна ме нежно и двамата се запътихме по посока на глъчката. — Харесва ми роклята ти впрочем. Отива ти.

Вътрешно изпитах гордост, а после с изненада се чух как казвам:

— Знам.

— Не е хубаво да се надуваш — отвърна Люк, но се засмя. — Хайде, разкажи ми за досадната си леля.

Въздъгнах, докато приближавахме шатрата с храната.

— Ето, това е тя. Тормози майка ми.

Люк застана до мен и спокойно огледа и двете. Това негово качество започваше да ми харесва. Той слушаше. Наблюдаваше.

— Ужасна е, така ли?

— Нямах и най-малка идея — отвърнах аз. — Ако има страшна приказка с ужасни лели, тя ще е главната героиня. С мама никога не са се разбирали.

Дори оттук чувах как леля Дилия високо обяснява на някого, че като малка майка ми имала талант, но не направила нищо с него.

Кучка.

— Току-що си помислих нещо не много приятно за член на семейството ми — признах на Люк.

Той се наведе към мен, толкова близо, че усетих лекия мускусен аромат, който се носеше от него — не приличаше на ухание от някаква билка, нито беше типичната миризма на гимназист — и ми прошепна:

— С „к“ ли започва? И аз си помислих същото.

Засмях се високо и Дилия ме чу. Погледна към мен и ми помаха с ръка да отида при тях, но аз се престорих, че не съм я видяла, и зарях поглед към масите с храна.

— Бързо! Направи се, че ми показваш нещо, за да изглежда, че не съм я видяла.

Люк постави ръка на рамото ми, а с другата посочи вечерното небе.

— Виж луната.

— Това ли можа да измислиш? — попитах аз, но въпреки това погледнах към нея — бледа, загадъчна, висяща там горе сред все още синьото, а не черно небе. И отново почувствах, че бих могла да я гледам вечно или поне докато си спомня защо ми се иска постоянно да се вирам в нея. — Красива е, нали?

Не мисля, че той все още гледаше към луната, но отговори:

— Да, много.

— Знам, че звучи глупаво, но тя ме кара да се чувствам странно. — Така, както Люк ме караше да се чувствам.

— Защото е дете на нощта. Нощта крие тайни.

И той криеше тайни, нали така? Тайни, които и двамата се преструвахме, че няма.

— Много поетично.

— Мога да бъда и поет, когато искам. Сложна личност съм. И аз като теб имам дълбока душевност.

Сведох престорено смутено поглед.

— Ооо, смяташ, че имам дълбока душевност? Това е ужасно мило.

Вдигнах очи, за да видя реакцията му, но той гледаше някъде зад гърба ми. Обърнах се, за да проследя погледа му.

С походка на модел към нас се приближаваше много висока и много руса жена. Беше красива като лилия, с невероятни сини очи и

съвършена снежнобяла шия. Внезапно моята рокля ми се стори дрипава.

— Елинор — каза Люк с безизразно лице.

— Люк. Чудесно е, че се срещаме отново. — Постави ръце на раменете му и го целуна по бузата, като прокара пръст надолу по брадичката му. Извърнах поглед. — Сякаш мина цяла вечност.

— Да.

— О, май не сме в много добро настроение тази вечер! — възкликна красавицата. — Мислех, че си направо в рая сред тази прекрасна музика.

Люк не отговори.

— Като казах „прекрасна музика“... ти свири великолепно, Диърдри. Всички *ние* бяхме изумени от изпълнението ти.

Погледнах към нея, щом чух името си, и бях заслепена от сияйната ѝ усмивка.

— Благодаря. Люк много ми помогна.

Елинор насочи усмивката си към Люк, който все още стоеше със същото странно безизразно лице.

— О, да, наистина помогна доста. — Усмихна му се още полъчезарно. — Люк, скъпи, няма ли да си поговорим малко?

— Как върви работата? — попита той глухо.

Русата жена се изсмя. Дори смехът ѝ беше красив и направо досадно съвършен.

— Много добре.

Люк повдигна въпросително вежди.

— Как е шефката?

Елинор изучаваше небрежно фино оформените си нокти.

— О, напоследък сме по-скоро като колежки.

— Сигурно е вълнуващо.

— Масите оценяват по-високо някого като тях. — Направи жест към себе си. — Някой като мен.

— Какъв късмет и за двете ви — каза Люк.

— И аз така мисля, пиленце. — Тя се обърна към мен. — А ти определено си изгряваща звезда. Ще следя развитието ти.

Усетих как зад гърба ми Люк настръхна.

— Беше ми много приятно да се запознаем, Диърдри. Пожелавам ти приятна вечер. — Докосна отново Люк по лицето. — Ще се видим

скоро.

След като си тръгна, погледнах Люк и хапейки устни, го попитах:

— Бивша приятелка?

Той ококори очи и се разсмя.

— Това би било най-ужасното нещо, което може да се случи на някой мъж. Не. Помниш ли страшната приказка с ужасната си леля? Елинор ще бъде чудесно попълнение в нея. Мисли за нея като за зла кръстница.

Въздъгнах облекчено. Всъщност не биваше да мисля за Люк по този начин, като се имаше предвид от колко време го познавам. Но все пак идеята, че бих могла да имам Елинор за конкурентка, направо ме вцепени.

— Зла кръстница е много по-добре от бивша приятелка.

Какво те прави толкова различен, Люк, че изобщо ми пука дали си имал гадже или не?

Погледът му се плъзна покрай мен.

— Така е, нали?

Извърнах очи и аз, самоувереността ми изчезна вдън земя и само кимнах.

— Аха.

Внезапно осъзнах, че от колоните в шатрата, където се провеждаше церемонията по награждаването, от известно време се носеха гласове.

— Второ място при соло изпълнителите за Кармен Мейси. — Зад гърбовете ни се разнесоха любезни ръкопляскания.

Запътихме се мълчаливо към мама, но спряхме, когато видяхме, че тя говори с някого. Дилия изненадващо за нея мълчеше.

— ... Чух я как свири днес и просто исках да ви кажа, че съм изключително впечатлен от таланта ѝ. Ние търсим точно такива хора — като нея и приятеля ѝ. Моля ви, моля ви, вземете визитката ми и се обадете.

Погледнах човека, който говореше. Приятният му глас не отговаряше на външността му — ако не знаех, че е свързан по някакъв начин с музиката, бих казала по-скоро, че е кечист или боксьор. Макар да носеше закопчана догоре риза, ръкавите не можеха да скрият огромните бицепси и мускулестите му гърди. Не отговаряше съвсем на

представата ми за „ловците на глави“, които търсеха студенти за университетите.

— Първа награда при ансамблите отива при Андрю Манкс, Тина Чин... — уредбата гърмеше, но гласът на мама ми се струваше по-силен.

— Благодаря, определено ще обсъдим предложението ви.

Мистър Гигантски мускули ми кимна леко, преди да погледне отново към нея и Дилия.

— Е, знам, че денят е бил тежък за вас, затова ще ви оставя да си почивате. Скоро би трябвало да обявят голямата награда, нали? Насладете се на приема.

Спогледахме се с майка ми, а след като мъжът си тръгна, тя се обърна към Дилия.

Зад нас се чуваха още и още ръкопляскания, докато продължаваха да обявяват наградите в различните групи. Конкурсът ми се струваше толкова незначителен, толкова обикновен в сравнение с тук и сега, когато стоях до Люк и се взирах във визитката, която представителят на консерваторията беше оставил.

— „Торнкинг-Аш“ — прочете Дилия името на картичката. Изсумтя. — Звучи като име на погребална агенция.

Аз също изсумтях, но само защото отново усетих същото уханье на билки отпреди малко. Да не би луничавият да беше още тук?

Люк се наведе към мен.

— Мисля, че ще трябва да си тръгна по-рано. Даже може би трябва да си тръгна сега.

Готвех се да изпротестирам или да го помоля безсрамно за телефона му, когато забелязах, че ръкоплясканията са затихнали. Гласът от колоните се чуваше ясно:

— Дами и господа, вече е шест часът и както обещахме, дойде ред да обявим голямата награда. Благодарим на всички, че участвахте в този конкурс и споделихте таланта си с нас. Съдиите искат да поздравят носителите на голямата награда на тазгодишния фестивал на изкуствата — Диърдри Монахан и Люк Дилинг.

Люк прошепна в ухото ми, толкова близко, че устните му докоснаха косата ми:

— Каж ми, че искаш да ме видиш отново.

Усмяхнах се.

---

[1] Рил — шотландски танц. — Б.пр. ↑

ТРИ

— Хей, психарче, к'во става?

Превъртях се в леглото, след което се добрах до телефона си и успях да го вдигна.

— Нищо особено. — Зърнах с периферното си зрение часовника на нощното шкафче и ахнах. — Джеймс, не е десет часът, нали? — Той не ми отговори. Нямаше и нужда — от яркото слънце, проникващо през белите завеси, беше ясно, че наистина е късно.

— Чувал съм, че интровертите трябва да спят много, след като са имали стресиращи срещи с други хора — каза Джеймс.

Изправих се до седнало положение.

— Вярно е. — Също така беше вярно, че миналата нощ не можах да спя добре. Мислех как спечелих голямата награда на конкурса. Мислех за Люк. За „Торнкинг-Аш“. Най-вече за Люк. Макар че тази част нямаше да я споделя с Джеймс.

— Е, днес е голям ден. Рожден ден! — Той издаде звук, сякаш дъвче нещо. — Извинявай, имах гадна кожичка на нокътя. Както и да е... Голямо празнуване ще падне, а?

— Вчера беше рожденият ми ден — поправих го аз, докато най-накрая се заизмъквах от леглото. Извадих тениска от чекмеджето и намерих някакви дънки, докато държах телефона опрян на рамото си. — Вече остарях. — Изтръсках панталоните си от предишния ден за някакви пари, но вместо монети от тях изпадна четирилистната детелина, която бях намерила залепнала за телефона. За късмет.

— Вчера беше заета. Определям днес за твой рожден ден. Не можеш да ми попречиш.

— Добре, така да бъде. Днес е рожденият ми ден. Какво ще правим?

— Всъщност майка ти вече има план. Доста старомоден, но е факт — покани мен и родителите ми на вечеря и торта у вас. Обикновено това е моментът, в който аз се оплаквам, че майка ти урежда живота ти вместо теб, но тъй като наистина харесвам храната ѝ, няма да кажа нищо.

Направих гримаса. Винаги можеш да разчиташ на майка ми да ти организира бебешки купон. Очевидно беше пропуснала бележката, в която официално ѝ съобщавах, че съм пораснала, или пък другата — за това, че не бива да прави тийнейджърски купон, все едно е официална вечеря с кетъринг. Като се замисля, май е пропуснала всички подобни бележки.

— Леле, супер! Страшно ти благодаря, мамо — измърморих саркастично аз.

— Обясни ѝ, че просто искаш да се помотаем двамата заедно — предложи Джеймс. Ти си рожденичката. Тропни с юмрук. Можеш да го направиш.

Ха. „Можеш да го направиш“. Това ми напомни нещо, което Люк ми каза вчера. „Нали знаеш как някои хора успяват да се справят с всичко? Ако искат нещо, то става“.

— Последната идея ми харесва повече — казах разсеяно. Оставих детелината на нощното шкафче, без да свалям поглед от нея; изучавах как слънцето хвърля съвършено оформена четирилистна сянка зад нея. — Но ти наистина обичаш храната ѝ. — Сложих ръката си под ръба на шкафчето, на няколко сантиметра от детелината.

Джеймс проплака от другата страна на телефона.

— О, не ме предизвиквай!

Някои хора могат да направят всичко, което поискат. Ела тук, детелинке.

Детелината потрепна — сякаш беше подухнал вятър. После листата ѝ се надигнаха като платна на миниатюрен кораб и тя се прекатури през ръба в отворената ми длан.

О, мамка му!

— Какво? Не чувам смях. Леле, май не бива да те оставят да спиш до късно. По-раздразнителна си от дебелак, качен на високи токчета.

Гласът на Джеймс ме върна в реалността. Дадох си сметка, че климатикът в стаята работи: тъкмо се беше включил. Очевидно въздушната струя беше издухала детелината в ръката ми. Нищо повече.

Странно, но се почувствах добре от тази мисъл.

— Ди?

— Какво? О, да, извинявай. — Някакво движение отвън привлече погледа ми към прозореца. Точно в този момент една

непознатата кола паркираше на алеята пред входа на къщата ни. — Наистина съжалявам, Джеймс, но все още не съм на себе си от вчера. Мисля, че имам нужда от закуска или от кофеин, или от нещо друго. Ще ти се обадя по-късно.

— Да, разбира се. Днес ще репетирам, но следобеда съм си го запазил за теб. — Звучеше малко притеснено. — Всичко наред ли е?

Прехапах устни. Никога досега не бях крила нещо от него. *Чакай, и сега не криеш нищо от него. Няма какво толкова да криеш.*

— Добре съм. Но както ти сам каза, като истински интроверт, все още съм направо изцедена.

Гласът му стана по-топъл.

— Бедната Ди. Отивай да се зареждаш с гориво. Ще бъда на линия, когато решиш да звънеш.

Затворих телефона, приближих се до прозореца и отметнах завесата от едната страна, за да видя кой идва. Подскочих леко назад, когато осъзнах, че шофьорът в колата беше подал главата си през страничния прозорец и гледаше към мен. Люк. Откъде, по дяволите, е разбрал къде живея?

Дръпнах се бързо назад и побързах да съблека старата си тениска. След светкавично претърсване на гардероба открих по-подходяща блуза; останах с дънките. В тях дупето ми изглеждаше страхотно. Пъхнах детелинката обратно в джоба си и се затичах надолу по стълбите, където се сблъсках с първата защитна линия — Дилия.

— Момчето с флейтата е тук. Кой е той всъщност?

Добър въпрос.

— Люк Дилън — казах аз. Шмугнах се покрай нея, за да вляза в кухнята, но тя ме последва с чаша кафе в ръка. Кофеинът е нейната тайна слабост. За да победиш Дилия, трябва да я разделиш от кафето ѝ. Тази сутрин бях пропуснала момента.

— От твоето училище ли е?

Лъжата нямаше да убеди майка ми, но щеше да свърши работа при Дилия.

— Има приятели там.

— Доста добре изглежда.

Странно, един път да си права.

Гласът на мама се чу от кухнята — още отбранителни линии, лош знак — и Дилия ме побутна натам, за да ме довършат двете

заедно. „Кой изглежда добре?“ Мама държеше каната за кафе в ръка; напълни отново чашата на Дилия, без да осъзнава, че така подхранва с гориво нейните демонски сили. Опитах се да надзърна през завесите с жълти шарки над мивката.

— Флейтистът от вчера, който току-що паркира на алеята — отвърна Дилия.

Мама се обърна към прозореца.

— Не съм видяла някой да идва! Още не е позвънил, нали?

— Излизам навън — казах решително.

Мама посочи към кухненския плот.

— Ще я запазиш ли? Баща ти я намери в калъфа на арфата ти вчера, когато я донесе от колата.

Говореше за четирилистната детелина, поставена върху плота, до тостера. Също като другите две, които намерих, беше свършена — листата ѝ бяха абсолютно симетрични — и напълно свежа, въпреки че бе стояла цяла нощ в колата.

— Въпросът е съвсем прост, Диърдри. — Мама извади миксера от шкафа и го постави на масата. Очевидно приготовленията за тортата за рождения ми ден започваха. — Можеш да я сложиш между страниците на някоя книга, ако искаш да се съхрани хубаво.

Не бях сигурна дали искам да я съхраня хубаво, но все пак я взех и я завъртях между пръстите си. Изпитах странно пробуждане в стомаха, но не знаех от какво точно е. От вълнение? От страх? От глад?

— Да, може би... — измрънках в отговор и излязох навън да посрещна Люк.

Той стоеше облегнат на вратата на колата си, с присвити от силното слънце очи, и се взираше в кучето ми Ръж^[1].

Въпреки необичайната си окраска — има мръснобяла козина и тъмночервени очи. Ръж е типична ловджийска хрътка: верен, любящ и приятелски настроен към всички.

Именно затова настръхналите косми по гърба му ме накараха да спра на място. Лежеше в предния двор, главата му беше сведена толкова ниско, че едва се подаваше от тревата, и се взираше в Люк, ръмжейки с оголени зъби. Люк му говореше с мек глас, в който имаше успокояващи и почти хипнотични нотки. Думите, които използваше, май бяха поне на няколко езика, но английският не беше сред тях.

Той видя, че се приближавам, и се изправи. Беше облечен във вчерашните си дънки, но тениската му бе по-тъмна и с остро деколте; цветът ѝ подчертаваше бледостта на косата и на очите му.

— Здравсти, красавице. Прекрасна си като този прекрасен ден.

Усетих, че се изчервявам.

— Както правиш тук?

Люк повдигна рамене и се усмихна.

— Задоволявам любопитството си. — Светлите му сини очи се спряха на детелината, която още държах в ръка, и като че ли усмивката му изчезна. — Къде я намери?

— Майка ми я намери. Не ти ли харесва? Нали се предполага, че носят късмет.

— И други неща. — Посочи Ръж. — Този звяр твой ли е?

Гласът му беше нежен, макар че Ръж не му беше дал причина за това — все още стоеше свит в тревата с настръхнала на гърба козина.

— Да. Ръж. Стар е като света. С нас е, откакто се помня, но не мисля, че някога съм го виждала такъв.

— Изглежда добро куче. — Люк извърна лице към мен, докато говореше, но гласът му звучеше замислено. — Умно куче.

— Такова е.

Чухме как вратата на кухнята се отвори и двамата погледнахме едновременно натам. Дилия се провикна:

— Защо не влезете вътре? Навън е горещо! — Очевидно ни предстоеше кръстосан разпит.

Преди да кажа каквото и да било, Люк се обади:

— Ще се върнем след час! Отиваме за сладолед!

Погледнах го въпросително.

— Искаш да бъдеш спасена, нали?

Не знаех как да реагирам. Не бях имала никакви по-сериозни връзки с момчета в гимназията, но сега чувствах, че дори и да не беше така, нищо от наученото не би могло да ми помогне по отношение на Люк Дилън.

Той извади ключовете си — не беше обикновен ключодържател, а връзка с множество ключове. Поне петнайсет или двайсет. Аз имах само два, закачени на висулка във формата на риба. Замислих се дали ключодържателят разкрива нещо за характера на собственика си.

— Ще се кача само да си взема парите — казах най-накрая.

Люк отвори тържествено пред мен вратата на колата.

— Аз черпя. Извинете ме за вида на „каретата“ ви, кралице. Изглежда зле, но пушекът все пак остава отвън.

Поколебах се за секунда, преди да вляза в старото ауди. Вътре беше горещо и задушно, въпреки че Люк току-що беше излязъл от него. Калъфите на седалките бяха меки, сиви и леко мъхнати и много приличаха на тези от всички стари коли на баба ми. Вътре миришеше като самия Люк — същият аромат, който помнех от вчера, когато се наведе към мен. От спомена стомахът ми пак се преобърна.

Той се качи в колата от другата страна и започна да настройва климатика и да натиска разни копчета по същия спокоен и същевременно леко небрежен начин, по който свиреше на флейта. Студен вятър задуха от процепите и ми напомни как четирилистната детелина беше кацнала на ръката ми по-рано тази сутрин. Инстинктивно потръпнах.

— Студено ли ти е? — Люк погледна към мен, а после сякаш разчете мислите ми и сведе очи към детелината, която още държах в ръка. — Нямах нужда от нея.

Докато потегляхме, поставих детелината пред въздушната струя, идваща от климатика, и се загледах в разлюляваните от въздуха листенца.

— Всеки има нужда от късмет.

— Не и ти, Ди. Справяш се и сама. И то доста впечатляващо. — Спря колата за секунда в края на алеята, свали прозореца, взе детелината от ръката ми и я пусна на пътя. — Къде е най-хубавият сладолед в този град?

— Изхвърли късмета ми! — възмутих се аз. — И всъщност аз работя в сладоледена къща.

— Страхотно! — възкликна той, но после млъкна внезапно. — Май прекалих с ентузиазма, а?

Засмях се с малко закъснение.

— Не разбрах, че се опитваш да бъдеш забавен.

Люк изпъшка, докато излизаше на главния път.

— Нарани чувствата ми с това „опитваш се“.

Ухилих му се в отговор.

— Просто трябва да се старая повече.

— Взех си бележка. А как да стигнем до това място?

— Вече си поел в правилната посока. На около километър и половина оттук е, вляво. „Ледът на Дейв“. — *Но ти го знаеш, нали?* Погледнах изпитателно към него, а той ми отвърна със същия изпитателен поглед, преди да извърне очи към пътя.

— Мисля, че го видях, като идвах насам — каза Люк. — Спомням си, че си помислих: „Днес е чудесен ден за сладолед“.

Разбира се, че беше чудесен ден за сладолед. Защо да не е? Изведнъж си дадох сметка, че двамата бяхме стигнали до негласно споразумение. Той се преструваше, че е нормален, а аз се преструвах, че му вярвам. Исках да му вярвам. Но не можех. В какво отношение не беше нормален, още не бях сигурна. Само се надявах, че няма нищо общо с брадви, маски и багажници на коли.

Въздухът отвън изглеждаше мръсен, може би защото беше толкова горещо, че асфалтът сякаш се изпаряваше от шосето. Жегата бе затиснала върховете на дърветата, листата им бяха приведени и не помръдваха; единственото движение беше това на колите, които бавно минаваха покрай тях по двулентовия път. Беше ден за мързелуване, свършеният зноен летен ден.

— Тук — казах, без да е необходимо, и Люк зави към паркинга на „Ледът на Дейв“. Струваше ми се, че съм вземала този завой милиони пъти. В много отношения тук бях научила повече, отколкото в училище.

Люк спря колата на едно от сенчестите места в задната част на паркинга и погледна към квадратната бетонна постройка.

— Защо се нарича „Ледът на Дейв“?

— Ами по-рано, много, много отдавна, още преди да е имало хладилници, предполагам, продавали само лед на хората. Тогаваш лед, сега сладолед — „сладък лед“. Има логика, нали?

— Харесва ли ти да работиш тук?

Въпросът му ме накара да се замисля. Не помнех някой някога да ме е питал за това.

— Да. Знаем, че звучи тъпо, но обичам да правя свършени топки сладолед. Нали знаеш, да загребеш точното количество, да загладиш с въртеливи движения топката, да поставиш следващата на правилното място, за да прилепне идеално... — Спрях, защото той се засмя. — Какво?

— Значи казваш, че си перфекционист от доста време, а?

— О, я млъквай — сопнах му се сърдито. — Ще си вземем ли сладолед или не?

Люк изключи двигателя, без въобще да се впечатли от тона ми.

— Не съм виждал човек, който толкова бързо да се ядосва. Хайде, да вървим, моя ледена кралица.

— Не съм ледена — възмутих се аз, но излязох и го последвах на паркинга. Жегата извираше от асфалтовата настилка и прогаряше стъпалата през подметките на обувките. — Но съм любопитна.

Лицето му беше напълно неразгадаемо. Стъпи върху една от нарисованите на паркинга линии и внимателно започна да се придвижва по нея. Аз тръгнах след него, пристъпвайки като гимнастичка по линията, сякаш беше греда и можех да падна и да се пребия.

— Любопитна съм за четирилистните детелини — повторих аз. — За това, че носят късмет. И други неща, каза ти. Какви други неща? За какво могат да бъдат полезни?

— За храна на конете?

Кретен. Не можеше да намеква така за нещо и после да се прави на разсеян. Не беше честно.

— Друго? — настоях упорито.

Гласът му беше напълно спокоен.

— Плашат змиите.

— Още?

— Лекуват ухапване от скорпион.

— Още?

— С тях можеш да виждаш феите — каза Люк. Отскочи от рисуваната линия обратно на алеята. — Пфу. Успях. — Хвана ръката ми и ме повлече след себе си. — Сега спри да се правиш на умна и да си вземем малко сладолед.

Нямаше да го оставя да се отърве толкова лесно. Спрях пред вратата.

— Колко умна?

Той размаха пръст към мен.

— Ето това харесвам в теб. Ти слушаш. Наблюдаваш. Така си се научила да правиш всичко толкова добре, докато всички останали само се надвикват. Хайде, моля те, стига си ме анализирала, наистина ми се яде сладолед.

Отстъпих, макар сърцето ми направо да бумтеше, докато той ме водеше към заведението. Нищо в този момент в нашите отношения не беше нормално. Нищо не беше обикновено. Знаех, че трябва да се обърна и да се затичам на мига към къщи, но бях вцепенена, въпреки че продължавах да вървя.

Докато той гледаше към менюто на стената, аз казах:

— Никога не съм си представяла, че съм от типа момичета, които си падат по лоши момчета.

Люк не погледна към мен, но се усмихна — с най-широката усмивка, която си беше позволявал цял ден.

— Без повече анализи, нали помниш? Какво ще ми препоръчаш?

Бях изяла достатъчно сладолед на това място, така че отговорих незабавно:

— „Шоколадова мечта“.

На смяна беше червенокосата Сара Мадисън, момичето с тяло във форма на бутилка вино, което понякога работеше с мен. Тя гледаше Люк с очевиден интерес.

— Мога ли да ви помогна?

Той любезно помоли за две фунийки „Шоколадова мечта“ и Сара започна да ги приготвя, без да показва, че е забелязала присъствието ми. За сметка на това се усмихваше постоянно на Люк. Облегнах се на плота и се престорих, че ситуацията не ми е неприятна. Тя винаги флиртува с всеки що-годе привлекателен мъж, който влезе в заведението, а Люк е много повече от това. Не беше лично. А ако той беше свестен, нямаше да се възползва от авансите ѝ. Все пак не можах да се въздържа и погледнах какъв ефект има върху него гигантското внимание, с което го заливаше Сара. Когато плащаше сметката, лицето му имаше обичайното за него спокойно изражение, но забелязах леката игрива усмивка, която се появи в ъгълчето на устните му, щом се извърна към мен.

— Имаш нещо на рамото си. — Докато Сара ни наблюдаваше, той бавно прокара пръст по голото ми рамо чак до ухото ми. Сърцето ми щеше да изскочи с такава скорост навън, че сякаш нямаше да мога да си го върна обратно. — Мисля, че го магнах — каза с мекия си глас. — После се обърна към Сара и пое фунийките сладолед. — Задръжете рестото. Хайде да хапнем отвън, Ди.

Усмивката на Сара изчезна на мига, тя се обърна рязко и започна да чисти припряно машината за млечните шейкове. Зачудих се дали по-късно щеше да ме попита нещо за Люк. Но всъщност повече се чудех дали той щеше да ме докосне отново.

Люк посочи с брадичка към вратата и ме поведе навън, под непоносимото слънце. Мястото встрани от колата му на паркинга беше празно. Седнахме на една траверса, захвърлена в тревата. Под прохладната шарена сянка, със студените фунийки сладолед в ръка, беше почти приятно.

— Нещо на рамото ми, а? — казах аз.

Люк се усмихна и близна сладоледа си.

— Но ти хареса, нали?

— Не можеш да правиш такива неща с едно момиче, без да го предупредиш. Не е честно. Можех да припадна от изненада или нещо такова...

— Но ти хареса? — настоя той.

Знаех, че пак съм се изчервила. Съсредоточено изучавах капките сладолед, който се бяха оформили на ръба на фунийката ми.

— Ама че глупав въпрос.

— Това е ново за мен. Никога не съм упражнявал точно тези си умения. Страхотно е, че научих нещо само като ви гледах как се заигравате двечките.

Толкова исках да му вярвам. И *така* не се получаваше.

— О, стига. Имал си гаджета и преди.

Той разтърси глава.

— Никой досега не ме е вдъхновявал да променя злата си природа. Мога ли да се поупражнявам с теб?

Беше жалко, но това „поупражнявам“ ме подразни незабавно. Не исках никой да се „упражнява“ с мен.

— Не, не може.

Люк въздъхна.

— Виждаш ли, умна си. Много добре. Имаш ли нещо против, ако се помотая известно време наоколо? Ти ме очароваш и искам да разбера защо.

— „Очаровам“ е много силна дума — казах аз. — Растенията очароват градинарите. Звездите очароват астрономите. Буболечките

очароват... буболечкарите. Не знам дали искам да бъда изучавана. Не знам дали си струва да бъда изучавана.

Той се замисли.

— Разбира се, че си струва да бъдеш изучавана. Ти си изключителна във всичко, което правиш. Без каквото и да било външно влияние. Ти си изключителна във всичко, което правиш, само защото се опитваш да бъдеш такава. Без никакви свръхестествени сили. Просто упорита работа. Изумително е. О, пак го направих, нали? Отново те ядосах.

Опитах се да запазя леденото изражение на лицето си, но не можах. Той обаче грешеше — не му бях сърдита, бях разочарована. Веднъж поне не исках някой да погледне това, което правех, и да изпадне в благоговение. Исках просто някой да ме види, да види това, което ме правеше мен самата, и да бъде очарован от него. Беше ми писнало да чувам колко съм велика и изумителна от хора, които не знаеха нищо за мен. Бях се заблудила — през цялото време си мислех, че Люк флиртува с истинското ми аз, не с онова, предназначено някой ден да се появи на обложките на дисковете и на стената със студентите с изключителни постижения.

— Божичко, толкова си бясна, че дори не ми говориш! — Люк се премести по-близо до мен, за да ме погледне в лицето. — Наистина те засегнах, нали? Дори не знам какво да кажа.

Гласът ми едва се чуваше, а мразех, когато ставаше така. Как, по дяволите, бе успял да ме докара до сълзи?

— Аз... аз просто се уморих от хора, които ми казват колко съм талантива. Искам да бъда изумителна за някого дори ако съм най-бездарният човек на света. Когато ме погледнат, всички виждат само тъпата арфа. Никога не виждат коя всъщност съм аз.

Люк протегна ръка и нежно попи с палец единствената сълза, която беше успяла да избяга.

— Не плачи, красавице. Ти си такава, каквато си, именно защото си толкова добра във всичко. Не би искала да бъдеш друга. И точно това ме очарова в теб.

Част от мен искаше ръката му да продължи да гали лицето ми, но гордостта и притеснението ме накараха да го отблъсна. Безпомощна, ранима... Нямах желание да изглеждам така в ничии очи.

— Обикновено не плача. Освен ако не съм напълно отчаяна, разбира се... — опитвах се да намеря правилните думи. И достойнството си.

Той каза внимателно:

— Сладоледът ти се топи.

Бях му благодарна, че не заговори за сълзите ми. Двамата стояхме мълчаливо известно време и довършвахме сладоледите си. После казах, без да го поглеждам:

— Ако все още те очаровам, можеш да ме изучаваш за малко. Но не и да се „поупражняваш“ с мен.

— Благодаря ти. — Докато поглъщаше последния сладолед от фунийката си. Люк извади връзката с ключовете от задния си джоб и я постави в краката си.

Изстрелях въпроса си, без дори да се замислям:

— Дали имаш ключ, с който можеш да разгадаеш всяка тайна? — В същия миг се уплаших, че съм нарушила негласното ни споразумение и че той ще се разтвори в кълбо дим например и ще изчезне завинаги.

Но Люк не изглеждаше притеснен от въпроса ми. Вместо това се усмихна двусмислено.

— Възможно е. Колко ключа имаш?

— Два.

— Толкова ли са тайните ти?

Замислих се. Една за детелината от нощното ми шкафче. И една за начина, по който се чувствах спрямо Люк.

— Да.

Той си играеше с ключовете си.

— Искаш ли още една?

Не отговорих, но го наблюдавах как измъква един ключ от връзката си. Беше малък, тежък, истински старомоден ключ с малко ръжда от едната страна. Огледа се наоколо, сякаш някой ни следи какво правим, и после пхна железния ключ в ръката ми. Приблужи се към мен, устните му бяха съвсем близо до ухото ми, а дъхът му беше по-горещ от летния ден... Прошепна ми:

— Ето ти още една тайна: изобщо не би трябвало да бъда очарован от теб.

Той... почти ме целуна. После се отдръпна бързо и се изправи. Бях замаяна и трябваше да затворя очи за малко, за да дойда на себе си. Пъхнах ключа в джоба си.

Люк ми подаде ръка и ме вдигна на крака, поведе ме към колата; очите му гледаха отчуждено, а лицето му беше загрижено.

Преди да затвори вратата след мен, за секунда усетих аромата на билки във въздуха, доста различен от неговото ухание или от обикновения мирис на топящ се асфалт от паркинга на Дейв. И после осъзнах, че вече си имам още една лично моя тайна за третия ключ: напоследък над мен надвисваше някаква опасност. Но не се страхувах.

* * *

— О, баба е тук! — Взрях се над таблото на колата, докато Люк влизаше в алеята пред къщата ни. Белият й форд блестеше толкова ярко на фона на следобедното слънце, че почти не можех да гледам директно към него. — Мама сигурно я е поканила за рождения ми ден.

— Рожден ден? — Люк изключи двигателя. — Днес?!

— Всъщност вчера, но тържеството с тортата ще е днес. — Опитах се да звуча небрежно, но надеждата се прокрадна леко в гласа ми. — Ще останеш ли да я опиташ?

— Хъм... — Той излезе от колата и дойде от моята страна, за да ми отвори вратата. — Не би трябвало. Но звучи доста изкушаващо. Ужасната ти леля ще бъде ли тук?

Намръщих се.

— Вече е. Няма да си тръгне чак до следващата седмица, когато започва концертното й турне.

— Голяма работа е, а?

Изсумтях в знак на съгласие и после се обърнах, защото мярнах движение с ъгълчето на окоото си: баба излизаше от колата си. Тя веднага ме забеляза и ми се усмихна. След това се пъхна обратно във форда.

Люк ме погледна озадачено.

— Да не си е забравила чантата?

— Баба не носи чанти. Не е от този тип баби — по-скоро са подаръците.

Сякаш за да оправдае думите ми, тя се подаде веднага от колата, като държеше в една ръка невъзможно малък пакет и още един, направо гигантски, в другата.

— Ще ги подържиш ли за малко, Диърдри?

Побързах да взема огромния пакет. Люк застана бавно до мен, безмълвно и безшумно, както се движеха дивите животни.

— Това е Люк, бабо — представих го аз. — Свири с мен на конкурса вчера.

Той протегна официално ръката си за поздрав.

— Здравейте, как сте?

Баба му подаде своята ръка, Люк я пое и я целуна — доста старомоден жест, който някак странно обаче изглеждаше напълно естествен и за двамата.

— Виждаш ли това, млади човече? — Тя изпъна напред лявата си ръка, където на безименния си пръст заедно със златната сватбена халка носеше и един стар матовосребрист пръстен.

Люк се усмихна тъжно.

— Да, госпожо.

Намръщих се. Баба вдигна високо малкия пакет и направо го натика пред лицето на Люк, снижи глас и му заговори така, сякаш аз не стоях точно до него.

— Какво мислиш, че ще получи тя от мен като подарък за рождения си ден, а? И какво правиш тук отново?

Погледнах към него с надеждата, че от отговора му ще разбере за какво, по дяволите, говори тя, но той не каза нищо и продължаваше да стои все така спокойно.

— Дори не си го помисляй. — Баба се приближи още повече към него. Приличаше на малко кученце, което лае по заспал огромен лъв.

— Ей... — започнах колебливо аз, без да знам как щях да продължа, за да разведря създалата се неудобна ситуация.

Люк се обади, сякаш не ме беше чул; гласът му звучеше почтително:

— Тук съм съвсем за малко, госпожо.

Баба отговори остро:

— Добре. Значи е време да се върнеш там, откъдето си дошъл.

— Аз не съм от Тях — каза той жално.

— Надушвам Ги по теб. Направо вониш на Тях.

Люк се обърна към мен, лицето му беше спокойно.

— Не мисля, че ще остана за тортата.

Бях бясна! Извърнах се с гръб към баба и скръстих ръце на гърдите си.

— Не е нужно да си тръгваш! — *Само защото баба ми си пъха носа навсякъде. И разваля всичко.* Бях ѝ толкова сърдита, че се страхувах да не кажа нещо, за което после ще съжалявам. Усещах как очите ѝ направо пробождаха гърба ми.

Люк се взираше в баба.

— Мисля, че така е по-добре. Благодаря за компанията и за сладоледа.

— Люк. — Не знаех какво да кажа. В главата ми имаше само една мисъл — *По дяволите, защо всички искат да контролират живота ми?* — Не си тръгвай.

Той ме погледна със странно изражение, което не можех да разгадая, после отстъпи към колата си. В един миг всички доказателства, че беше съществувал, изчезнаха, а дори нямах телефонния му номер. Освен това изобщо не проумявах какво беше станало и защо се наложи да си тръгне.

Е, имах някаква представа. Обърнах се към баба, разкъсвана между гнева и отчаянието.

— Бабо... Защо?

Тя се взираше в пътя, сякаш все още усещаше присъствието на Люк, а после ми подаде малкия пакет.

— Отвори го.

— Точно в този момент не искам да отворям никакви подаръци.

Баба се усмихна — решителна усмивка, в която нямаше никакво веселие — и ме побутна с пакета.

— Отвори го, моля те.

Изпуптях тежко, оставих големия пакет на земята и взех малкия от ръката ѝ. Разкъсах синята опаковъчна хартия и под нея се показа кутийка за бижута. Отворих я, но бялата сатенена облицовка отвътре беше празна. Погледнах изненадано към баба.

Тя свали от пръста си тежкия метален пръстен, който беше показала на Люк, и го постави в кутийката.

— Беше на майка ми, а преди това е бил на нейната баба. Сега е твой. Подозирах, че си достатъчно голяма, за да имаш нужда от него, а

сега вече съм сигурна.

Не, *имах нужда* Люк да се появи отново на алеята, а баба да се държи нормално поне веднъж. Разгледах пръстена. Не обичам да нося бижута, а дори и да носех, този пръстен беше доста грозничък.

Казах с леден глас:

— Да... благодаря.

— Сложи си го — настоя баба. — Ще ми благодариш по-късно.

Сложих го на безименния пръст на дясната ръка и усмивката на баба стана вече искрена.

— Благодаря ти. Сега ще се скрия от жегата и ще видя как са двете ми любими и прекрасни посвоему дъщери, маниачката и звездата. — Вдигна големия пакет и се запъти към вратата на къщата.

Останах навън, вперила поглед в пръстена на ръката си.

Бях на път да се разплача, когато след около пет минути Джеймс паркира колата си в алеята. Там, където допреди малко беше колата на Люк.

Той се приближи към мен и ме хвана за раменете.

— Какво правиш тук?

— Нищо, просто си вися...

— Хайде да влезем вътре и да поговорим за това.

При Дилия, мама и баба?

— По-добре не.

Сякаш за да подкрепи правотата ми, пронизителният глас на Дилия се чу през прозореца на кухнята. Джеймс хвърли поглед натам, после обратно към мен.

— Добре. Тогава поне да отидем на сянка, а?

Кимнах и се запътихме към задния двор. Отпуснах се на колене, облегнах се на един от големите дъбове и протегнах краката си напред; широкият дънер на дървото ме скриваше, така че никой от къщата не можеше да ме види тук. Джеймс седна срещу мен, коленете му леко докосваха моите. Известно време просто ме гледаше със сериозно изражение на лицето. Толкова бях поразена от тази му страна, която рядко показваше, че за малко да му разкажа всичко, което беше станало току-що.

Но той проговори пръв.

— Трябва да ти призная нещо.

Сърцето ми спря за миг. Имах ужасното предчувствие, че знам какво ще ми каже, и исках да си запуша ушите. *Недей, Джеймс. Ти си най-добрият ми приятел.*

Не го каза. От устата му излезе нещо съвсем различно.

— Аз съм донякъде... екстрасенс. — Направи пауза. — Можеш вече да се смееш. Но само за малко. Петнайсет секунди е подходящо време, няма да го сметна за грубо.

Не се засмях.

— Вярвам ти.

— О... Добре, това прави нещата много по-лесни, нали? — Джеймс погледна неловко към къщата и прокара пръсти през кестенявата си коса. — Само да знаеш, че не съм много добър. Но имам някои проблясъци, наречи го „силна интуиция“, и обикновено се оказват верни. Когато денят ще бъде шантав, винаги имам странно усещане още от сутринта. Не че става много често. Питър ми е казвал, че и на него му се е случвало. — Питър е по-големият му брат, който замина за Калифорния със своята рок банда, за да търси слава и пари. Джеймс го е издигнал в култ, а аз също мисля, че е готин, и освен това е може би единственият друг човек, освен Джеймс извън семейството ми, с когото мога да говоря.

Той продължаваше да седи със замислен вид срещу мен и хапеше нервно устни.

— Вчера беше такъв странен, шантав ден. Днес също. Имах предчувствие, че ти предстоят неприятности, и затова си тръгнах по-рано от репетицията. Какво става?

Внезапно ми се стори глупаво, че не съм му разказала всичко от самото начало. Затова го направих. Пропуснах някои подробности — като момента, в който Люк ме докосна, или усещането, което изпитах, когато доближи устни до ухото ми — но останалото не спестих, поне дотолкова, доколкото си спомнях.

Джеймс взе ключа, който Люк ми беше дал, после и пръстена от баба ми, и започна да ги изучава съсредоточено.

— И двата са железни. Странно, нали?

— Странно „ха-ха“ или „плашещо странно“?

Подаде ми ги отново.

— Странно тайнствено.

— Аха. Значи плашещо странно.

Той ме погледна непреклонно.

— Не започвай. Аз съм шегаджията в нашата връзка. — Наблюдаваше ме как прибирам ключа в джоба си и си слагам пръстена. — Смята се, че желязото пази от зли свръхестествени създания. Ако си падаш по тези магически друидски глупости де.

Не можах да се въздържа да не го подразня.

— Ако са магически друидски глупости, защо знаеш толкова много за тях?

— Мъжът в днешно време трябва да е добре образован.

— Е, баба си пада по тези неща. Тя е наясно с всички холистични-природни-духовни истории, които някой някога е измислил. Космическите потайности. Веднъж дори ми каза какъв е цветът на аурата ми.

— Моят е като шотландско каре — вметна Джеймс. Хвана дланта ми с изписаните си с мастило ръце и разсеяно започна да върти железния пръстен. Напомни ми за ръката на Люк, която ме докосваше по-рано днес. *Как може две ръце да са толкова различни?* — А детелината? Онази, която си преместила със силата на мисълта си сутринта? У теб ли е все още?

— Стори ми се, че я преместих — поправих го аз, като поклатих глава. — Ето я. — Надигнах се малко, за да я извадя от джоба си.

— Премести я пак.

Повдигнах вежди въпросително.

— Ако не можеш да я местиш, както казваш ти, тя няма да помръдне и вече няма защо да се тормозиш с това, нали така? А ако успееш, е... тогава значи си откачалка. — Джеймс се ухили. Взе намачканата детелина от пръста ми и я постави на едно по-голо място в тревата под дървото. — Хайде, тръгвай на път, магическа детелинке.

— Чувствам се глупаво. — Наистина. Бяхме като две деца, допрели глави над дъската за викане на духове. Една част от нас се надяваше да се случи нещо странно, което да ни докаже, че светът е пълен със загадки и магии, докато друга отчаяно се надяваше нищо да не стане — това щеше да означава, че в света около нас няма чудовища и той е едно сигурно, безопасно място. Допрях ръката си до земята и я присвих в шепя, както сутринта — сякаш беше врата на игрище, в която детелината трябваше да влезе като футболна топка. — Хайде, детелинке.

Лек бриз погали челото ми. Детелината се прекатури в дланта ми.

Джеймс затвори очи.

— Е, сега вече ме плашиш.

— Моля те, беше от вятъра. — *Беше просто вятър.*

Той разтърси глава и отвори очите си.

— Винаги усещам хлад, когато получавам онези странни предчувствия, а това беше леденостудено — направо удари десетката по скалата на странността. Направи го пак. Ще видиш. Ето тук, по-близо до краката ми, където е завет и няма да духа вятър.

Вдигнах спорната детелина и я поставих до крака му. Свих отново дланта си до нея и прошепнах тихичко: „Ела при мен, детелинке“. Детелината и няколко други треви и листа наоколо изшумолиха, след това подскочиха по земята и дойдоха в шепата ми. Цяла купчина сухи листа с цвета на жаркото лято се залепиха по пръстите ми.

— Телекинеза. — Гласът на Джеймс беше тих като шумоленето на листата, а когато го погледнах, видях, че кожата по голите му, почернели от слънцето крака, беше настръхнала. — Изведнъж светът стана много по-интересен.

Със сигурност вече не беше толкова обикновен, колкото смятах съвсем доскоро.

---

[1] Rye — „ръж“, „уиски“. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИ

Вторник. Сряда. Два дена се изтърколиха, без да ги усетя. Джеймс се отбиваше, но не него исках да видя. Може и да бях способна да местя лъжици, без да ги докосвам, и да карам детелините да се местят по нощното ми шкафче като лодка в открито море, но не можех да върна това — по-скоро, този — което/когото баба беше прогонила. Нито можех да се отърся от гласчето в главата ми, което ми казваше, че всъщност това беше станало прекалено лесно.

— Диърдри, не си се упражнявала от дни. — Мама бутна вратата на стаята ми и застина на прага. Лежах по гръб в леглото си, изучавах тавана, а дискът с техното, което Джеймс ми беше подарил за рождения ми ден, разтърсваше всяка равна повърхност в ритъма на басите. Мама изключи уредбата. — Не знаех, че харесваш такава музика.

— И аз, но вече я харесвам. — Звучеше все едно говоря напук, но беше истина. Никога преди не бях слушала техно, но в момента бях като наркоман и имах нужда от хубава музика, независимо каква. А монотонното думкане на парчетата чудесно пасваше на състоянието ми. Каквото и да ставаше обаче, времето си течеше. Най-вече за другите.

Мама отвори вратата широко.

— Не се инати. Върви да репетираш. Излез от тази стая. Изнервяш ме, когато не правиш нищо.

— Добре, както и да е. Ще се упражнявам. Ще изляза обаче навън.

— Скоро ще мръкне, имай го предвид.

Измъкнах се от леглото. Не исках да седя вътре за поредната обикновена вечерна репетиция.

Майка ми ме последва надолу по стълбите, гледаше ме как вземам арфата и след това ме съпроводи до задния вход на къщата. Внезапно се наведе и вдигна нещо от пода на кухнята.

— Диърдри, казах ти да ги поставиш между страниците на някоя книга, ако искаш да ги запазиш. Омръзна ми да ги намирам

разпръснати навсякъде. — Обърна се и пхна една четирилистна детелина в ръката ми.

Отблъскват змиите настрани. Лекуват ухапано от скорпион. Помагат да видиш феите.

Обхвана ме моментен пристъп на съпротива, свалих железния пръстен на баба от пръста си и го оставих на кухненския плот, преди да изляза навън. Може би точно тази вечер не исках да отблъсна злите свръхестествени същества. Може би този, когото исках да видя, беше един от тях.

Навън се здрачаваше, небето бе оцветено в златни, но приглушени тонове, дълги сенки във формата на призрачни дървета пресичаха целия двор. Светулките просветваха във високата трева, а в далечината се чуваше слабото гукане на гълъб, едновременно красиво и тъжно. Седнах в извивката на едно дърво и опрях арфата на рамото си. Не знаех какво да свиря, затова просто започнах да подръпвам леко струните в някаква унила мелодия. Май свирех песента „Аз съм кръгъл идиот“.

Загадъчно. Необикновено. Това исках. Започнах да свиря един по-бавен рил, „Девојките от Мичълтаун“, мелодия, която обещавахе загадъчност. Вятърът разклати листата на дърветата; из въздуха се носеше ухание на окосена трева, цветя и мащерка.

Пръстите ми спряха като от само себе си и аз повдигнах глава, за да уловя отново повей на прохладния бриз. Зачудих се дали не съм си въобразила миризмата. Не, ароматът на мащерка не можеше да се сбърка. И не само че със сигурност витаеше наоколо, но ставаше все по-силен. Присвих очи към сенките наоколо, като се опитвах да открия посоката, от която идваше, но беше невъзможно.

Някаква сянка трепна върху една от ярките ивици, които вечерното слънце все още хвърляше, и аз се протегнах, за да видя по-добре. Там нямаше нищо. После между два дъба в края на градината видях фигура на човек. Той ме погледна и ми се усмихна — червенокос, луничав, ухаещ на мащерка.

Момчето от приема. Примигнах и той вече се намираше до едно буково дърво, на три метра по-близо. Побиха ме тръпки.

— Прекрасна нощ.

Гласът се чу точно встрани от мен.

За секунда адреналинът ми се качи и без дори да се замислям, се извърнах и замагнах с юмрук; кокалчетата ми усетиха допира до нечия чужда кожа.

— Божичко! — възкликна Люк. — Напомни ми повече никога да не се промъквам зад теб.

Не можех да дишам, сякаш нещо беше заседнало в гърлото ми. Предполагам, че трябваше да се притесня, но все още бях прекалено зашеметена от факта, че това беше Люк. Изсмях се изненадано.

— Взех те за оня смахнат тип от приема.

Той излезе на светло — потъркваше челюстта си.

— Не, не съм. Всъщност... като се замислиш, аз съм онзи от приема. — Светлата му коса привличаше последните вечерни златисти лъчи и оформяше сияен ореол около главата му. Погледна към четирилистната детелина, която бях пуснала до крака си, и направи гримаса. — Защо около теб винаги се намира по някоя от тези?

— Защо това те притеснява? — В мига, в който го казах, съжалих, че въпросът се изплъзна от устата ми. Последното нещо, което исках, беше да го прогоня отново, нарушавайки някое от неписаните правила помежду ни. — Мислех, че няма да се върнеш скоро.

Люк коленичи до мен. Погледна към буковото дърво, където преди малко ми се стори, че видях рижавия; очите му бяха напрегнати. После се съсредоточи върху лицето ми.

— Звучеше толкова тъжно, красавице.

Извърнах очи встрани. Опитвах се да прикрия чувствата, които изпитвах през последните два дни.

— Защото бях тъжна.

— И аз си мислех, че няма да се върна скоро. — Отпусна се на земята с кръстосани крака и постави флейтата си в скута си. — За нещастие все още съм очарован от твоята личност. Може ли да посвирия малко с теб?

— Въпреки че те ударих?

— Въпреки това. И макар че не каза дори едно „извинявай“.

— Отчасти си го заслужаваше, защото си тръгна, без да ме предупредиш. — Ухилих се и поставих ръце на струните.

Люк вдигна флейтата си.

— След теб.

Започнах отново с „Девојките от Мичълтаун“; Люк влезе веднага в ритъм, като разпозна безпогрешно звуците на арфата. Странно, колко различно звучеше песента, свирена от двама. Когато го изпълнявахме заедно, рилът звучеше толкова красиво, че можех да се загубя в трелите на мелодията, която бяхме изтъкали.

Докато свирехме, очите на Люк бяха вперени към бука в края на двора, макар там да нямаше нищо. Разсеяно се сетих за луничавия — присъствието на Люк някак си ме накара да забравя всичко друго, освен него самия. Не исках да мисля какво би могло да стане, ако Люк не се беше появил.

Песента свърши. Сякаш усетил мислите, които ме терзаеха, Люк свали флейтата си и каза:

— Нека да изсвирим нещо по-весело, а? Нещо, което ще те накара да се усмихнеш.

Ти ме караш да се усмихвам, помислих си аз, но не казах нищо. Вместо това му хвърлих една крива усмивка и започнах да свиря „Мерил целуна жената на квакера“. Той ме последва с флейтата си и обърна решително гръб на буковото дърво.

ПЕТ

Четвъртък. На работа съм в „Ледът на Дейв“ и нося обичайната бяла тениска с образа на пингвина Дейв. Колежката ми на смяна беше Сара. Сутринта беше много оживена и си разменяхме само реплики, свързани с работата, но с напредването на деня времето започна да се разваля, струпалите се облаци обещаваха дъжд и клиентите намаляха. Опитах се да отложам разговора с нея, като извадих документите за музикалната академия „Торнкинг-Аш“ от раницата си. Облегнах се на студения щанд с гръб към Сара и започнах да пиша името си в горната част на листа, много бавно, с надеждата тя да схване намека.

Не се получи.

— Е, голям улов си направила. — Гласът на Сара се разнесе застрашително близо. Не знаех как да реагирам. Може би за пръв път някой проявяваше интерес към личния ми живот и не бях сигурна дали трябва да отговоря, или да си го запиша в дневника.

— За този университет ли?

Тя изсумтя.

— Да бе! Не. За секси парчето, което доведе онзи ден. Гаджета ли сте?

— Да — излъгах аз, без да се поколебая. Не исках Сара да мисли, че Люк е свободен и може да се пробва с него. Мразех се за това, но си представих как я фрасвам — така, както миналата вечер бях ударила Люк. За малко да се разсмея на тази картинка наум, но се въздържах и продължих да пиша адреса си на документите за кандидатстването.

— Леле! Не се обиждай, но никога не съм мислила, че си момиче, което ще излиза с такива момчета... въобще с момчета...

Обърнах се към нея. В думите ѝ — и най-вече в тона ѝ — май имаше повече снизходителност, отколкото можех да понеса. Погледнах я въпросително. Да видим дали ще посмее да продължи.

Тя побърза да каже:

— Не че си грозна или нещо такова. Просто си толкова... обикновена.

Не бях обикновена. Бях очароваща.

— Предполагам, че той не мисли така — отвърнах аз.

Сара потропваше с боядисаните си в розово нокти по щанда и ги изучаваше съсредоточено.

— Просто малко се изненадах да те видя тук с този младеж, който е направо уау!

Извърнах се отново, за да скрия усмивката, която се появи на лицето ми.

— Доста добре изглежда, нали?

— *Майтапиш ли се?* — възкликна тя. — Той не е реален, направо не е от този свят! И е *невъзможно секси!*

Този път не успях да се въздържа.

— Така е, нали? — Запитах се всъщност от кой свят е Люк?

Камбанката на вратата звънна и в заведението влязоха двама мъже. Дадоха поръчките си на Сара, която им се усмихна окуражаващо. Поклатих глава и ѝ казах, че ще поема единия.

Използвах възможността, за да се преместя на другия край на щанда и да се заема с мелбата. Когато казах на Люк, че обичам да работя тук, не го излъгах. Оформянето на идеалния сладолед с идеалните по форма и размер топки за мен поне носи истинско удовлетворение. Всеки вид сладолед има различен цвят и чувството да създадеш една съвършена конструкция от сладоледени топки, пасващи си по цвят и аромат, е толкова изкушаващо, колкото и самото ядене на сладоледа. Преди се бях опитала да го обясня на Сара, но изобщо не схвана за какво ѝ говоря. Тя просто загребва сладолед и го пльосва във фунийките и купичките. Аз създавам сладоледени шедьоври.

— Леле, това изглежда страхотно! — каза клиент номер 1, докато наблюдаваше как клиент номер 2 поема от ръцете ми мелбата си. *Разбира се, че е страхотно, помислих си аз. Всяка топка е съвършено кръгла, сиропът и битата сметана са в идеално съотношение. Шоколадовите бисквитки са съвсем леко покрити със сладолед. Ядките са разпръснати така, че да изглежда случайно, но всъщност са идеално премерени, за да не се натрупват на едно място, а другаде да няма. Тази мелба трябва да бъде на корицата на списание „Сладоледът днес“. Най-великолепната мелба, правена някога. Създадена специално за вас.*

Клиент номер 1 трябваше да се задоволи с мелбата на Сара, която не отговаряше и на най-елементарните стандарти и имаше доста

отчайващ вид. Нито една топка не приличаше на другата. Тази мелба никога не би намерила място на корицата на някое списание. Сара беше успяла дори да размаже малко шоколадов сладолед от първата топка върху втората, която беше ванилова. Доста неприятна гледка.

Клиент номер 2 ми се усмихна приятелски и сложи голям бакшиш в буркана с моето име. Хвърли ми още една усмивка и направо усетих как следващата стъпка е да ме покани на среща. Тия флиртове ми бяха до болка познати. Наистина, ако съблазниш стомаха на мъжа, нататък е лесно.

— По-добре побързайте — казах аз. — Бисквитките ще разтопят сладоледа.

— Твоите бисквитки са затоплени?! — попита невярващо клиент номер 1. Двамата излязоха, като се чуваше как клиент номер 2 надълго и нашироко възхвалява достойнствата на своята мелба. Заех се отново с документите си, но Сара също се върна при мен.

— Е, къде се запознахте?

Не й отговорих, защото изведнъж нещо в буркана с бакшишите ми привлече погледа ми. Сред множеството монети и банкноти, които бях натрупала през целия ден, се подаваше едно зелено листенце, чието място определено не беше там. Изсипах рязко целия буркан на щанда.

Сара затисна с ръка няколко монети, които се търкулнаха към нея.

— Какво правиш? Да не откачи?

Между намачканите банкноти, прегъната наполовина, се мъдреше *тя*. Поредната четирилистна детелина. Взех я и я вдигнах пред лицето си. Сара също се загледа в нея.

— Четирилистните не са ли изключително редки?

Намръщих се.

— И аз така си мислех.

Камбанката звънна отново и двете погледнахме към вратата. Сара въздъхна леко и аз се усмихнах, защото беше Люк.

Той отвърна на усмивката ми.

— Привет, любима. — Лицето му помръкна за секунда, когато видя какво държи в ръката си. — *Още една?*

Моето изражение беше отражение на неговото.

— Беше при бакшишите ми.

Люк хвърли поглед към купчината монети на щанда и поклати глава.

— Не мисля, че имаш нужда от такъв късмет.

— Всяко момиче се нуждае от късмет — намеси се Сара. — Ще взема твоя, ако ти не го искаш. — Погледнах към Люк. Той сви рамене, така че ѝ подадох детелината.

Докато прибирах парите отново в буркана, Люк каза:

— Носят се слухове, че скоро ще си тръгваш. Да те закарам ли до вас?

— Смяната ми свършва след петнайсет минути. Ще ме изчакаш ли?

Сара въздъхна.

— Никой няма да дойде повече, Диърдри. Скоро ще завали. Тръгвай си, аз ще затворя в пет и половина.

Изненадващата ѝ жертвоготовност направо ме зашемети.

— Ами... благодаря. Сигурна ли си?

Сара ми се усмихна, после се усмихна широко и на Люк.

— Да. Хайде, потеглай. И си вземи бакшишите.

— Половината са твои.

Тя погледна към своя буркан — беше пълен само с дребни центове.

— Добре.

Прибрах банкнотите в джоба си, оставих монетите — клиентите винаги дават по-големи бакшиши, ако видят, че в буркана вече има пари — и тръгнах след Люк. Следобедният въздух беше тежък, смазващ. От гъстите облаци над нас беше очевидно, че дъждът приближава, но докато се излееше, щеше да стане още по-задушно. Бях доволна, че Люк ще ме закара до вкъщи; когато излизах тази сутрин, денят се очертаваше ясен и спокоен.

Спряхме за миг и се взряхме в небето, което приличаше на бурно море, и тогава носът ми долови вече познатото ухание на билки. Люк явно също го усети, защото застина до мен и се загледа към края на паркинга.

— Хайде, да вървим. — Дръпна ме за ръката и ме повлече към колата. Щом влязохме вътре, пусна климатика, но миризмата на мащерка се промъкна през процепите — много по-силна, отколкото би трябвало да бъде, ако беше просто странният парфюм на един странен

тип. Не разбирах какво става, но ароматът ми напомни момента, когато луничавият обикаляше около мен. И тогава, и сега усещах приближаваща опасност.

— Да тръгваме — казах нетърпеливо.

Люк не се нуждаеше от допълнително напомняне. Зави толкова рязко, че гумите изсвистяха по асфалта и оставиха следи, когато спря и после превключи на първа скорост. Излязохме от паркинга и поехме по пътя към вкъщи с много над позволената скорост. След около два километра уханието на мащерка започна да отслабва. След пет — на половината път до нас — беше почти изчезнало. Десет километра след „Ледът на Дейв“ в колата не се усещаше нищо друго, освен миризмата на свежест и чистота, която идваше от самия Люк.

Исках да кажа нещо за случилото се току-що, но това щеше да означава, че вече дори не се преструвам, че го приемам за обикновено момче. Както и да е, едно нещо знаех със сигурност — не само той имаше тайни. Задаваше се истински ураган, точно като пурпурната буря над главите ни. Този ураган бе надвиснал над мен и се готвеше да изригне всеки момент, а Люк беше само един от неговите елементи. Луничавият също беше част от играта, а може би и Елинор от приема. И всички четирилистни детелини.

— По дяволите! — изкрещя внезапно Люк и удари рязко спирачките. Бяла хрътка изскочи изненадващо по средата на пътя и аз възкликнах: „Ръж?!“. Но след това още едно куче, абсолютно същото, се появи от храсталаците покрай шосето, и после още едно, и още едно — изскачаха и изчезваха в шубраците на срещуположната страна. Сигурно бяха около двайсет, всичките — копия на Ръж, ръмжащи и лаещи.

— Всичките приличат на Ръж — казах бавно. По някаква причина това беше най-странното и свръхестествено нещо, което бях видяла през цялата седмица, а всъщност беше само глутница хрътки. Глутница хрътки със същия цвят на козината като Ръж. Можеха да бъдат от едно котило. *Чудовищно* голямо котило. Бях живяла седемнайсет години на този свят, без да видя куче, подобно на Ръж, а сега се сблъсквам с двайсет като него?

Изведнъж си дадох сметка, че Люк се взира в мен изпитателно.

— Видя ли ги?

— Бяха поне двайсет. Естествено, че ще ги видя.

Той измърмори нещо под носа си и направи завой, за да продължим към вкъщи. Пръстите му стискаха силно волана. Не разбирах какво не беше наред, но не ми харесваше да го виждам разстроен. Познавах го само от няколко дни и вече бях свикнала да разчитам на него — да бъде уравновесен и спокоен; тази трудно прикрита тревога ме притесняваше повече, отколкото би трябвало.

Опитах се да се успокоя и протегнах ръка към него. Той ми позволи да го докосна; ръцете ни останаха една в друга, отпуснати на таблото. Пътувахме така през останалите няколко минути до вкъщи. Сърцето ми биеше лудо. Той отместваше ръката си само за да сменя скоростите, а после отново преплиташе пръсти в моите.

Съвсем скоро стигнахме до алеята пред къщата ни. Люк паркира на улицата и се загледа замислено към силуета, който се движеше зад кухненския прозорец. Който и да беше, не ни забеляза, очевидно унесен в приготовленията за вечерята.

— Майка ти може да се справи с почти всичко, с което се захване, нали?

Въпросът беше странен. Дори не би ми хрумнало, че може да ме пита подобно нещо.

— Предполагам. Тя никога не вярва и не смята, че е добра в това, което върши, но е така.

— Може би за това става дума. Генетично е. Ти просто си от семейство с ненормално талантиливи хора.

Отдръпнах ръката си от неговата.

— Знаеш ли, доста е обидно да говориш така.

Очите му не се откъсваха от кухненския прозорец.

— Не, обещаващо е.

Майната му на негласното ни споразумение!

— Ще ми обясниш ли какво става? Ще говориш ли с мен за това?

Погледът му се стрелна покрай мен към прозорците на колата и после към огледалото за обратно виждане. Протегна се и докосна брадичката ми; нежността на движението му можеше да ме накара да забравя напълно гнева си.

— Шшш, красавице... — Затворих очи и го оставих да прокара пръста си по шията ми.

Мама. Мисълта, че може да погледне навън всеки момент, ме накара веднага да отворя очи.

— Не си мисли, че можеш да ме съблазниш. И то в старата си кола.

— По дяволите — каза Люк. — Сигурна ли си? А какво ще кажеш за малко пазаруване? Ще дойдеш ли утре с мен в града?

— Не си падам много по пазаруването. Може би все пак трябва да пробваш със съблазняването.

Светлите му очи се взряха отново през прозорците навън, а после той се наклони много близо до мен и прошепна в ухото ми:

— В града е по-спокойно. Там има по-подходящи места за разговор. — Отдръпна се назад и каза с по-висок глас: — Знаеш, за да се опознаем по-добре.

Така... сега вече не можеше да ме спре, дори да поиска.

— Добре, става. Кога?

— Да те взема в четири?

Кимнах с глава. Люк хвърли още веднъж поглед навън, този път към небето.

— По-добре се прибирай, да не те хване дъждът.

С нежелание се измъкнах от колата, а той ме последва. Стояхме в края на алеята. Една студена капка дъжд се пръсна на ръката ми, цялата ми кожа около нея настръхна. Някъде в далечината над дърветата се чу гръмотевица.

— Голяма буря ще бъде. — Люк хвърли бърз поглед към облаците.

Гледах като на забавен кадър как друга капка пада върху листенце сред тревата и веднага попива в земята. Изведнъж ми се стори, че в моравата пред къщи тази вечер има нещо необичайно. Може би беше свързано със слабата светлина, идваща от облаците, но просто изглеждаше по-мрачна, по-жива, по-зелена, отколкото си я спомнях от сутринта. После осъзнах откъде идваше разликата.

— Люк — казах с безизразен глас и посочих напред.

Той застана до мен и погледна към плътния зелен килим от детелини, покрили моравата — доколкото можеш да видиш, всички бяха четирилистни. Известно време просто стояхме там в мълчание. От време на време усещах как някоя от редките капки дъжд пада върху косата ми или се плъзва по врата ми.

После Люк каза високо, без да се обръща към никого конкретно:

— Губите си времето, тя вече няма нужда от тях. — Хвана ме за ръката и ме поведе към вкъщи. — Моля те, бъди по-внимателна от обикновено до утре. Наближава буря.

Обърна се и се запъти към края на алеята. Щом стигна до колата си, спря отвън. Качих се на задната веранда, престорих се, че се каня да вляза в къщи, а после се дръпнах назад и се прикрих зад един азалиев храст.

Гласът на Люк беше много тих, но го чувах. Тембърът му обаче беше странен и не можех да разгадая по него настроението, с което говореше.

— Тя видя глутницата. Учи се бързо — скоро ще може да вижда и вас. Няма нужда да си хабите времето с тези глупави номерца. Не са й необходими.

Спря, сякаш изчакваше, докато някой друг говори, въпреки че не чувах нищо, освен шума от падащите капки дъжд и далечния тътен на гръмотевиците. После Люк отново се обади:

— Не ми е нужна помощ. Не смятате ли, че съм го правил и преди?

Прехапах устни.

— Просто не мисля, че тя представлява интерес за вас. — Нова пауза. — По дяволите, ще се справя! Оставете ме на мира, чувате ли? Просто ме оставете на мира. — Вратата на колата се затръшна и чух как двигателят се включи.

Прибрах се вкъщи. Внезапно ми беше станало много студено.

* * *

Сънувах. Фонът беше тъмносиньото на нощта, виждах как Люк се отдалечава бавно от мен. Бяхме в двора на гимназията, той гледаше към пейката, на която бяхме репетирали. Запъти се към футболното игрище и изведнъж осъзнах, че вали: студени, болезнени капки по кожата в горещата лятна нощ.

Люк съблече тениската си — истинска лудост в това време — и разпери ръце встрани, като че ли беше разпънат на кръст. Опитваше се с пръсти да улови дъжда, взираше се в небето, капките се забиваха в кожата му със студена ярост, устните му се движеха, докато се

обръщаше бавно. Не можех да чуя какво казва заради силния дъжд и внезапните гръмотевици, които се стоварваха върху земята. Приличаше на таен, невиджан досега ритуал: загадъчно заклинание или напяване, или пък ужасяваща магия.

Когато Люк се отпусна на колене върху острия чакъл, отново се чу тътен; ръцете му бяха все така разперени, а главата му се отметна назад.

Този път бях достатъчно близо, за да чуя думите: „Хиляда триста четирийсет и осем години, два месеца и една...“.

Нов гръм и едно дърво се стовари върху земята. Отворих очи.

Дъждът барабанеше върху покрива и почукваше по прозореца, а отвън се чу как удари гръм. Бях будна, но не и напълно разсъзнена, така че не разбирах кое е истинско и кое сънувах. Дъждът истински ли беше? Дали все още спях?

Светлина. Докато си мислех за това, лампата светна и жълтото сияние отчасти освети стената откъм страната на леглото ми. Във все още тъмната част на стаята, в ъгъла, забелязах черна и неясна фигура. Мигнах. Просто сянка. Въпреки че стаята беше празна, сърцето ми все още биеше лудо. Протегнах ръка към верижката на шията си, на която вече бях закачила подарения ми от Люк ключ на тайните. Лежачият до леглото ми Ръж надигна глава, тъй като явно беше усетил безпокойството ми.

— Стори ми се, че има някого — казах му аз.

Ръж погледна към ъгъла на стаята. Нов тътен отвън. Осмелих се все пак да хвърля и аз един поглед към ъгъла. О. Божичко. Там имаше някаква фигура и едно неразлично лице се взираше в мен. Затворих очи от страх. Отворих ги пак. Фигурата все още беше там, много приличаше на обикновена сянка. Очите на Ръж също бяха вперени в нея, но после той излая леко и отпусна глава на пода, сякаш това не го засягаше.

Защото може би е била тук открай време.

Грабнах телефона от нощното си шкафче и набрах номера на Джеймс. Видях, че е почти два часът, но си помислих — надявах се — че Джеймс няма да има нищо против.

Телефонът звъня и звъня, докато продължавах да гледам неподвижната фигура. Тъкмо реших, че ще се включи гласовата поща, когато чух замаяния глас на Джеймс: „Ди?“.

След като го бях събудила и вече беше на телефона, изведнъж се почувствах ужасно глупаво.

— Аха...

— Нещо лошо ли е станало?

— Ами... не, може би... Уф, това е тъпо, Джеймс. Съжалявам, че те събудих.

— Ди. Два часът през нощта е. Ясно е, че нещо те тормози. Давай накратко.

Разказах му за разговора, който Люк беше провел с въздуха.

— А сега ми се струва, че има нещо в стаята ми. Мисля, че винаги е било тук, но едва сега го виждам. Прилича на сянка. Или на човешка фигура. На човек.

Джеймс не отговори. Погледнах право към сянката. Дали и тя гледаше към мен?

Мигнах отново.

Ъгълът беше празен: никакви сенки, никакви фигури.

— Ъъъ... Джеймс... тя просто изчезна. — Вече бях напълно изперкала. Вмъкнах се под завивките си, както правят децата. Сякаш това щеше да помогне срещу истински таласъм например. Обикновените сенки не изчезват просто ей така, тъй че явно *това* беше нещо повече. И по-лошо, сега не знаех къде е. Огледах се из стаята, но не видях нищо по-особено.

— Обикновените сенки не изчезват. — Гласът на Джеймс звучеше спокойно. — Искаш ли да дойда?

Разбира се, че исках.

— Родителите ми ще полудеят, ако разберат.

— Както казах, искаш ли да дойда?

Ръж погледна към мен и после отново отпусна глава върху лапите си. Въздъхна тежко и затвори очи. Каквото и да имаше в стаята, той не се притесняваше. Двоумях се между това, което исках, и това, от което се нуждаех, и най-накрая избрах по-малко егоистичния вариант. Както и този с по-малкото евентуални последици.

— Ще се оправя. Ръж се готви отново да заспи. Мисля, че ще ме предупреди, ако има някаква опасност.

Джеймс въздъхна, но не толкова доволно, колкото кучето ми.

— Не бива да ми се обаждаш, да казваш, че си притеснена, и след това да махаш с ръка, все едно нищо не е станало.

— Съжалявам. Може ли да мина да те видя на сутринта?

— Знаеш, че винаги можеш.

След като затворих, изчаках няколко минути, за да видя дали фигурата ще се появи отново. Най-накрая заспах от изтощение.

ВТОРА ЧАСТ

*Сега, когато отплавахме и ти
си далеч,*

*ще ти пиша прекрасни писма, в
които ще споделям своите*

тайни,

*тайните на сърцето и на
мислите си, мое момиче.*

*Защото ти си момичето, което
обожавам,*

*и живея с надеждата да видя
Светата земя още веднъж.*

*Ти си момичето, което
обожавам,*

*и живея с надеждата да видя
Светата земя още веднъж.*

*„Светата
земя“^[1]*

ШЕСТ

Следващият ден беше ясен и изненадващо приятен, бурята от предишната нощ бе отнесла със себе си влажността и изпиващата жегга. Докато седях в старото ауди до Люк, все още не можех да повярвам, че снощната буря беше толкова страшна. Или че онзи „невидим“ разговор ми се стори толкова зловещ. Или че луничавият действително е бил в задния ни двор. Истинска лудост, но щом бях в компанията на Люк, нищо от това, което ме притесняваше, когато бях сама, вече нямаше значение. Дали беше от любов?

Не, обади се гласът на разума в главата ми. От глупост е. И не се чувствай зле, предава се по наследство.

Около час говорехме само за дреболии, които забравях на секундата. Като защо Бил се използва за галено име на Уилям и защо бебетата кучета не се раждат от самото начало с шарки. Всеки път, когато си мислех, че ще стигнем до по-важна тема, някой от нас подхващаше нова глупост.

— Буцефал — каза рязко Люк и потупа волана на колата.

Отначало не чух добре и ми се стори, че е опитал да замаскира кихането си, затова му казах „Наздраве!“.

— Не — засмя се той. — Това е името на колата ми.

— Кръстил си колата си?

Той отново се усмихна палаво като малко момченце.

Загледах се в краката си, там, където двуцветната подложка на колата се беше извила нагоре покрай вратата.

— Като коня на Александър Македонски, нали? Доста самоуверено, не мислиш ли? Щом аудито е Буцефал, ти кой трябва да си?

— Значи знаеш историята. — Зъбите на Люк блеснаха ослепително на ярката слънчева светлина, докато гордо посочи таблото пред себе си. — Това е и нашата история.

— Твоята и на колата.

— Да.

Повдигнах иронично вежди.

— Значи в общи линии ми казваш следното. Никой друг в света, освен теб не може да кара тази кола. Преди много години други хора опитали да я укротят. Когато някой се опитвал да влезе вътре против волята ѝ, тя го изхвърляла навън и му оставяла трайни белези по лицето. Но един ден, още когато си бил малко момче, ти си дошъл, метнал си се вътре и си я подчинил на волята си.

Усмивката на Люк грееше в очите му, но иначе лицето му не се промени и остана сериозно.

— Точно така. И оттогава сме неразделни.

Помислих малко върху думите му и после погледнах към очуканото и олющено табло.

— Не знам... Струва ми се, че бих предпочела да обядя мазерати, а не ауди.

Сега вече не издържа и се засмя.

— Какво да кажа, съдбата избра нея за мен. — Посочи напред. — Виж.

Най-накрая бяхме стигнали до Ричмънд. Подминахме предградията и вече бяхме заобиколени от бизнес сгради и магазини. Ричмънд беше сияен град. Слънцето се отразяваше в белите тротоари, в сградите с огледални прозорци и в паркираните коли. Имаше и дървета, но те бяха по-скоро като някакви дребни допълнения, почти незабележими сред всички изградени от човека съоръжения. При кратките ми посещения в Ричмънд никога не си бях падала чак толкова по него, но сега усещах, че Люк се отпуска, докато влизахме все по-навътре в центъра.

— Градът ти харесва. — Не беше въпрос, въпреки че бях изненадана да открива такива чувства в него.

Очите му се спираха на всяка светеща повърхност.

— Не. Харесвам това, което прави градът. Всички тези... неща. Тук не може да живее никой друг, освен самите хора. — Посочи към кулата на една църква, извисяваща се над покривите и дърветата. — И кръстовете. Тук всички се кръстят. Те не могат да понесат това.

— Те? — Изтръпнах от начина, по който произнесе *хора*. Сякаш Те не влизаха в това число.

Люк ме погледна, лицето му беше странно осветено — някакво сияние извираше от него.

— Шшш, красавице. Нека се позабавяваме малко, преди да започнеш отново със сложния си анализ.

Подкара колата по „Керитаун“, една безкрайна улица с оцветени във всеки цвят на дъгата магазини и магазинчета, предлагащи всякакви странни неща и джунджурии, които не можеха да се намерят никъде другаде. След като измина няколко пресечки, намери място за паркиране на сянка.

— Знам къде можем да хапнем превъзходни френски пасти, ако си гладна.

— Звучи добре. — Бях прегладняла. От вълнение, че ще се срещна с Люк, не бях обядвала. *Защото си тъпа*, обади се отново гласът в главата ми.

Взехме си пасти от една малка сладкарница и излязохме да ги ядем навън, на масите от ковано желязо, които гледаха към улицата. Люк наблюдаваше развеселено как разделям пастата си на отделни пластове.

— Какво правиш?

— Проверявам съставките й. — Взех с вилицата си парче пандишпан и внимателно опитах крема, с който беше покрит. — За да се опитам да го направя после сама вкъщи. — Мама ме беше научила на това. Тя прави дисекция на всичко, чете менютата като романи и после създава своя собствена магия в кухнята.

Люк поклати глава.

— Откачено ли ти се струва?

— Щях да кажа: „което си е странно, си е странно“.

Исках да го питам за много неща, но пастата беше толкова добра (кремът беше лешников), че реших първо да свърша с нея, преди да минем към разговора.

— Е, сега говори.

Люк стана и ме поправи.

— Не, сега ще се поразходим. Не мисля, че тук има някой, но се чувствам по-спокойно, когато вървя.

Изправих се, а той ме хвана за ръка съвсем непринудено и естествено. Зачудих се дали моето докосване го кара да изтръпва по същия начин, както неговото караше мен — имах чувството, че по тялото ми протича лек ток. Тръгнахме по прекалено светлия паваж,

колите профучаваха покрай нас, от един от магазините за дрехи звучеше оглушителна музика.

— Кажи ми, ако искаш да отидем някъде по-специално — каза Люк. *Сякаш в момента бих поискала да ходя в тъпите магазини.*

— Просто говори. Кажи ми какво става.

Той се загледа във велосипедиста, каращ бавно по противоположната страна на улицата.

— Ето я моята тайна... — Наведе се към мен и прошепна много тихо: — Не мога да ти кажа тайните си.

Няколко секунди не осъзнавах какво ми беше казал. Когато схванах, издърпах ръката си от неговата и се заковах на място.

— Доведе ме чак тук, за да ми кажеш това? — Една двойка пред нас спря и се загледа в нашата посока. Снизих гласа си. — Очаквах нещо по-добро. Поне да се постарая да ме излъжеш. Нещо по-интересно.

Люк протегна ръката си, за да ме хване отново, но аз демонстративно скръстих ръце на гърдите си. Той въздъхна.

— Вярно е, че не мога да ти кажа тайните си. Но не знам какво точно не мога да ти кажа. Можеш да ми задаваш въпроси и ще видим докъде ще стигнем.

Погледнах го намръщено. Стояхме по средата на тротоара, така че една пънкарка и нейното безполово пънк приятелче се опитаха да минат покрай мен и леко се сблъскахме. Пропуснах покрай ушите си злобните им коментари.

— Какво имаш предвид под „не мога да ти кажа“? И как така не знаеш какво не можеш да ми кажеш?

Изречението на лицето му беше на човек, молец за разбиране; сви безпомощно рамене.

Дълбоко в себе си, в сърцето си, знаех за какво намеква, но въпреки че можех да карам детелините да се местят и лампата да се включва сама, все още не го приемах с разума си. Странно, защото от толкова отдавна копнеех светът да бъде необикновено място. И сега той беше такава, а аз май не можех да повярвам в него.

Проговорих тихо.

— Нима ме молиш да... повярвам в *магии*?

Люк не отговори. Просто ме гледаше с невероятно светлите си очи и с тъжна усмивка на лице.

— Уф, добре, хвани ме за ръка — измърморих накрая. — Да се поразходим.

Той веднага стисна силно ръката ми и тръгнахме отново покрай магазина за стари плочи и антиквариата с изложена отпред метална броня, която хвърляше дълга сянка върху тротоара.

— Можеш ли да ми кажеш защо тези четирилистни детелини продължават да се появяват постоянно край мен?

Люк неволно стисна още по-силно ръката ми, причинявайки ми болка, и се огледа наоколо, преди да ми отговори.

— Те искат да са сигурни, че ще можеш да Ги виждаш.

— Кой са Те?

Той не отговори.

— Феите?

Устните му се извиха в някакво подобие на крива усмивка.

Просто го гледах и търсех по лицето му някаква следа от неискреност, но виждах само намръщеното му изражение, което беше отражение на моето собствено. В ума ми се появиха няколко въпроса, но така и не извървяха пътя си до устата ми. Това, което най-накрая казах, беше най-тъпото нещо, което можех да измисля.

— Мислех, че феите имат крила.

— Някои имат.

— Мислех, че са малки, добри създания, които обичат цветята.

— Те обичат цветята. Харесват всички красиви неща. — Очите на Люк се спряха на лицето ми, безмълвно поставяйки ме в тази категория.

Толкова силно исках да му повярвам, че направо ме болеше.

— Защо искат да ги виждам?

Гласът на Люк вече не беше безизразен, както обикновено; сега по-скоро приличаше на ръмжене.

— По същата причина, поради която искат да Ги виждат и другите. За да те измъчват. За да си играят с теб. За да те объркат. И унищожат.

Представих си съвсем ясно образа на смахнатия луничав тип. Наистина приличаше на перко. Ей, това ми хареса. Отсега нататък ще го наричам Луничавия перко. Бързо премислих останалите факти, които знаех.

— И желязото ги държи надалече. Както и кръстовете. Затова баба ми даде пръстена. А ти ми даде ключа си. А кучетата?

— Това са Техните кучета.

— Моето куче?

Люк ме погледна.

Затворих очи за миг, за да помисля. Какво ми казваше? Че съм била наблюдавана още от бебе? Че преследващият по цял ден катерици Ръж е хрътка на феите?

— Но аз ги видях — заекнах аз. — Хрътките имам предвид. А тогава нямах у себе си детелина.

Гласът на Люк отново беше станал спокоен и не издаваше никакви чувства.

— Ти се учиш. Някои хора имат нужда от детелината за съвсем кратко време, докато тя ги научи как да виждат. Предполагам, че си една от тях.

Значи щеше да става по-лошо? Сянката в ъгъла на стаята ми? Луничавия перко? Нищо чудно, че Люк постоянно се опитваше да ме накара да се отърва от детелините. Спомних си и нещо друго.

— А защо баба ми се държи толкова странно с теб?

Той стисна устни. Въпреки че го гледах право в очите, не отвърна на погледа ми. Най-накрая каза:

— Мисля, че ме е взела за някой друг.

Не бях доволна от отговора, макар да не разбирах съвсем ясно защо. Продължихме да вървим мълчаливо няколко минути, докато асфалтът не се смени с паваж. Пътят се стесняваше. Над главите ни гъстите клони на дърветата сплитаха зелен покров и скриваха все още яркото следобедно слънце. Всяка стъпка, която правехме, всяка дума, която казвахме, ни отвеждаше в един странен и загадъчен свят.

— Защо Те ме искат? — проговорих аз най-накрая и някак несъзнателно вложих същото чувство за нещо по-голямо и по-специално, когато споменах за Тях, както правеше той.

Люк спря изненадващо рязко и ме притегли в малка ниша, издълбана сред тухлите — толкова бързо, че изпитах възбудата от внезапната прегръдка секунди след като вече ме прегръщаше.

Той прошепна почти недоловимо в ухото ми:

— Кой не би искал?

Устните му се плъзнаха болезнено бавно по шията ми, стигнаха до рамото ми и му подариха целувка. Въпреки че бяха горещи като лятното слънце, потръпнах от студ и притворих очи. Ръцете ми бяха притиснати между нас — и по-добре, защото нямаше да знам какво да правя с тях. Люк ме целуна отново, малко по-нагоре по шията и аз го отблъснах назад към стената.

Умът ми препускаше бързо, исках да намеря някаква логична мисъл, за да се заловя за нея и да не се предам на желанието си да го целуна. Успях да измисля най-баналното:

— Срецнахме се само преди няколко дни. Изобщо не се познаваме.

Люк ме освободи от прегръдката си.

— Колко време е нужно, за да опознаеш някого?

Не знам.

— Месец? Няколко месеца? — Звучеше глупаво да се дава срок на подобно нещо, особено когато самата аз нямах желание за това. Но не можех просто така да целуна някого. Не знаех нищо за него, това беше в противоречие с всичко, което ме бяха учили. Защо тогава ми беше толкова трудно да кажа „не“?

Той хвана пръстите ми и започна да си играе нежно с тях.

— Добре, ще изчакам. — Изглеждаше направо съвършен на смесената, прозираща през листата на дърветата светлина; светлите му, почти безцветни очи блестяха на фона на скритото му в сенките лице. Нямах шанс.

— Не искам да го правиш — прошепнах думите и още преди да ги довърша, устните му се долепиха до моите и аз се разтопих в тях. Ръцете ми — не знам как се бях притеснявала за тях! — сграбчиха тениската му, пръстите ми се притиснаха в слабото му тяло; неговите обхващаха здраво гърба и врата ми, сякаш се страхуваше, че може да припадна.

След известно време Люк отстъпи назад, но не ме пусна — прокара бавно ръцете си по моите, от раменете чак до дланите, докато накрая пръстите ни се преплетоха.

— Не мисля, че някой може да ухае така хубаво като теб. Те няма да те имат. Искам те за себе си.

Прехапах устни.

— Мисля, че е по-добре да ти покажа нещо. Но преди това ме заведи в някоя църква за по-сигурно.

* * *

Църквата беше празна и мрачна, изпълнена с аромата на тамян и загадъчност. Потопих пръстите си в купела със светена вода и се прекръстих по навик, после поведох Люк навътре между редиците с пейки.

— Какво искаше да ми покажеш? — Сред просторните стени на църквата гласът му звучеше приглушено и леко сърдито, притъпяван допълнително от дебелия мек килим под краката ни.

Не знаех как да му го демонстрирам, но трябваше да разбере, че владее телекинеза. Може би именно затова феите ме искаха. Не чувах стъпките си, но продължих да вървя към предната част на църквата. И тогава ми хрумна идея — приближих се до олтара и извадих една все още неразцъфнала жълта роза от вазите, поставени за украса на стъпалата пред него.

Обърнах се към Люк. Той се взираше във висящото над олтара разпятие с тъжни очи. Погледна отново към мен и после към розата в ръката ми. Стояхме един срещу друг като в самотна брачна церемония.

— Спомняш ли си какво ми каза на конкурса? — попитах го аз.

Очите му потъмняха, а гласът му прозвуча прегракнало:

— Не.

Не се отказах.

— За това как има хора, които могат да се справят с всичко?

Той се обърна встрани.

— Просто те разсейвах, не исках да повърнеш. Получи се, нали?

— Не ме лъжи — упорствах аз. — Знаеш за какво говоря. Не съм сигурна как точно, но ти знаеше, нали? Че съм от онези хора.

Все още с гръб към мен. Люк сведе глава и притисна юмрук до челото си.

— Не. Не си. Кажи ми, че не си.

Светлината от свещите, поставени край стъпалата на Дева Мария, осветяваше половината от лицето му, а другата беше в сянка.

— Не мога да го кажа! Защото съм. Виж. — Протегнах цветето към него, като го държах захлупено в ръцете си. Люк се обърна към мен с мрачно лице. Само след миг листенцата на розовата пъпка започнаха да се разтварят едно по едно, докато цветето разцъфна в цялата си прелест, изпълвайки шепите ми докрай. Погледнах към кадифените жълти листенца и после отново към Люк.

Той скръсти ръце на гърдите си.

— Впечатляващо — каза тихо.

Не разбирах реакцията му.

— Но ти знаеше, че мога да правя такива неща, нали? Защо иначе би го казал?

Люк ми обърна гръб отново, с приведени рамене.

— Ще ми дадеш ли една минутка, моля те?

Бях объркала нещо. Може би не трябваше да му го показвам. Но той трябваше да е наясно, нали? Какво направих? Запътих се бързо по пътеката, бутнах двойната врата и се озовах в преддверието. Изтрих с ръка сълзите, които напиреха да потекат от очите ми. Стоях известно време така в сумрачната стая и се вирах неவிждащо в залепените на таблото обяви за разпродажба на домашно приготвени сладки и курсове за изучаване на Библията.

След това го чух да крещи.

— *Проклет да си! Защо?*

Надзърнах през чистото стъкло на вратата на преддверието, за да видя дали не говори на някоя фея. Но доколкото виждах, там нямаше никого друго, освен Люк и разпнатия Бог.

* * *

На път за вкъщи не говорихме повече за розата. Дълго време просто гледах през прозореца навън към увисналата над черните силуети на дърветата луна и към бялата накъсана линия по пътя. Нещо в начина, по който изглеждаше луната, загадъчна и вечна, ми напомни за начина, по който се почувствах, когато накарах розовата пъпка да разцъфне.

Внезапно Люк намали и спря колата встрани край шосето, на почти незабележимо място за отбивка. Удари спирачки и впери поглед

в блещукация часовник на таблото, сякаш търсеше нещо там. Не поглеждаше към мен.

— Сърдиш ли ми се? — попита той.

Изненадах се от въпроса. Лицето му беше позеленяло, някак поизострено, осветено от светлините на таблото, изражението му — загрижено.

— Защо да ти се сърдя?

— Не говориш, тиха си. Предишния път, когато се държа така, ми беше бясна, затова предположих, че и сега е също. Направил съм нещо, което те е ядосало.

— Ти си този, който не говори. Помислих, че ми се сърдиш заради... — спрях се по средата на изречението. Не бях сигурна дали трябва да спомена църквата или не.

Люк въздъхна и махна с ръка.

— Просто това е непозната територия за мен.

— Кое?

— Ти. — Размърда се неловко. — Не знам какво да правя.

— С кое?

— С теб.

— За това, което стана в църкв...

Той ме прекъсна рязко:

— Само заради теб. Теб самата. Все чакам да ми кажеш да се разкарам, да те оставя на мира. Защото съм прекалено зловец.

— Именно затова не ти го казвам.

— Защо?

— Защото постоянно твърдиш колко си странен и зловец. Истинските злодеи никога не обясняват колко са опасни и зли.

— Аз ти се нахвърлих там, в алеята. Това си е зловещо.

Значи тази била причината — целувката. Беше мило, че се притеснява за това. Засмях се.

— Не ми се нахвърли. А и дори не беше алея.

— Да, но не те попитах.

Не бях много наясно с правилата на срещите, но не мисля, че някой в днешно време пита момичето дали може да го целуне. Освен може би на кино.

— Аз също те целунах.

Той ми хвърли бърз поглед.

— Не искам да прекалявам, не искам да объркам нещата и да създавам проблеми.

По дяволите, това ми звучи познато.

— Люк, не съм ти сърдита. И... — Наложил ми се да извърна лице, когато казвах това, защото усетих, че се изчервявам. — Не създаваш никакви проблеми, повярвай ми. А може пък и да харесвам точно този вид проблеми. — Като се замисля, последното май не биваше да го казвам. Може да си помисли, че съм уличница. Може би щеше да прекали. А може и да не знаеше за какво говоря. Може би...

Той ми се усмихна някак половинчато, с ирония, и протегна ръка, за да ме погали по лицето. Исках да затворя очи и да се оставя на удоволствието от допира му, за да забравя всичко, което ме правеше Диърдри.

— Ти си истинско бебе. Изобщо нямаш представа какви проблеми вървят заедно с мен.

Настръхнах и се отдръпнах назад.

— Какво трябва да означава това?

— Не исках да прозвучи така... Ето, виждаш ли, пак ми се ядоса.

Гледах го с леден поглед.

— Нима? Нарече ме „бебе“.

Люк се облегна на седалката си, личеше, че е леко раздразнен.

— Всъщност това беше комплимент.

— И как трябва да разбирам този „комплимент“?

— Защото ме караш да забравям колко си млада — опита се да ми обясни, но избягваше погледа ми. — Ти си... ти си точно като мен. Знаеш и правиш всичко така, сякаш си го правила хиляди пъти преди. Начинът, по който гледат очите ти, когато свириш — просто забравям, че си само на шестнайсет години.

— Не се ли предполага да добавиш и „изключително красива“ и „поразяващо интелигентна“, щом ще се разливаш в безсмислени комплименти? — Би било прекрасно, ако можех да му повярвам, но разумът ми винаги ми създава проблем в подобни случаи и отказва да приеме нещо за истина, само защото го желая силно.

— Говоря сериозно. Но трябва да добавя, че наистина си невероятно красива. — Звучеше искрено.

Поклатих невярващо глава.

— Елинор е невероятно красива. Аз знам коя съм и каква съм, и със сигурност не съм красива. Но съм достатъчно приятна на външен вид, така че нямам проблем с това.

Лицето му се промени странно, когато споменах Елинор.

— Не, Елинор е нещо друго. *Ти* си красива. Особено когато ме зяпаш с онова снизходително изражение — *Боже, тоя е такъв задник...* Да. Красиво е.

Изучавах внимателно ръцете си; светлинките от радиото хвърляха странни отблясъци върху тях, сякаш светеха отвътре. Най-накрая проговорих, като се опитвах да звуча небрежно:

— Можеш да го кажеш още веднъж.

Но той не го повтори. Вместо това каза:

— Ти си различна.

Звучеше така, сякаш най-големият комплимент в света беше да наречеш някого „различен“ — различен като съвсем нов вид пеперуда, не като момиче, облечено с жилетка, сред морето от мацки с къси блузки, разкриващи пъповете им.

Усетих как Люк се намести на мястото си, за да погледне през предното стъкло навън, в мрака.

— Ти си като мен. Ние предпочитаме да наблюдаваме света, нали? Не сме играчи.

Но аз не бях наблюдател на *този* свят, малката планета в границите на тази кола. В този свят, изпълнен с летния аромат на Люк, бях незаменим участник. Не бях сигурна дали искам да се разплача, или да грейна с най-голямата усмивка на света.

— Ди — каза Люк внимателно. — Къде си?

Погледнах към него.

— Точно тук.

Той поклати глава.

Усмихнах се смутено.

— Представях си живота си, ако тази кола беше целият ни свят, цялата ни планета.

Люк прокара разсеяно пръст по волана, един кръг без край.

— Планета с много привлекателни извънземни. — Протегна се към мен и нежно очерта същия кръг по горната част на дланта ми. Побиха ме тръпки. Мекият му, равен глас беше напълно лишен от емоции, когато попита: — Все още ли си ми ядосана?

Бях притворила очи, докато пръстът му се движеше нагоре към рамото ми — допирът му беше съвсем лек, като полъх. Гъделичкаше ме по начин, който ме караше да стискам зъби и да задържам дъха си. Люк се наклони към мен и целуна устните ми също толкова нежно. Затворих очи и го оставих да ме целува отново и отново; опираше се с една ръка на таблото, а другата беше поставил на шията ми. Фаровете на някаква минаваща покрай отбивката кола светнаха така силно, че лъчите преминаха дори през спуснатите ми клепачи.

— Искаш ли да спра? — прошепна Люк.

Разтърсих глава. Той ме целуна пак, захапвайки нежно долната ми устна. Това направо ме побърка. Изведнъж, напълно нелогично, в главата ми се появи една мисъл — „Значи така ставало“. Дори не бях сигурна дали го правя правилно. Да не би да се лигавех прекалено много? Харесва ли му? Какво, по дяволите, се предполага да правя с езика си?

Част от мен обаче беше имунизирана срещу съмненията и започнах да го докосвам така, както ме докосваше и той. Чувствах се много странно — все едно седях на задната седалка и наблюдавах как се целуваме с Люк. Виждах как мигащите светлинки от таблото осветяваха едната страна на лицето ми, докато повдигах брадичката си към устните му. Виждах как езикът му внимателно проследява моите устни по цялата им дължина. Както бях така, извън тялото си, наблюдавах как се отпускам на ръката му, докато той ме притиска на една страна, а пръстите му пригладат гънките на тениската ми. Чувах как дишам все по-тежко, как очите му се притварят. Усещах пръстите му на бедрото си — питаха ме дали могат да продължат нататък, към места, които аз самата все още не познавах.

Застинах и Люк се отдръпна светкавично назад с виновно изражение, сякаш ръката му беше действала против волята му. Гласът му трепереше.

— Съжалявам.

Искаше ми се да кажа: „А аз не“, но не знаех дали наистина беше така. Не знаех какво искам. Прошепнах неуверено:

— Няма нищо. — Но и в това не бях сигурна.

— Извинявай — продължи той. — Нямах намерение да... — Затвори очи за миг и после ги отвори отново. Обърна се напред.

Почувствах как тялото ми пламва, когато ръката му леко докосна крака ми. Все още усещах желанието в допира му и не можах да се въздържа да не потръпна. Исках да ме целуне пак. Исках да започне да кара, за да не искам да ме целуне пак.

Люк излезе от отбивката; преглъщаше тежко, но не поглеждаше към мен. Изглеждаше като че ли е някъде много далече от тук, странно непознат сред мъждивото сияние в колата.

Протегнах се и докоснах ръката му. Без да каже нито дума, без да отклони поглед от пътя, той преплете пръсти с моите и силно ги стисна.

---

[1] Традиционна ирландска песен. Светата земя е местност в град Коб, окръг Корк, където през XIX в. се е намирал кварталът с публичните домове. Градът по това време се е наричал Куинстаун и е бил голямо пристанище. Названието Светата земя е иронично. — Б.пр.

↑

СЕДЕМ

Тази нощ спях на дивана. Идеята да деля стаята с някакво безлично създание от света на феите не беше най-привлекателната в този момент и макар да осъзнавах, че то можеше да си бъде също толкова безлично и в дневната, все пак ми беше по-лесно да заспя на дивана.

Събудих се замаяна. Миналата нощ направо не бях на себе заради преживяването в църквата и мисълта за мотаещите се около мен феи, но тази сутрин, вече отпочинала, на бледата утринна светлина, прозираща през тънките бели завеси, се почувствах на седмото небе от радост. Всичко лошо ми се струваше незначително и в ума ми беше останал само споменът за целувките. Онези, повтарящите се отново и отново.

От стаята на родителите ми на горния етаж изведнъж се чу някакво движение и тропот. Мама се беше събудила. Спомних си изражението на лицето ѝ вчера, когато Люк ме върна вкъщи в единайсет часа и се извини за закъснението ни. В момента не бях в настроение да разговарям с нея. Още повече на такава тема.

— Ръж? — прошепнах аз. Кучето надигна глава от поста си до дивана. — Разходка?

Той се изправи, махайки с опашка, и тръгна към кухнята. Последвах го, като се опитвах да прогоня съня от очите си. В движение вързах косата си на обичайната леко раздърпана конска опашка. Намъкнах чифт дънки от коша с изпраните дрехи, подгънах високо крачолите им, за да не се намокрят от росата в тревата, и излязох навън.

Божичко, слънцето днес беше прекрасно, светлината се процеждаше през ранната сутрешна мъгла. Все още беше студено — капчици роса висяха в мрежите на паяците, въздухът миришеше на прясно окосена трева. Всичко беше красиво.

Той ме целуна. Той ме целуна.

Ръж, неподозиращ за бушуващата вътре в мен буря, изтича напред с високо вдигната бяла опашка и заподскача сред все още

мократа морава.

Не натам, магическо куче. Ще минем оттук. По пътя.

Той спря, наострайки уши, сякаш бях произнесла думите на глас. След това се завъртя в кръг наоколо и затърча към пътя.

Малко по-нататък спря за миг и се обърна назад, докато ме изчакваше да го настигна.

Страхотно. Всичко беше направо страхотно. И доста побъркващо. Можех да се обръщам към кучето си наум и *Люк ме целуна*. Дватамата с Ръж излязохме на шосето. Вървахме от едната страна на пътя, макар че толкова рано сутрин едва ли щяхме да срещнем никакви коли.

Босите ми крака не вдигаха никакъв шум по асфалта. Поведох Ръж към по-спокойния черен път близо до вкъщи — тук можехме спокойно да се движим по средата, без да се притесняваме от нищо. Крачех бавно до него и наблюдавах как мъглата се движи и премества бавно над пасбището за крави вдясно. Забавих крачка, омагьосана от снежнобял заек, подаващ се от тревата. Напълно безцветните му очи бяха приковани право в мен, без да мигат. Освен заека бях напълно сама на пътя с Ръж и мислите си.

Значи така, Ръж беше куче от света на феите. И феите искаха да ме отведат нанякъде. В известна степен това беше доста ласкателно. Някак мило.

А къде беше мястото на Люк в тази история? Защо *знаеше* толкова много неща за феите? Дали и него са се опитали да отвлекат? И защо баба ми му говореше така? Замислих се, че не злонамереността в гласа ѝ беше най-притесняваща, а *фамилиарността*. Също както стана на конкурса, когато мистър Хил, диригентът на оркестъра, говореше с него така, сякаш го познаваше. Старателно се опитвах да не задълбавам много в тази тема. За пореден път си дадох сметка колко малко знам за Люк и това определено помрачи сутрешната ми разходка. Знаех, че трябва да разбере кой е и какъв е, когато не е с мен, но май не исках. Исках нещата да са прости.

Дълбоко в себе си знаех, че не е гимназист. Но толкова лошо ли беше, че именно това харесвах най-много в него?

В един момент Ръж спря до мен, изръмжа и се сниши. Проследих погледа му. В далечината пред нас, паркирано в една прашна отбивка край пътя, видях познатото очукано ауди. Сърцето ми

подскочи — *Люк!* — а секунда по-късно мозъкът ми започна да обработва информацията — *какво прави тук?*

Приближих, без да бързам, към колата и видях Люк на шофьорското място. Беше се изтегнал назад с кръстосани зад главата ръце и затворени очи. Сънят бе заличил всички тревоги от слабото му лице и го правеше да изглежда по-млад и по-невинен — почти приличаше на истински гимназист. Повдигнатата му дясна ръка разкриваше масивна широка гривна от ковано злато, която той носеше високо, около бицепса си, отчасти прикрита от ръкава на тениската му. Не знам как не я бях забелязала по-рано.

Вратите на колата не бяха заключени. Когато отворих тази откъм страната, където обикновено се возех. Люк направо подскочи на място, отвори очи, а ръката му се спусна към глезена.

— Не бива да оставяш вратите отворени — посъветвах го аз. — Никога не знаеш какви досадници ще се намъкнат в колата ти.

Той се взря в мен за един дълъг момент, преди да вдигне ръката си и да отпусне отново глава на седалката със затворени очи.

Тръшнах вратата зад себе си. Навън Ръж се вираше в Люк изпитателно, а после отстъпи встрани и се отпусна край пътя.

— И аз не спах в стаята си.

Люк не отвори очи.

— Трудно е да спиш, когато те наблюдават, нали?

Исках да го попитам защо Те го наблюдават, но се страхувах, че няма да ми отговори. Исках да го попитам защо е спал в колата си на метри от дома ми, но се страхувах, че този път *ще ми отговори*. Мислех си за това как ръката му се стрелна към глезена и се зачудих какво ли е скрито там може би нещо по-опасно от златната гривна, скрита от ръкава на тениската. Такива и подобни съмнения се въртяха в мислите ми сред притеснителното мълчание, царящо в колата, но тогава Люк отвори онези невероятни светлосини очи и ми се усмихна. И всички съмнения се изпариха за миг, сякаш бяха тънки паяжини, които той разкъса с един замах.

— Прекрасно е, че първото нещо, което виждам тази сутрин, е толкова красиво. И си ти.

Радостта от сутрешната ми разходка се върна отново, сякаш никога не беше изчезвала. Ухилих се.

— Знам. — Защо край него винаги се превръщам в толкова странно, пърхащо от вълнение и щастие създание?

Люк се усмихна.

— Хайде, изпей ми нещо, красиво момиче.

Без никакво притеснение започнах да пея някаква измислена песничка за това колко е хубаво да се разхождаш бос и за чудати мъже, спящи в коли, с мелодията на „Красивият корабен прислужник“^[1].

Видях, че лицето му се разведрява, и смело добавих още един стих за опасностите на кравешките пасбища и мъжете, които преспиват близо до тях. Трудно ми беше обаче да римувам „съблазън“ с „тор“.

— Днес си в добро настроение. — Люк се изправи и прокара пръсти през косата си, докато се оглеждаше в огледалото за обратно виждане. — Чувствам се неудобно, още не съм си сложил грима.

Сега аз се засмях.

— Изглеждаш направо отвратително. Чудя се как се понасяш сутрин. — Внимателно повдигнах ръкава на тениската му и посочих масивната златна гривна, скрита под него. Беше изключително красива, изкована от множество различни фасети, и плътно прилепнала по ръката му, направо впита. — Не я бях видяла досега.

Той извърна поглед встрани, към прозореца, и каза със странно мъртвешки глас:

— Винаги си е била тук.

Докоснах я. Докато потърквах една от кованите фасети, забелязах, че кожата покрай ръба на гривната е доста загрубяла, а мускулът на рамото му е като оформен около самата нея — украшението явно стоеше там от много време. Загледах се в нея по-дълго, отколкото беше нужно, като си търсех извинение да прокарам пръсти по кожата му. Внезапно забелязах нещо друго: бледи, сияйни черти, спускащи се перпендикулярно на накита. Белези. Многобройни равномерни разрези като от стари рани тръгваха от горната част на рамото му и минаваха през целия бицепс. Изглеждаше, че само гривната задържа кожата му да не се разцепи съвсем.

Проследих с пръст един от белезите, който стигаше до лакътя му.

— Какво е това?

Люк ме погледна и отвърна с въпрос:

— Пазиш ли тайната ми?

За миг не разбрах какво ме пита, а после посочих към верижката на врата си и я повдигнах, за да му покажа закачения на нея ключ.

— Да. Ще ми подариш ли още някоя своя тайна?

Устните му се повдигнаха леко в усмивка.

— Разбира се. Ето ти една — все още съм очарован от теб.

— Това не е тайна.

— Може би не, но като се вземат предвид обстоятелствата, е направо изумително.

Нацупих се.

— Не мога да взема предвид обстоятелствата, защото въобще не ги познавам.

— Не се цупи. Изпей ми друга песен. *Истинска*. Нещо, което кара хората да плачат.

Запах „Fear a’Vhata“ — „Тъжният моряк“. Никога не бе звучала толкова тъжно и толкова красиво, защото този път я пеех специално за него. Досега не бях изпитвала желание да пея за някого — така ли се чувстваше леля Дилия, когато излизаше на сцена?

Той притвори очи.

— Влюбен съм в гласа ти. — Въздъхна. — Ти си като сирена, която ме повежда към опасни места. Не спирай. Изпей ми още нещо.

Исках да го заведа на опасни места, ако аз самата бях включена в бройката им, затова затворих очи и запах „Градините с върби“^[2].

Акустиката в колата не беше най-добрата, но *толкова* исках песента да звучи красиво, че се получи. Мисля, че никога не съм пяла тази песен по-добре.

Почувствах го близо до мен секунда преди да усетя дъха му на врата си. Изненадах се от емоцията, която ме прониза в мига, когато устните му се притиснаха до кожата ми. Страх — вярно, беше съвсем за кратко, но въпреки това не можех да го пренебрегна.

Явно съм се стегнала несъзнателно и това ме издаде, защото Люк се отдръпна рязко назад.

— Плаша ли те?

Странен начин да зададе въпроса. Не трябваше ли да бъде само „изплаших ли те“? Нима и друг път съм реагирала така? Дали имаше причина да се страхувам?

Присвих очи, като се опитвах да разгадая изражението на лицето му. Не успях. По-скоро ми се струваше, че мога да видя себе си

отразена в неговите очи, че той ми показваше като в огледало собствения ми образ: нещо, свързано с начина, по който бях обсебена от музиката, и с борбата ми да поема контрола върху живота си. Не бях сигурна как и защо, но просто чувствах с цялото си тяло и с цялата си душа, че това, което ме правеше да съм такава, каквато съм — аз, беше в пълна хармония с това, което правеше Люк *него*.

Отвърнах с въпрос:

— А трябва ли?

Той се усмихна леко.

— Знаех си, че си умна. — После усмивката изчезна. Погледът му се измести някъде край рамото ми и аз се извърнах да видя какво гледа.

Навън, пред колата, с щръкнали нагоре уши, без да помръдва, стоеше чисто бял заек и се взираше в нас с черните си, немигащи очи.

Стомахът ми се преобърна.

Люк гледаше като вцепенен животното известно време, а когато проговори, гласът му беше напрегнат и тих.

— По-добре си тръгвай.

Да си тръгна?

— Ами този...

— Какво този? — попита той спокойно.

Погледнах отново към заека. Знаех, че няма да получа отговор.

— Нищо. Прав си, а и днес имам едно свирене. Майка ми ще ми пили много на главата, ако не се прибера скоро.

Поставих ръка на дръжката на вратата, готвейки се да изляза, но Люк бързо се присегна — под нивото на прозореца — и докосна нежно другата ми ръка, която все още беше опряна на седалката.

Разбрах. *Не показвай чувства пред заека*. Излязох от колата и тръшнах вратата. След като вече бях навън, заекът се обърна и с лениви подскоци се скри в храстите, сякаш искаше да ме убеди, че е един нормален, миличък и пухкав заек, а не някакво свръхестествено опасно създание от света на феите с воайорски наклонности. Да, ама номерът вече не минаваше.

Ръж притича от другата страна на колата при мен, без дори да погледне в посоката, в която изчезна заекът, и тръгна по пътя. Бяхме изминали около трийсетина метра, когато чух как вратата на колата се отваря и се тръшва отново. Хвърлих небрежно поглед назад, като се

преструвах, че гоня някакви несъществуващи досадни комари. Колата беше празна.

Къде беше изчезнал Люк?

Концентрирай се. Все пак би трябвало да има някаква полза от тази тъпа телекинеза. Заслушах се. Нищо. Само повтарящото се цвърчене на чинките в дървесата над мен. Трудно ми беше да се съсредоточа върху нещо толкова абстрактно като звука; имах нужда от по-конкретен образ. Представих си Люк, който ми звъни по телефона и забравя да го затвори. Представих си как сухите съчки пукат под краката му, докато преследва заека в гората, как диша тежко и запъхтяно. Представих си гласа му, идващ отдалече, съвсем приглушено...

— Някога провалял ли съм се преди?

Друг глас, по-плътен, по-рязък. Пронизващ и вледеняващ, сякаш говореха много хора, а не един.

— Никога не ти е отнемало толкова много време.

— Имам си причини за това.

В странно множествения глас се усети нотка на презрение.

— Прекарай я и приключвай с тази работа.

Последва малко по-дълга пауза, а после Люк се засмя.

— Да. Така и ще направя.

Дрезгавият глас не се засмя в отговор.

— Просто я изчукай. Не е сложно, нали?

Този път нямаше забавяне.

— Аз самият нямам търпение.

Впуснах се да бягам, босите ми стъпала се набиваха в пътя. Не исках да чуя нищо повече. Въображаемият ми телефон запиука и прекъсна разговора. *Той лъжеше.* Той лъжеше дрезгавия глас. Лъжеше. Ако го кажех три пъти, щеше да бъде истина.

---

[1] „The I Handsome Cabin Boy“ — стара народна ирландска песен, популярна сред моряците. В нея се разказва за красиво момиче, което се преоблича като момче, за да си намери работа на кораб, и как самоличността му е разкрита. Песента е изпълнявана от много известни музиканти Джери Гарсия и „Грейтфул Дед“, Кейт Буш и др. — Б.пр. ↑

[2] „Sally Gardens“ (на ирландски „Gort na Sailean“ и др.) — традиционна ирландска песен; текстът е от поета Уилям Бътлър Йейтс. — Б.пр. ↑

ОСЕМ

Мама ме докара до мястото, където беше днешният ми ангажимент. Тъй като се занимаваше с кетъринг, всички сватбени агенти и организатори на тържества в радиус от два часа път я познаваха и не беше нужно много време, за да открият, че дъщеря ѝ е музикантка, която може да изпълнява и сватбена музика. Всъщност идеята хич не беше лоша. Обикновено се появявах на сцената трийсет минути по-рано, половин час подръпвах нежно струните, след това изсвирвах добре познатия сватбен марш и накрая получавах доста пари. Струваше си подръпването; двеста долара, които задоволяваха моя наркотичен глад за купуване на дискове за няколко месеца напред, до следващата сватба.

Но точно днес не ми се занимаваше с това и причината не беше в обичайната сценична треска и гаденето. Дори не мислех за предстоящото изпълнение. А само за смеха на Люк. Анализирах всеки нюанс от него, всяка интонация... преценявах дали не си бях въобразила, дали не преигравах... Най-накрая реших, че просто не бива да мисля толкова.

Мама мълча през целия път — вероятно предполагаше, че съм така притихнала, защото ми е прилошало. Но усещах, че и в нейната глава тече някаква сложна мисъл. И бях права. В един момент тя спря радиото.

— Вчера вечерта... — Ето, започна се. Раздразнението се надигна в мен и се пукна като червен гноен мехур.

— Не искам да говоря за Люк — казах рязко.

Все едно ѝ ударих шамар. Тя дори постави ръка на устата си, сякаш наистина я бях зашлевила. Бях нарушила още едно правило, разбира се. Очакваше се да си седя, да изтърпя конското ѝ и след това да кимна с глава и да направя това, което ми каже. Майната му!

Просто я изчукай. Нямам търпение. Приключвай с това. Нервно пригладих официалната синя рокля, подходяща за тържественото събитие, която мама ми беше купила. Мразех тази рокля. Изглеждах така, сякаш я бях изровила от гардероба на някоя стара дама. Трябваше

ми само перлено колие и щях да приличам на председателка на някое женско благотворително дружество.

И сега какво? Люк беше другарче с един шибан заек? Защо тогава въобще ми каза за шибаните феи? За да спечели доверието ми да се вмъкне по-лесно под полата ми?

Мама спря колата и аз я погледнах с очакване за предстоящата битка. Но не, това не беше нейният начин. Вече бяхме пред църквата.

— Какво носиш на врата си? — Гласът ѝ беше достатъчно студен, полярните мечки щяха да я приемат с радост сред редиците си.

Ръката ми хвъркна неволно към верижката, на която висеше ключът на Люк.

— Пълна отврат е, особено с тази рокля — каза мама. Леле. Не си поплюваше, явно я бях вбесила.

— Все тая. — Като че ли ме интересуваше с какво съм облечена в момента. Откопчах верижката, навих я и стиснах ключа в дланта си.

— Прибери я в калъфа на арфата, за да не я загубиш. — Мама натисна копчето, за да отвори багажника. — Вземи си телефона.

Взех го.

— Няма ли да останеш?

Гласът ѝ се вледени с още няколко градуса.

— Баба ти ще те вземе. Аз се прибирам, имам работа. Обади се, когато приключиш.

— Добре. Става. Ще се видим къщи. — И аз можех да бъда ледена. Извадих арфата от багажника, пуснах „тайната на Люк“ във външния джоб на калъфа и се запътих към църквата. Докато стигна до масивната дъбова врата, мама вече беше напуснала паркинга.

Преддверието на църквата беше сумрачно и просторно, плътно покрито с червен килим. Беше пропито с типичната за старите църкви миризма — миризма на много хора и много свещи, наслоявала се с години. Вътре вече се бяха събрали доста гости. Всички обсъждаха цветята, времето и музиката и за секунда стомахът ми припомни как би трябвало да се чувствам в подобна ситуация.

— Ти трябва да си арфистката. — Жена с руса коса изникна внезапно до мен като онези клоуни, които изскачат от кутии. Успяваше едновременно да ми говори, без да откъсва поглед от събралото се множество и без да сваля усмивката от лицето си. — Аз съм Мариан, сватбеният агент.

Кимнах безмълвно. Ако отворех уста да кажа нещо, сигурно от нея щяха да излязат мълнии и да подпалят сложната ѝ фризура.

— Майка ти ми обясни всичко за теб — процеди през зъби Мариан, все така усмихваща се на влизащите гости. — Тоалетната е право през тези врати.

Изпитах едновременно унижение и облекчение. Минах през вратите и намерих малката, направо древна тоалетна. Отместих встрани украсата от фалшиви цветя, която беше прекалено голяма за тясната стаичка, и повърнах, както си му беше редът. Веднага след това се почувствах по-добре; сега ме измъчваше едно-единствено нещо — онова чувство, което имах, откакто чух разговора между Люк и скапания заек.

Насапунисах ръцете си с натрапчиво миришещия на лавандула сапун и пуснах силна струя вода, за да ги измия. Нещо твърдо се претърколи между дланите ми и преди да осъзная какво става, видях как пръстенът на баба падна в мивката и изчезна в канала.

Изругах и пъгнах пръст вътре, но мивката беше стара, от онези със зейналите канали, които само чакат нечии лични вещи да паднат вътре, за да ги погълнат завинаги. Пръстенът ми беше загубен някъде в канализацията. Естествено, нали точно днес баба щеше да дойде да ме вземе! Направо щеше да побеснее.

Прецакана съм.

Върнах се в преддверието, намерих Мариан и обсъдихме какво и кога да свиря по време на церемонията. И разбира се, след като бях минала през тоалетната, оттук нататък нямах никакви проблеми, свирях чудесно и след половин час държах в ръката си чек за 175 долара.

Общуването и любезните разговори с хора, които не познавам и никога повече няма да срещна, не ми се удават много, така че избягах навън и се обадох на баба.

— Бабо? Мама каза, че ти ще ме прибереш.

— Свърши ли вече?

— Да.

— Ха, доста бързо. Дори посещението при лекаря вече е по-дълго, отколкото една сватбена церемония. — От другия край на телефона се чу някакво думкане.

— Предполагам, че е така. Какво правиш?

— Аз... — друго думкане — боядисвам част от мебел, която очевидно не желае да бъде боядисвана. Но това може да почака. Ще бъда при теб до половин час.

Погледнах към църквата. Тук на тротоара беше доста горещо, но сигурно под близките брези нямаше да бъде толкова зле. Разбира се, можех да изчакам и вътре в църквата имаше климатик — но тогава трябваше да се насилвам да говоря с хората. Казах на баба, че всичко е наред и я чакам, и се запътих към дърветата.

Понасяше се. Беше горещо, но сянката разхлаждаше достатъчно, макар и леко. Подпрях арфата си на една от брезите и реших да се разходя малко между дърветата. Бяха около петдесет, засадени в прави линии, всичките красиви и високи, с толкова гъсти корони от клони и листа, че не можех да кажа къде свършва едното дърво и започва другото. Тревата под тях беше толкова зелена и красива, че приличаше на нещо, което можеш да видиш насън, а не наяве.

Не можех да седна на земята, защото щях да изцапам „безценната“ старомодна рокля от мама. Затова заставах до една от брезите и се загледах в ствола ѝ — кората се белеше на места и отдолу се виждаше голата кожа на дървото. Красиво, но миризливо.

Подуших въздуха. Каква беше тази миризма всъщност? Сладникава, леко плодова и леко гнила. Като окосени детелини, оставени да плесенясат. Определено не идваше от дърветата.

На около три метра от мен видях движение, нещо се мярна и изчезна за по-малко от секунда — като кадър от филм, който си пропуснал, но с част от съзнанието си знаеш, че го е имало. Миризмата на гнило изчезна и после отново се разнесе наоколо. После видях нещо черно. Голямо.

Отстъпих назад, дървото се озова между мен и *това*, каквото и да беше то. Не бях толкова тъпа, за да си мисля, че просто си въобразявам. Вече не. Нещо проблесна. Движението във въздуха се повтори. Този път беше едва на метър и половина от мен — ярко сияние и после мрак, сякаш бях погледнала право в слънцето, а после съм затворила очи. Образът, който видях в този кратък миг, беше на голямо, тъмно животно, на височина малко над кръста ми, с изпънат напред врат и дълго, дълго, приведено тяло. Готово за...

Атаката дойде иззад гърба ми — толкова внезапна и силна, че ми спря дъха. Паднах по гръб на земята, но не усетих болка. Мислех само

за смазващата тежест върху мен и дали ще мога някога отново да дишам. И за ужасната смрад. Миризмата на гнило беше навсякъде, като че ли самата аз вече бях мъртва и се разлагах. Огромна котешка глава, прекалено дълга и тясна, за да бъде обикновена дива котка, се протягаше към врата ми.

Инстинктивно вдигнах ръка нагоре, за да се предпазя от зъбите, които се забиха в мен. Те потънаха в меката част на ръката ми над китката, без да срещнат никаква съпротива. Изпищях, но нямаше кой да ме чуе. Сякаш тази горичка беше на километри разстояние от църквата и сватбеното тържество.

Ръката ми гореше от ухапката на котката. Забих пръстите на другата си ръка в очите ѝ и тя ме пусна, ръмжейки. Проблясък. Светкавица. Беше зад мен, с лапи и нокти, забити в земята. Проблясък. Отстрани, дебнеше ме, като че ли бях мишка. Проблясък. Впи отново зъби в ръката ми.

Болката беше толкова силна, сякаш ме изгаряше истински огън. Вкопчих се, удрях, дращех котката, но нямах никакъв шанс срещу железните ѝ мускули. Тя си играеше с мен и сигурно щеше да ме убие. Защото бях *измила* пръстена на баба в канала. Щях да умра, защото бях *шибана идиотка*.

Внезапно котката изсъска, завъртя се и ме повлече със себе си, защото все още зъбите ѝ бяха впити в плътта ми. Като в полусън видях друг — човек... Той ме стисна за рамото, а с другата си ръка сграбчи главата на котката.

— Недей — прошепнах аз. — Не е обикновена котка... внимавай...

— *Аз внимавам* — сопна се Люк.

О, Господи! Какво правеше той тук?!

Котката дърпаше ръката ми на една страна, той — на друга, а аз вече губех съзнание и ми се струваше, че виждам звезди посред бял ден. С друго стържещо съскане котката ме пусна и скочи срещу Люк — изправена на задните си крака, изглеждаше два пъти по-голяма и по-висока от него. Щеше да стане нещо ужасно...

Но докато успея някак да стъпя на краката си, Люк беше сграбчил животното и го вдигна във въздуха. Котката протегна масивната си лапа към лицето му, но той извади отнякъде кинжал и го заби в долната част на челюстта ѝ. Просто така.

Изражението му беше същото, както когато разговаряше с Елинор — спокойно, безизразно, а движенията му бяха абсолютно естествени, тренирани и ефикасни.

Котката падна на земята; мъртва изглеждаше дори още по-голяма. Взирах се в нея, в отпуснатата ѝ шия, в кинжала, забит в челюстта ѝ. Наблюдавах как Люк измъква ножа, избърсва го внимателно в тревата и го прибира под крачолата на панталона си. Стоях вцепенена на едно място, не можех да залича от съзнанието си спомена за лицето му в мига, в който уби призрачния звяр.

Люк ме погледна въпросително. С такъв поглед човек гледа улично куче — протяга ръка в очакване дали ще му разреши да се приближи до него. Внезапно си спомних въпроса, който ми беше задал преди — „Плаша ли те?“.

Преглътнах тежко и с изненада открих, че гласът ми се е върнал.

— Изпуснах пръстена на баба в канала на мивката.

Това беше разрешението, от което Люк се нуждаеше. За секунда се озова до мен, хвана нежно треперещата ми наранена ръка и изтри кръвта с тениската си. Огледа внимателно четирите дупки, оставени от зъбите на котката. Пръстите му докоснаха леко синините, които се бяха появили по рамото ми, и белезите от нокти по врага ми, а после ме придърпа към себе си. Стисна ме толкова силно, че ме заболя. Усещах, че е развълнуван и диша учестено.

После ме пусна.

— Къде е ключът? Къде е пръстенът?

Бях останала без дъх, макар вероятно по съвсем неподходяща за момента причина.

— Казах ти. Без да искам, го изпуснах в канала.

— А ключът?

Сведох поглед.

— Мама ми каза да го сваля.

— Майка ти е идиотка! — Люк обикаляше нервно около мен, като ме проверяваше за още наранявания. Забелязах разрези от нокти по дънките му, а на едно място в долната част на крака му, по прасеца, избиваше червено петно.

— Кървиш.

Той спря пред мен.

— Ти също. Можеше да... можеше да бъде много по-зле.

Внезапно си спомних нещо и се сепнах.

— Баба ще дойде да ме вземе всеки момент. Какво ще ѝ кажа?

— Истината.

Това почти ме разсмя.

— Никога няма да ми повярва. Тя е доста разбрана, но не знам как ще ѝ обясня появата на призрачна дива котка, опитваща се да ме убие.

— Ще ти повярва. — Люк посочи към калъфа на арфата. — Ключът вътре ли е?

Кимнах с глава. Той отиде и го извади от външния джоб. Не помръдвах, докато ми закачаше верижката на врата. Ожулените места ме заболяха, когато ключът се допря до тях. Люк целуна кожата ми близо до мястото, където неговата „тайна“ се намести. От допира на устните му по цялото ми тяло премина тръпка. После той пак ме прегърна и прошепна в ухото ми, само на мен: „Моля те, бъди внимателна“.

Прозвуча така, сякаш се сбогуваше, но не ми се щеше да остана сама, докато дойде баба.

— Тръгваш ли си?

— Ще те наблюдавам. Но тя не би искала да ме види с теб.

Оставих го да се отдалечи на няколко крачки и тогава зададох напирания отдавна в мен въпрос:

— Какво правеше тук?

Люк сви рамене.

— Ти поиска някой да те спаси. А каквото поискаш, то става...

ДЕВЕТ

Едно от най-положителните качества на баба е също така и едно от най-дразнещите: почти невъзможно е да я изкараш извън релси и да я уплашиш. И мама е такава — и двете притежават уменията да „пакетират“ емоциите си и да ги вадят на показ само в много специални случаи. Очевидно да ме открие с наранявания и белези от битка със свръхестествено зло същество не влизаше в категорията на баба за „специални случаи“.

Тя просто ми помогна да прибера арфата в колата, взе покапана с боя кърпа от задната седалка и я постави на мястото до шофьора, за да не изцапам с кръв мъхнатите ѝ сиви калъфки, които миришеха на портокал от препаратите за чистене. Запали двигателя, без да каже и дума.

Посочих раните си; донякъде се гордеех с тях. Бяха възможно най-добрият вид рани — изглеждаха ужасно, но всъщност не боляха чак толкова много. Жалко, че гледката на съсирената кръв бе пропиляна пред очевидец като баба, чието състрадание беше прибрано в същата кутия, в която държеше и другите си емоции.

— Имаш ли кърпички или някакви салфетки?

Докато тя изкарваше колата от паркинга, аз дискретно погледнах в огледалото за обратно виждане с надеждата да откроя някаква следа от Люк, но се виждаха само стъблата на брезите. Чудех се какво ли ще стане с тялото на гигантската котка.

— Мокри кърпички в жабката — каза баба. — Ще те почистим по-добре вкъщи.

— В твоята къща? — попитах за всеки случай, докато ровех из жабката.

Баба погледна към мен за първи път, откакто се качихме в колата, и аз примигнах притеснено, защото видях познатия поглед на мама — само бръчиците в ъгълчетата на очите бяха повече.

— Наистина ли искаш да обясняваш на майка си какво е станало с роклята ти? Все още пазя твои дрехи в гардероба си.

Значи Люк беше прав. Тя щеше да повярва, ако ѝ разкажех истината.

— Какво беше? — Гласът ѝ беше спокоен и безизразен, сякаш ме питаше „Как си?“ или „Добре ли мина денят ти?“.

Въздъгнах, изумена от това, което се готвех да ѝ разкажа, и после описах цялото нападение — от загубата на пръстена до спасяването ми от Люк. Последната част ми достави голямо удоволствие, защото сякаш ѝ натривах носа след начина, по който тя се държи с него на алеята пред къщи. Очаквах баба да ми изнесе една поучителна лекция, лишена от емоция и страст, но първоначално тя не каза нищо. В колата се възцари пълно мълчание, не се чуваше нищо, освен звука на гумите, фучащи по изпъстрения със сенките на надвисналите дървета път.

Най-накрая тя каза:

— Ще поговорим за това, след като те почистим.

Не бях сигурна, че разговорът ни ще бъде различен, ако съм облечена с други дрехи, но с баба беше също толкова опасно да се спори, колкото и с мама. Не си проговорихме повече, докато не стигнахме до старата ѝ къща, построена във формата на буквата L, която си беше истинска селска ферма и се намираше в центъра на поле с царевица.

— Дрехите са горе, в стаята за гости. На рафта в гардероба. Ще ти направя чай. — Баба се запъти към кухнята, а аз към горния етаж.

В селската къща винаги ставаше течение, независимо колко горещо беше отвън, а в стаята за гости беше най-зле. Баба беше покрила скърцащия, нацепен дървен под с цветна плетена черга, а по снежнобелите стени висяха ярки абстрактни картини, но въпреки това там винаги ми беше ужасно студено. Студено като противна-леденатръпка-в-главата, а не като вземи-си-пуловера. Татко ми беше казал, че това е била стаята на леля Дилия и че като дете тя претърпяла някакъв инцидент и за малко не умряла там. Дори без частта с умирането фактът, че тази стая беше спомогнала за оформянето на очарователния характер на Дилия, беше достатъчен, за да я мразя.

Грабнах дрехите си от гардероба — ето къде били любимите ми стари дънки! — и се преоблякох в банята. Докато миех засъхналата кръв от кожата си, си спомних чувството, което изпитах, когато Люк ме дръпна и стисна силно в прегръдката си; спомних си аромата на

тялото му. В стомаха ми се оформи топка... като от нерви, но този път усещането беше хубаво, някак гъделичкащо.

Къде си сега?

Слязох при баба в кухнята, като примигвах от силната слънчева светлина, влизаща през прозорците. Тя пхна чаша студен чай в ръката ми и ми махна да седна на стола до кръглата маса.

Огледа внимателно ръката ми, за да види дали съм я почистила добре.

— Знаеш какво стана там, нали?

Почувствах се леко глупава.

— Феи?

Тя ме погледна гневно.

— Не произнасяй името Им. Ако кажеш думата, Те ще те чуят. Има причина, поради която старите хора Ги наричат „добрите съседи“ или „малкият народ“. Другата дума е по-скоро като обида. Груба е.

Отпих от чая. Баба никога не го подслажда достатъчно — *рафинираната захар е вредна за теб*, или нещо подобно.

— Щом си знаела за Тях, защо не каза? Защо остана само с това — „на ти този грозен пръстен“, без да ми обясниш нищо?

Баба стисна устни, но си личеше, че се опитва да не се засмее.

— Значи затова го изпусна *случайно* в канала?

— Наистина стана *случайно*!

— Хм... Те винаги са се притеснявали малко от жените в рода ни.

Притеснявали се малко. Току-що бях почти сдъвкана от котка, в сравнение с която акулата от „Челюсти“ приличаше на раздразнителна златна рибка. Ако това беше признак за леко притеснение, направо няхмах търпение да видя останалото!

Баба барабанеше с пръсти по масата.

— Според Тях вече си на подходящата възраст да започнеш да Им създаваш проблеми. Повърхностни създания. Не мисля, че Им се занимава с нещо старо или грозно. Интересуват се само от чисто нови играчки. — Сви рамене, все едно говореше за проблем с мравки в кухнята или нещо подобно, напълно банално и ежедневно. — Затова ти дадох пръстена.

— Държиш се така, сякаш няма защо да се страхувам от Тях.

Тя отново повдигна небрежно рамене.

— Ако носиш желязо със себе си, Те наистина не могат да ти направят нищо. Защо според тебе в новините няма постоянно истории за подменени или отвлечени деца? Днес навсякъде около нас има желязо. Те тормозеха майка ти и Дилия, когато бяха малки, и после се отказаха.

Информацията ми дойде в повече. Моята праволинейна и методична майка да е имала вземане-даване с феи? А мисълта за Дилия и тези създания беше още по-абсурдна. Можех да си представя картинката. Феите: *Ела при нас, момиче. Дилия: Защо? Феите: Ще изпиташ нечувани наслади и ще получиш вечна младост. Дилия: Ще изчакам по-добро предложение. Е, имате ли да добавите нещо?*

— Защо не ми даде пръстена по-рано? При раждането ми например...

— Наистина мислех, че са се отказали от нас. Но после го видях и разбрах, че са се върнали.

Не беше нужно да питам за кого говори. Стомахът ми се преобърна отново, само че този път си беше от нерви, а не от трепетното чувство, което изпитвах при спомена за Люк. Не знаех какво да кажа. Всяка моя дума щеше да издаде нарастващото ми увлечение по него, а не мисля, че баба щеше да одобри това. А дори да успеех да задам въпроса с невинен глас, не исках да чуя отговора ѝ.

Спомних си отново как той ме спаси и ме прегърна след смъртта на котката. Хванах се за този образ като моряк за мачта при задаваща се на хоризонта буря.

И бурята дойде.

— Той е един от Тях, Диърдри.

Разтърсих глава.

— Знам това. Видях го преди двайсет години и той изглеждаше по същия начин, както онзи ден.

Сигурно се беше припознала.

— Той дойде точно преди да се появят останалите от Тях. Беше тук за Дилия.

Успях да отроня няколко думи.

— Той ме спаси, бабо. Забрави ли това?

Тя сви пренебрежително рамене. Прииска ми се да я зашлевя заради лекотата, с която скачаше върху сърцето ми.

— Това е игра, Диърдри. Те обичат игричките. Жестоките спортове. Не си ли спомняш старите приказки, които ви разказвах за „лека нощ“? Гатанки, имена и подли номера. А и Те не те искат мъртва, мила. Те искат да те откраднат, да те вземат при себе си. — Баба погрешно разтълкува погледа ми и необичайно за нея в гласа ѝ се прокрадна съчувствие. — О, не се страхувай! Ще ти намеря друго желязно бижу.

Извадих верижката изпод тениската си и тикнах ключа към лицето ѝ.

— Той може да докосва желязо, бабо. Ти каза, че Те не могат да го правят. Е, той може. Нямаше проблем да докосне пръстена и ми даде и това. Предупреди ме за Тях. — Прибрах ядосано верижката на врата си. — Не мисля, че е от Тях.

Баба отвори кутията си с емоции толкова, колкото да пусне едно леко намръщване да излезе навън.

— Сигурна ли си, че може да докосва желязо?

В главата ми ръцете му докоснаха кожата ми близо до ключа и задържаха моите пръсти, макар да избягвах допира до пръстена.

— Сигурна съм.

Тя пусна още едно, този път доста по-сериозно намръщване от кутията.

— Трябва да е някакъв вид нечистокръвен, мелез... нещо като... Виждала ли си го да ползва капки за очи?

Сърцето ми започна да бие по-бързо при думата „нечистокръвен“, но спря, когато тя спомена капките. Не отговорих, но лицето ми ѝ каза всичко, което искаше да знае.

— Използва ги, за да може да Ги вижда. — Изправи се и бутна стола си назад. — Трябва да потърся нещо, което да му подейства.

Не можах да се въздържа.

— Наистина ли трябва?

Баба ме погледна отново, погледът ѝ беше суров.

— Диърдри, всичко, което ти е казал, е лъжа. Те нямат душа. Те нямат приятели и не знаят какво е любов. Те си играят. Като големи, жестоки деца, които постоянно искат нови, лъскави играчки. Ти си лъскава и нова. Той си играе с теб.

Уплаших се, че ще заплача, но очите ми дори не се бяха насълзили. Може би трябваше да съм гневна, да се ядосам, но не

изпитвах нищо. Бях толкова пълна с това нищо, че празнотата в мен бе добила плътност и се беше превърнала в *нещо*.

— Върви да полегнеш на дивана, почини си. Ще бъда в ателието си. Когато свърша, ще те закарам у вас.

Не ѝ отговорих, защото нищото няма глас. Направих каквото ми каза, отидох в дневната и легнах на дивана. В главата ми беше образът на Люк, който идва при мен, прегръща ме и намира в прегръдките си само едно нищо. Това, което беше останало от мен.

* * *

Гледах повторенията на „Ченгета“, докато сенките се издължиха и стигнаха чак до ръба на бялата плетена кушетка. Осемстотното ченге разбиваше осемстотния престъпник на покрива на колата му, когато телефонът ми звънна. Погледнах номера и вдигнах.

— Здравсти.

— Привет, Ди! — Гласът на Джеймс прозвуча въодушевено от другата страна.

Не можах да докарам същия ентусиазъм.

— Извинявай, че не ти звъннах днес. Аз съм...

— При баба си. Майка ти ми каза. Звучеше по-ядосано от раздразнен от туристи бизон. Да дойда ли да те взема и да излезем малко?

Обмислих бързо предложението. Не знаех какво точно искам, но да бъда сама в този момент не беше сред желанията ми.

— Страхотна идея.

— Надявах се, че ще го кажеш — отвърна Джеймс и в същия момент чух как отвън се затръшна врата на кола. — Защото вече съм тук и щеше да бъде тъпо да се прибирам до вкъщи сам.

Чух как се отвори и външната врата с мрежата против гадинки. Джеймс ме намери в дневната и аз се надигнах, за да отместя купчината с книги по холистична медицина от другия край на дивана и да му направя място.

Той постави голяма картонена кутия на масичката.

— Знам, че баба ти не си пада по тези неща, затова ти донесох истинска храна от „Лепкавото прасе“. — Забеляза ръката ми, която

беше чиста, без кръв, но раните от зъбите на котката личаха ясно. — Добре ли си?

Изглеждаше толкова нормален и безопасен, седнал до мен със загорелите си от слънцето ръце и тениска с надпис „Сарказъм: още една услуга, която предлагам“. Изглеждаше така, както всяко лято, откакто се познавахме, и ми напомни за всичко, което май вече не можех да имам. Около половин секунда се борих смело с внезапния пристъп на емоции, а после избухнах в сълзи.

— Хей, хей! — Джеймс седна до мен на кушетката и ме гушна, за да поплача с лице забито в „саркастичната“ му тениска. Не ме попита нищо, нито ме накара да обяснявам какво е станало, защото той е такъв приятел, на границата на съвършенството. Като се замислих за това, се разплаках по-силно. А после си дадох сметка колко жалък е целият този рев, което ме разплака още повече.

Джеймс ме притисна по-близко до себе си и аз започнах да треперя. Ръцете му се обвиха около мен като жив пуловер. Зъбите ми тракаха. Най-накрая изстрелях:

— Мисля, че съм в шок.

Той изтри сълзите от бузите ми с изписаната си с мастило длан.

— Това има ли нещо общо с изпохапаната ти ръка? Защото ако тези белези са били тук и преди, не си ги спомням. А аз имам, как да кажа, *набито* око за детайлите.

Изхленчих жалостиво:

— Ако имах камера, когато ги получих, щях да забогатяя. Беше гигантска котка, или поне нещо, което приличаше на котка... не знам... — Преглътнах нова серия от тъпите сълзи и неволно потреперих отново. — Кога ще спре това треперене?

— Когато се успокоиш. — Джеймс стана и ме хвана за здравата ръка. — Хайде, очевидно имаш нужда от една хубава пържола.

Оставих го да ме изправи, вече се чувствах по-добре.

— Имам нужда от зашеметяваща суперпушка за свръхестествени твари.

— Може би имат и от тях. Не разгледах менюто много подробно.

Хрумна ми, че пропускам нещо.

— Трябва да кажа на баба, че излизам. Тя прави някакви вуду магии в ателието си.

Излязохме навън и тръгнахме по каменната пътечка, която баба беше направила към ателието си. Различни билки и красиви високи цветя обрамчваха камъните от страни, а над тях кръжаха всякакви буболечки, привлечени от аромата им. Засмях се, когато Джеймс размаха ожесточено ръце срещу една пчела, която се осмели да долети прекалено близо до него.

— Подскачаш като малко момиченце — отбелязах.

— О, кой го казва!

Гласът на баба се чу от отворената врата на ателието, което приличаше по-скоро на малка работилничка, пълна с всевъзможни неща:

— Ти ли си, Джеймс?

Джеймс ме последва в замъглената синева на помещението.

— Кой друг да е? — Въпреки че ателието бе осветено от три голи крушки и през отворената врата също влизаше светлина, вътре беше доста мрачно в сравнение с направо ослепяващото слънце отвън. Примигнах няколко пъти, за да свикнат очите ми с разликата.

— Какво те води насам? — Баба вдигна глава от главната си работна маса. Беше преместила встрани кутиите си с бои и с лакове и четките, за да освободи място за последния си проект — нещо, което предполагам, че трябваше да бъде свръхестествен унищожител на феи. Или газова бомба срещу гигантски твари. Или просто репелент срещу досадни насекоми. Каквото и да беше, вонеше ужасно, както когато напръскаш малка стая с прекалено много ароматизатор.

— Едно пиленце ми каза, че Ди е гладна. — Джеймс се промуши покрай малките работни масички и се загледа в дървените табла, изрисувани с преплетени фигури във всевъзможни цветове. — Пристигнах веднага, за да я спася. Знам къде мога да намеря любимите ѝ напоени със сос вредни и мазни гадости.

Баба се засмя. Тя харесва Джеймс. Всъщност всички го харесват.

— Май в момента наистина се нуждае от това. Но е хубаво да има и някой край нея. — Спря за миг, предполагам, че искаше да разбере какво точно съм му разказала, преди да продължи.

Джеймс взе в ръка един камък с дупка в средата и погледна към баба през нея.

— Не искаме никакви свръхестествени твари да я отвлекат нанякъде, нали?

Доволна, баба се зае отново да мачка безмилостно някакво невинно растение в дървената купа пред нея.

— Не, не искаме. Имаш ли нещо желязно у себе си?

— Не.

Баба свали желязната гривна от ръката си и му я подаде. Беше масивна и изтъркана от много носене, със заоблени краища от двете страни, които почти се докосваха.

— Тази ми е последната. Вземи я.

— Мисля, че на теб ще ти е по-нужна.

Тя поклати глава и посочи към зелената пихтиеста смес в купата.

— Това ще върши много повече работа от желязото, когато стане готово. Ако ще се мотаеш покрай Диърдри, ще имаш нужда от гривната.

Джеймс я прие неохотно и разшири малко краищата ѝ, за да му стане на китката.

— Благодаря.

Баба ми махна с омазаната си в зелено ръка.

— Внимавай! И помни какво ти казах. Ще се видим по-късно вечерта. Като приключа тук, ще ти донеса от тази смес. Не казвай на майка си, че ще идвам, защото ще се почувства задължена да направи торта с трюфели или да заколи някое прасе.

Засмях се. Вярно си беше.

— О! И още нещо. — Баба ме погледна право в очите, тонът ѝ внезапно стана много сериозен. — Внимавай какво говориш пред Дилия.

Интересно.

ДЕСЕТ

В „Лепкавото прасе“, единственият истински ресторант в града ни, беше винаги шумно. Все още бе прекалено горещо, за да ядем навън, така че се присъединихме към опашката от гръмогласни и гладни хора, чакащи за маса вътре. Докато вдъхвах аромата на барбекю и висях зад табелата „Моля, изчакайте да бъдете настанени“ с нарисуваното усмихващо се прасе, изпитах усещане за *deja vu*, за изгубване във времето или нещо подобно. Нещо, свързано с многобройните пъти, които бях идвала на това място през всички тези години, което ме накара да забравя на колко години съм самата аз в момента и какво бях правила, преди да дойда тук. Джеймс ме хвана за лакътя и ме върна в действителността.

— Излез от тунела! — каза той с тих глас. — Диърдри, върни се в земята на живите, върни се при нас, още е рано да следваш светлината... А, приятели, ето я и нея!

Погледнах го смразяващо.

— Стига, просто се бях замислила.

— За други светове, предполагам, ако може да се съди по лицето ти. — Усмихна се чаровно на момичето, което настаняваше клиентите. — *Deuse*, моля. И без тая димяща гадост.

Момичето беше прекалено зашеметено, за да разбере, така че преведох:

— Две места за непушачи, ако обичате.

Девојката кимна безмълвно и ни поведе към масата. Седнахме един срещу друг. След като тя си тръгна, аз се преведох леко към Джеймс.

— Сладка е.

Той взе менюто (като че ли не го знаеше наизуст) и промърмори:

— Не проявявам интерес. — Гледаше гърба на менюто; прасето от предната му страна ми се усмихваше в карираната си престилка. — Това е щастливият ти ден. Оказва се, че тази вечер специалитетът на готвача е именно зашеметяваща суперпушка за магически създания.

Дръпнах менюто, с което се опитваше да прикрие лицето си, и му казах:

— Тя беше зашеметена.

Джеймс го вдигна отново и се зачете в списъка на ястията.

— Не проявявам интерес, казах.

— Защо не? — Знам, че го притисках прекалено, но изпитвах вина. Бях си паднала доста сериозно по Люк и можех поне да накарам Джеймс да пофлиртува с някого. Така нямаше да се чувствам толкова гузна, че съм предала най-добрия си приятел.

Той смъкна менюто и ме погледна с присвити очи.

— За твоя информация, интересувам се от друга. — Извърна поглед встрани. — Но няма да ти кажа коя е.

Заля ме вълна от облекчение. *Благодаря ти, Господи! Дано да е много красива и много интересна, и напълно обикновено човешко същество.*

— Знаеш, че можеш да говориш за такива неща с мен. — Добре де, вината пак се завърна, защото аз всъщност не му казвах моите такива неща. — Познавам ли я?

Джеймс сви рамене.

— Може би. — Настроението леко му се подобри. — Тази година е в групата ми по научните дисциплини. — На лицето му се появи нещо като усмивка, но очите му останаха сериозни. Погледнах го изпитателно и той явно изпита желание да потвърди историята си, защото добави: — Казва се Тара.

Странно, докато говореше и аз го гледах в очите, ми се стори, че видях нещо да потрепва около главата му, като капчица олио, плуваща по повърхността на водата. Мигнах.

— Има червена коса — продължи той. Потрепващото олио стана по-плътно и започна да добива форма; върху лицето на Джеймс се появи смътно различимо женско лице, с разпилени отстрани неравни кичури коса. — Къдрава. Зелени очи. — Две сиви очи ме погледнаха от движещото се колебливо очертание, мрачни и замислени. — Ще ми се смееш — добави той. — Тя е готик мацка. — Но момичето срещу мен, с тъмната коса, сивите очи и синята тениска с остро деколте, нямаше грим и определено не беше готик мацка. Момичето, което изплува от съзнанието на Джеймс, бях аз.

Отклоних очи от лицето му, забих поглед в пода и образът изчезна.

— Звучи интересно.

Добре... Може би халюцинирах. Може би просто си въобразявах, че лицето ми плува мистериозно във въздуха като на космически телевизионен екран. Но по-скоро не. Май бях разчела мислите му.

О, по дяволите!

Това беше около хиляда пъти по-трудно за приемане, отколкото ако бях открила, че мога да огъвам лъжици.

Колкото повече мислех, толкова повече се ужасявах. Ако бяха лъжици, щях да се справя. Но не можех до края на живота си да се опитвам да не гледам в очите на хората. Не исках тази сила.

— Диърдри! — Погледнах отново Джеймс. — Какво ще пиеш?

Пъпчивият сервитър стоеше до масата ни и аз се опитах да обърна глава към него, без да го погледна в очите. Не ми се получи много добре.

— Съжалявам — намеси се Джеймс. — Приятелката ми беше нападната по-рано днес от нервната болонка на майка ми и още е в шок. Ще ѝ донесете ли чаша студен чай с много захар? Метнете направо и една пържола в чинията.

Сервитърът си тръгна. Аз зяпнах масата пред себе си.

— Какво ти става? Сякаш изобщо не си тук. — Джеймс се пресегна през масата и ме боцна леко с пръст по бузата. — Заради котката убиец или готик гаджето?

Въздъгнах тежко.

— Не знам, просто не искам да се преструвам, че всичко е нормално, когато не е такава.

Джеймс се усмихна.

— Ди, ти никога не си била нормална.

Отговорът му беше прекалено лесен, сякаш го четеше от някакви късметчета или слогани.

— Никога обаче не съм била ненормална по този начин. Сега съм абсолютно смахната откачалка, някакъв изрод, и привличам само други такива смахнати типове.

— Ди, фактът, че можеш да местиш детелини и че си преследвана от зли феи, не променя това коя си всъщност. То е като да се научиш да свириш на някакъв инструмент. Просто нещо, което

правиш. А злите феи — те са като... някакъв вид смахнати, досадни фенове, бесни групата. Под повърхността ти си все още ти, независимо колко големи са лъжиците, които ще се научиш да огъваш, или колко ще крещят около колата ти групитата. Единственото нещо, което може да те промени, си *ти самата*.

Взрях се в него, като внимавах да не го гледам директно в очите.

— Кога стана толкова умен?

Той потупа челото си.

— Мозъчна трансплантация. Сложиха ми мозък на кит. Сега си вземам всички изпити със затворени очи, но имам друг проблем — не мога да преодолее желанието си да ям планктон. — Сви рамене. — И ми е жал за кита, който ми зае мозъка си. Вероятно се мотае около бреговете на Флорида, оглежда мацки по бански и се чуди откъде му е дошло.

Засмях се. Беше невъзможно да говориш за нещо сериозно с Джеймс, но човек не можеше и да остане тъжен и притеснен особено дълго в компанията му. Мисля, че го приемам за даденост. Че той винаги ще е до мен.

— Защо ми вярваш? Всичките тези истории с гигантски котки и феи...

— А защо да не ти вярвам?

— Защото е налудничаво.

Погледът му помръкна и за момент ми се стори, че в очите му видях нещо повече от добрия стар, сигурен Джеймс.

— А може би и аз съм малко луд...

* * *

Когато Джеймс ме докара вкъщи, вече се беше стъмнило. Баба още не беше дошла или ако бе идвала, мама не го спомена. Запитах се колко ли време ѝ е нужно да приготви зелената пихтиеста гадост. И откъде ли се е научила.

Избегнах хватката на мама, преди тя да се приближи прекалено близо до мен, и изтичах в стаята си, за да си сложа блуза с дълги ръкави. Когато слязох отново в сумрачната кухня, тя седеше на един от високите столове до кухненския плот. Побутна към мен чаша с горещо

какао. Бял флаг за примирие. Приех го без колебание. Първо, вече бях забравила как ме заряза пред църквата и второ, домашно приготвеното ѝ какао заличава безотказно повечето ѝ грехове.

Тя гледаше съсредоточено в пяната на своята чаша, докато аз се запътих обратно към стаята си. На бледата жълтеникава светлина в кухнята мама изгледаше много млада и красива. Както си я знаех, сигурно нарочно беше боядисала стените в този оттенък.

— Добре ли мина свиренето?

Значи започвахме отдалече с приятелските въпросчета.

— Много добре. После с баба си прекарахме хубаво. Тя... — Спрях навреме, защото се сетих, че баба ме помоли да не казвам, че ще идва. — Запазила ми е някои дрехи при себе си. Без да искам, разлях малко сода върху роклята и се преоблякох. Тя ще я почисти.

— И Джеймс дойде да те заведе на вечеря?

Отпих малка глътка от какаото. Черният шоколад се плъзна нежно по гърлото ми и за момент забравих какво ме беше попитала. Мама повтори въпроса си. Отпих още една глътка. Имаше и портокалова есенция.

— Аха. В „Лепкавото прасе“.

— Добре. Предпочитам да прекарваш времето си с Джеймс, а не с Люк.

Застинах, но не я погледнах. Много по-лесно е да спориш с мама, когато не я гледаш.

— Защо?

— Първо, познавам Джеймс. Познавам семейството му. Знам, че всичко ще е наред, когато си с него.

— Всичко е наред и когато съм с Люк. — Сетих се как замахва мълчаливо с кинжала си към челюстта на котката и забива острието му в мозъка ѝ, без да се поколебае и за миг.

— Той е прекалено голям за теб. И не е от твоето училище. — Последното изречение беше малко колебливо. Гадаеше.

Вдигнах глава и я погледнах. Слабостта ѝ пролича в тази секунда колебливост. Зачудих се колко ли пъти по време на споровете ни съм имала такава възможност и съм я пропускала от притеснение или нерешителност.

— Права си. Той е тук само за лятото и е по-голям. Знам това. Но нямам намерение да правя глупости. А той е джентълмен. Какво лошо

има тогава да общувам с него?

Мама примигна нервно. Не мисля, че беше готова за това. Дали някога досега бях ѝ се противопоставяла? С толкова добре подбрани аргументи? Отпи от какаото си, изглеждаше все така млада и красива, но в лъскавата ѝ броня вече имаше пукнатина.

Можех да изчакам да каже нещо, но не исках. Трябваше да се възползвам докрай от малката си победа.

— А и телефонът ми постоянно е у мен, така че във всеки момент знаеш къде съм. Нали винаги ти вдигам? Ти си ме възпитала така — да знам кое е правилно и кое не. Сега трябва да ми се довериш.

О, по дяволите, това беше добро! Прикрих самодоволната си усмивка, докато отпивах глътка какао. *Направо убиец.*

Мама въздъхна.

— Предполагам, че си права. Но наистина искам да ме държиш в течение, когато излизаш с него. — Изправи се и се запъти към мивката, за да измие чашата си. Главата ѝ беше очертана като в тъмен ореол от нощта, навлизаща през прозореца. — А какво мисли Джеймс за това?

— Тъъ... какво искаш да кажеш?

Тя се обърна към мен, изражението на лицето ѝ беше леко смразяващо.

— Нали си умна, помисли малко, Диърдри.

ЕДИНАЙСЕТ

В съня ми Люк седеше в уморения си „Буцефал“ с кръстосани на волана ръце и отпусната върху тях глава. Едва видима в тръпнещия мрак на колата, златната гривна-окова на рамото му — неговата най-тъмна тайна — проблясваше леко.

Не бях в колата, но можех да видя долната част на лицето му, сякаш бях миниатюрен наблюдател, кацнал на скоростния лост. Устните му се движеха, гласът му се чуваше слабо.

— Аз съм Люк. — Паузата между тези и следващите думи се разтегли не в минути, а в часове, в един цял човешки живот. Мъглата се раздвижи зад прозорците на колата. Бледи влажни пръсти оставиха белези по стъклото. — Тук съм вече хиляда триста четирийсет и осем години, два месеца и една седмица. Моля те, не ме забравяй.

Мъглата продължи да се носи заедно с някаква бавна, опасна музика, съблазнителна като обещанието, което сънят дарява на умиращия. Люк протегна ръка и завъртя копчето на радиото.

От уредбата гръмна музика, която ме събуди. Известно време примигвах в тъмното, за да се ориентирам къде съм. Не знаех колко е часът, светлината в дневната беше странна. След това осъзнах, че причината е в мъглата, затиснала прозорците, и в луната, която проникваше през всяка пролука. Изстенах и се надигнах от дивана, като се опитах да разтегна схванатото си тяло. Ръж ме погледна от поста си на пода. Възмутеното му изражение намекваше, че и двамата щяхме да се чувстваме много по-добре, ако бяхме спали в леглото ми.

— Да, но там има от онези... манияци — прошепнах му аз. Докато се протягах още няколко пъти, мярнах с поглед часовника на стената: два часът посред нощ. Нямаше големи шансове обаче да заспя отново.

Преди да имам време да се замисля какво ме беше разбудило, чух тъп удар по прозореца. Ръж се изправи на крака. Подскочих, по-скоро стресната от внезапното му движение, отколкото от шума отвън. Едно лице изплува от мъглата и се появи на прозореца, като остави отпечатък от притиснат до стъклото нос.

Макар че Ръж започна да ръмжи, аз си отдъхнах още преди да успея да се уплаша. Беше Люк. Той притисна отново носа си до стъклото и направи смешна гримаса. Вдигнах пръст, направих му знак — *изчакай една секунда!* — и хукнах към кухнята. Взех си едни дънки от пералното помещение и блузата с дълги ръкави, с която бях същата вечер. Чувствах се малко глупаво, че Люк ме беше видял в плътно прилепналото потниче, с което спях през лятото, и с разчорлена коса. Ръж ме последва до задната врата, като продължаваше да ръмжи недоволно през стиснати челюсти.

Тогава си спомних думите на баба. Тихият ми вътрешен глас, който винаги беше съгласен с нея и с майка ми, че дори и с Дилия, прошепна: *Феи... Играят си с чувствата ти. Ще те отвлекат надалече. Плашат се от желязо. Стой настрана от тях...*

Не знам защо подсъзнанието ми си правеше труда да ме тормози с такива неща. Щом видях Люк на прозореца, знаех, че нищо няма да ме спре да изляза, за да се видя с него. Трябваше. Сърцето ми вече биеше лудо от мисълта, че той е отвън и ме чака, макар да не бе казал и дума. Бях жалка и макар да осъзнавах чудесно този факт, това не ми помагаше по никакъв начин.

Отворих задната врата към странния сребрист чужд свят навън. Мъглата висеше във въздуха, а лунната светлина прозираше през нея, като придаваше поразителен ефект на обичайния пейзаж, който беше като окъпан в блещукащо синьо. Люк стоеше на задното стълбище, облечен в блуза с дълги черни ръкави, които скриваха гривната му, ръцете му бяха пъхнати в джобовете, всичко в него и около него беше синьо и сияещо. Гледката пред мен приличаше повече на съня, който току-що бях сънувала, отколкото на действителност.

— Извинявай, че те събудих. — Не звучеше много извинително.

Затворих леко вратата зад себе си и заставах на стълбите с ясното съзнание, че мама и Дилия спят вътре. Снизих гласа си.

— И без това не спях много добре.

— А аз не можах да заспя въобще. — Озърна се наоколо в мъглата и после отново погледна към мен; на лицето му блуждаеше смътна усмивка. — Сега като се замисля, ми се струва ужасно егоистично, че дойдох да те събудя, за да ме забавляваш в моето безсъние.

Скръстих ръце на гърдите си и повдигнах лице, за да усетя полъха на нежния нощен бриз. Ароматът на нощта беше прекрасен, усещах мириса на окосена трева и уханието на далечни цветя. Нощи като тази те карат да си мислиш, че слънцето е доста прехвалено.

— И как точно искаш да те *забавлявам*? Мога да танцувам прилично степ, но изглежда доста тъпо на бос крак.

Люк присви очи, сякаш си ме представяше като степ танцьорка.

— Не мисля, че бих искал да видя тази гледка. По-скоро... — Така, както извърташе поглед към блещукащата променяща се светлина, за пръв път изглеждаше несигурен. — Знам, каза, че не искаш да се „упражнявам“ с теб, но би могла да се поразходиш с мен, а аз ще се преструвам, че все още съм само очарован от теб и не изпитвам нищо повече.

Сърцето ми подскочи. Беше ми нужна повече сила, отколкото си представях, за да остана горе на стълбите.

— Дали подобна разходка е безопасна за скромната ми персона?

Не можах да разгадая изражението на лицето му, беше като маска за мен. Въздъхна.

— Вероятно не.

Въздъхнах и аз, а после слязох по стълбите при него и му подадох ръка. Люк погледна за миг протегнатите ми пръсти и после вдигна очи към лицето ми.

— Чу ме, когато казах „вероятно не“, нали?

Кимнах с глава.

— Не ме интересува. Ще дойда с теб. — Искях да спра тук, но думите сами излязоха от устата ми. — Нали това искаш? Да ме омаеш така, че да не знам къде отивам, и след това да ме отвлечеш надалече?

Той се взря в мен.

Мълчанието беше прекалено дълго и ме принуди да продължа.

— Баба ми каза какъв си.

Люк не откъсваше очи от мен, а когато проговори, думите излизаха от него сякаш против волята му.

— И... какъв... съм... аз?

Почти щях да кажа името, но се сетих навреме.

— Ти си един от Тях. Виждала те е и преди. Затова те мрази. Приготвя някаква отвара, за да те държи далече от мен. — Вече не

говорех аз, сякаш някой вътре в главата ми водеше собствен живот, а аз не можех да го спра.

Тялото на Люк се вцепени напълно, а гласът му прозвуча напрегнато:

— Мислиш, че съм един от Тях?

— *Не знам.* И не ми пука. Това се опитвам да ти кажа. *Не ме интересува какъв си.* — Отстъпих назад, хапейки нервно устните си. Току-що бях пуснала навън всички емоции, които, като жена от рода Монахан, се предполагаше да държа затворени в личната си кутия с чувства и нерви.

Ръцете на Люк се свиха в юмруци.

— Не съм един от Тях.

— А какъв си тогава?

— Не мога да ти кажа. Не мога да кажа на никого. По-скоро бих си тръгнал веднага.

Внезапно се изпълних с надежда, сияйна и искряща.

— Можеш — казах аз.

Той разтърси глава.

— Не мога.

— Не е нужно да казваш нищо. Нека се опитам да прочета мислите ти. — Идеята ми се стори толкова проста и съвършена. Как не ми беше хрумвало преди? Спомних си как бях влязла в мислите на Джеймс. Щом можех да видя това, след като погледнах в очите му само за секунда, какво ли щеше да стане, ако го направех съзнателно и се постараях истински?

По лицето му се четеше колебание. Ако наистина беше такъв, какъвто твърдеше баба, никога нямаше да се съгласи. А може би не беше такъв, но имаше друга причина да ми откаже. Не бях сигурна дали самата аз бих искала някой да прочете мислите ми, макар да нямах какво толкова да крия.

Люк погледна отново към мъглата, а след това се приближи до мен и ме попита съвсем тихо:

— Можеш ли да го направиш?

— Така мисля. По-рано днес се получи.

Хапеше долната си устна. В този момент изглеждаше много сладък, като малко дете, опитващо се да вземе решение.

— Не знам. Толкова е...

— Лично?

— Аха... — Пое си дълбоко дъх. — Добре. Добре. Да го направим. Но не тук. Някъде на по-сигурно място.

Настроението помежду ни се промени, внезапно отново бяхме на една и съща страна. Погледнах към мъгливата синя светлина, покриваща всичко наоколо, и се запитах от кого или от какво трябваше да се пазим сега. И какво има предвид Люк под „по-сигурно място“. Едва ли смята да ходим до града отново. Може би църква? Най-близката беше на десет минути път с кола отгук.

— Наблизо има гробище, нали? — Гласът му прекъсна разсъжденията ми. — Мисля, че го видях.

Кимнах.

— Говориш за гробището зад къщата ни. Старото гробище с големия паметник?

— Около него има желязна ограда, нали?

Замръзнах на място.

— Да, но вратата е разбита.

— Няма значение. Те не могат да минават под железни сводове. А и си имам един от тези, нали? — Притисна юмрука си до челото си. — Божичко, не мога да повярвам, че правя подобно нещо. Нямах представа колко глупаво ми се струва. — Свали юмрука си и ми подаде ръка. Поех я, а той ме стисна силно. — Най-глупавото нещо на света.

Прекосихме заедно задния двор на къщата, минахме под сребристите дървета и тръгнахме по старата, утъпкана от елени пътека, водеща към гробището. Въздухът около нас трептеше и блещукаше, променяше се, докосваше ни с невидимите си студени ръце, висеше от дърветата като плътна мъгла и искреше сред листата като малки скъпоценни камъни. В тази нощ нямаше нищо човешко, освен нас двамата с Люк, хванати здраво ръка за ръка, заобиколени отвсякъде от толкова плътна магия, че можеше направо да я докоснеш.

Чувствах, че ме наблюдават.

Люк не пусна ръката ми нито за миг, но личеше, че е нервен, и постоянно се взираше в мрака около нас. Всичко в стойката му разкриваше колко е напрегнат — беше стегнат и изпънат като струна, готов за скок, в случай че някой или нещо се появеше от гората. След като видях как се разправи с онази котка, ми беше трудно да си

представя врага, които можеше да му се изпречи. Освен ако той самият не беше врагът.

Желязната арка на старото гробище се появи изненадващо сред тъмнозеленикавите дървета и Люк ме бутна бързо да мина под нея, а той самият направо скочи след мен, сякаш едвам избягва някакви невидими хищни челюсти. Погледнах назад и примигнах, защото с ъгълчето на окото си мярнах за частица от секундата сянка, която премина зад арката и изчезна в мъглата. Настръхнах цялата. Помислих дали да не попитам Люк каква беше тази сянка, но после реших, че май е по-добре да не знам. Винаги е по-лесно да си смел, когато си в неведение за истинската сила на противника си.

— Да вървим? — предложих тихичко аз. Люк проследи погледа ми до масивния паметник в центъра на гробището и кимна с глава. Избрахме си път между надгробните камъни и високите сиви кленове. Мъртвите се вслушваха в стъпките ни, когато минавахме над тях. Никога не бях предполагала, че ще се чувствам по-безопасно в гробище, отколкото извън него.

Паметникът се извиси пред нас, снежнобял сред мъглата. Приличаше на триъгълна гробница, по средата на която имаше статуя на мъж, държащ в ръцете си малко дете. Фигурите също бяха направени от снежнобял мрамор, по-дълговечен дори от самия живот, застинал солидно сред мрачната синева на гробището. Покатерих се върху паметника без колебание, защото се чувствах в безопасност в неговата сянка, а Люк ме следваше неотлъчно.

Седнах в по-отдалечения ъгъл, с гръб, облегнат на студената мраморна стена, и се загледах в Люк, който извади шепя гвоздеи от джоба си. Разположи ги внимателно в права линия по външната страна на паметника така, че всички да сочат в една и съща посока, и след това се отпусна в точно противоположния на моя ъгъл.

— Защо? — попитах аз.

— Сочат към вратата. Ще се преместят, ако някой се опита да премине насила през нея. Ако Те преминат през такава тясна дупка. Тяхната... същност ще се сблъска със следващото желязо, което се опита да препречи пътя им — гвоздеите.

Вгледах се в малките железни гвоздеи, без да помръдна.

— Но ти каза, че Те не могат да минат под арката.

Лицето на Люк беше много бледо.

— Повечето от Тях.

Не исках да мисля за това. Прошепнах:

— Все още ли искаш да го направим?

Той повдигна брадичката си дръзко и кимна.

— Какво трябва да направя?

Прехапах устни, внезапно бях започнала да се съмнявам в силите си. Ами ако бърках за случилото се в „Лепкавото прасе“? Може би изобщо не можех да чета мисли. Може би бях халюцинирала. Може би се бяхме впуснали в тази среднощна авантюра, преследвани от *нещо*, само за да си седим тук, на студения мрамор, и да се зяпаме един друг.

— Ди — каза Люк нежно. — Какво да направя?

Втренчих се в него — светлите му очи блестяха в студения мрак.

— Нека да погледна в очите ти.

Той въздъхна, сви колене към гърдите си и ги обви с ръце. Гласът му беше почти недоловим.

— Само не си мисли нищо лошо за мен, моля те.

След това повдигна глава. За момент не можех да мисля за нищо друго, освен колко хубаво беше да мога спокойно, без притеснение да се вирам в лицето му, да оглеждам правилната тясна линия на носа му, колебливите очертания на устните му и светлите вежди, свъсени над застиналите очи, в които сякаш плуваха ледени блокчета.

Искрящобяла птица размаха криле над главата му, вперила очи право в мен. Подскочих от изненада и в същия миг тя просто се разтвори във въздуха и изчезна.

Люк вече също беше скочил на крака.

— Какво?

Разтърсих глава.

— Извинявай. Видях птица. Изненадах се.

Той се ухили леко притеснено.

— Тъкмо си мислех за една птица.

Седнахме отново един срещу друг и започнах отначало.

— Опитай с нещо друго.

Макар вече да знаех, че трябва да съм готова за всякакви странности, все пак се стреснах, когато на мраморната плоча между нас падна детелина.

— Детелина? — попитах аз.

Люк кимна мълчаливо.

Исках повече. Не само отговори на подбрани двайсет въпроса например. Исках него, изцяло.

— Не мисли за нищо.

Той изглеждаше неспокоен.

— Знаеш, че природата не търпи вакуум, нали? — Но въпреки това кимна в знак, че е съгласен.

Този път започнах да *чувствам* самото усещане — какво е да *виждам* в ума му. Челото ми се затопли, щом опитах да се концентрирам, а когато между нас въздухът започна да трепти и да блещука все по-силно и по-силно, усетих и все по-нарастващо напрежение. Поколебах се. Люк ме допускаше в мислите си, но не напълно.

Изведнъж прозвуча тих задъхан тон, но този път не подскочих. Бях сигурна, че идва от трептящата светлина, която беше съзнанието на Люк. Флейтата продължи мелодията и понесе познатия марш около образа на широко зелено поле, обградено от камъни с човешки ръст. Образът се разпадна като пясък, разнесен в миг от бурния вятър, и на негово място се появи мрачен бар, претърпан с блъскащи се музиканти. От всички страни бумтеше бясна музика, която следваше някакъв ритъм, подобен на вечния пулс на сърцето. Този образ изчезна по-бързо от предишния и бе заменен от друг — връзка с ключове за автомобили, дрънчащи на вратата на кола. И отново, със светкавична бързина се появи нова картина: аз, как отивам на училище за първия учебен ден в гимназията. И друг: млад мъж със златисти кичури в тъмната си коса потупва Люк по рамото.

Усетих, че Люк потрепери, докато се облягаше на мраморната стена на гробницата срещу мен. Пред очите ми със светкавична скорост се редуваха различни образи. Люк, свит почти на кълбо в някакво малко, тъмно пространство, зъзнец от студ. Цигулар свири рил, а познатата флейта на Люк му приглася. Красива жена хваща Люк за врата, докато той коленичи пред нея. Бели линии, прелитаци между гумите на кола.

И още по-бързи кадри: острие се показва за частици от секундата. Страховито красив нож. Млад мъж пада по лице на мокра улица, ножът, захвърлен край него.

Друг мъж в странни дрехи стене и се строполява на земята, докато топлата му, пулсираща с живот шия е между ръцете на Люк.

Изгаряща болка в гърдите на Люк.

Жена — пронизителният ѝ писък секва, когато острието пронизва бялата ѝ кожа. Ръцете ѝ стискат силно три железни гвоздеа, които постепенно стават кървавочервени в дланите ѝ.

Друг млад мъж с шия, насечена на множество резки, като от ноктите на голяма котка. Момиче на моите години, от което животът си отива с всеки дъх, лежи сред пурпурна река от кръв.

Жесток нож нанася резка след резка по рамото на Люк, опитвайки се да разреже златната гривна. Люк лежи сред море от кръв и самоунищожение. Бяла птица пляска с напоени с кръв криле, опитва се да се надигне от кръвта и да полети. Друго тяло. И още едно. Ръце, окъпани в червено.

Пред очите си виждах само червено, само кръв. Зави ми се свят. Строполих се на студения мрамор почти без да дишам. Раните на ръката ми се отвориха наново.

— Достатъчно! — Гласът на Люк, едва доловим, достигна с мъка до съзнанието ми. Беше се свлякъл на пода до стената, по-блед от белия мрамор на който се облягаше. Животът като че ли се бе отдръпнал от лицето му, изглеждаше безкрайно тъжен. Беше извърнал глава настрани и видях как една самотна сълза се стича по бузата му, оставяйки червена диря след себе си.

Вече знаех, че не само бях разчала мислите му. Бях направила много повече.

ДВАНАЙСЕТ

Лежах на мрамора цяла вечност. Надгробните плочи отстрани отбелязваха изминаващото време с помощта на лунната сянка, която се местеше около тях, осветявайки другата им страна — гравираната с християнски имена, потънали от десетилетия в забвение. Студът проникна в мен и постепенно премина от мрамора във вените им. Всяка секунда, в която лежах на ледения камък, изпълнена едновременно с надежда и страх, че Люк ще ме вдигне от земята, през главата ми минаваха ужасяващи образи, свързани със смърт. Не просто смърт. Убийства.

Не знаех какво да мисля и мозъкът ми разреши колебанията ми, като просто спря. И тогава успях да седна. Погледнах право пред мен, през обвитата в мрак гробница, към мястото, където върху мраморната стена се отразяваше бледата сянка на Люк — странен символ от азбука, която не познавах. Лицето му беше опряно на стената, вираше се в нощта с празни очи. По бузата му все още имаше засъхнала кървава дия, там, където се бе стекла онази странна самотна сълза — беше си проправила път чак до края на брадичката му. Проследих погледа му и се загледах в мъглата, която бе станала още по-плътна и пълзеше в основата на надгробните плочи.

Гробове. Колко подходящо.

Исках да го попитам дали е убил всички онези хора. И после си спомних неговия въпрос: „Плаша ли те?“.

Наистина ги е убил.

Значи не беше елф, пък било то и тъмен, или друго създание от света на феите. Беше убиец.

Погледнах го отново, свит на кълбо до стената, толкова тъжен и изпълнен със съжаление. В гърлото ми се надигна гняв, внезапен и огромен, невъзможен за преглъщане. Зачудих се по каква извратена логика сега изглеждаше толкова разкъсан от болка при спомена за смъртта, която беше причинил, и въпреки това продължаваше да го прави.

— Значи това е твоята тайна? — изстрелях въпроса си най-накрая. Люк не се обърна. — Не си елф, фея или дори джудже, а просто сериен убиец. — Знам, че трябваше да кажа „един от Тях“, а не да изброявам имената им, но в този момент не ми пукаше. Свръхестествените създания ми бяха последният проблем.

Люк изобщо не помръдна, сякаш беше просто още една мраморна статуя, издигната внезапно на паметника.

Незнайно защо мълчанието му ме вбеси още повече. Открих, че мога да се изправа на крака, и го направих. Втренчих се в него отвисоко през разстоянието помежду ни, което като че ли беше станало направо гигантско.

— Къде ще ме убиеш, избра ли вече място? Нали за това става дума? Да ме спасиш от Тях, за да можеш да ме накълцаш на парчета на спокойствие, без никой да те притеснява?

Той пак не помръдна. Но проговори, макар гласът му да звучеше по-скоро като на мъртвец, отколкото като на жив човек:

— Не те ли е страх?

— Не! *Бясна съм.*

Най-накрая ме погледна, очите му сякаш мълчаливо ме молеха за разбиране. Но как някой може да разбере такова нещо? Не ставаше дума за див секс, наркотици или за гигантска колекция от плакати на Бритни Спийрс. Бях открила в ума му мъртъвци. Труп до труп. Истински хора, чийто живот беше отнел така мигновено, както бе сторил с дивата котка. Това май беше единственото нещо в света, което не бих могла да простя. Бях свалила защитната си броня за него и му бях позволила да влезе вътре... и сега ме болеше ужасно.

— Значи всеки път, когато ме питаше дали си страшен и дали се притеснявам от теб, е било, защото си убиец? Сериен убиец?

Гласът му отново беше спокоен:

— Не е така, както изглежда.

Присвих се инстинктивно и обвих ръце около себе си.

— О, и как е тогава? Те просто случайно са се нанизали на ножа ти? Нека позная. Било е самозащита. Онова момиче, което видях, е щяло да ти срита задника.

Люк поклати глава.

Дори не го *отрече*.

— Колко? Колко души си убил? — Като че ли имаше значение. Все едно беше тест по математика и броят на верните отговори може да повлияе на оценката ти. Той беше убиец, без значение колко точно тела лежаха зад гърба му.

— Не ме карай да си припомням.

— Защо? Споменът те наранява? Не мислиш ли, че си наранил тях повече? — Личеше, че го заболя от думите ми, но той не заслужаваше милост. — Колко? — Въпросът ми изплющя като камшик.

— *Не ме карай да си припомням.*

Вече бях повече от бясна, не можех да контролирам гнева в гласа си.

— Ти си задник. Накара ме да повярвам, че си добър. Накара ме да ти се доверя!

— Съжалявам.

— „Съжалявам“ не променя нищо! Убивал си хора. Не на война. Обикновени хора. Видях ги. Не бяха заплаха за теб. Ти си... ти си чудовище! — Онези образи все още бяха пред очите ми, сцени от последните мигове на живота на десетки хора, мигове, изпълнени с насилие и болка. Мигове смърт. Исках да ги изхвърля от главата си, да премахна някак тази отрова, която ме изпълваше, но не можех. Той не просто ги беше убил — беше заровил и мен в спомените за своите мъртъвци. Сякаш аз го бях направила.

Избърсах потеклата сълза — истинска, не кървава — от лицето си и се отпуснах отново на мраморния под. Гневът ми изчезна така бързо, както дойде. Не исках да изпитвам повече такива чувства.

— Можеш ли да ми простиш? — прошепна Люк.

Избърсах още една сълза, преди да има шанса да потече от очите ми. Исках да го боли толкова силно, колкото ме болеше и мен. Погледнах го и разтърсих глава, чудейки се как е възможно изобщо да ме пита.

— Как бих могла? — Очите му не се откъсваха от мен, умоляваха ме да променя решението си, просека пощада. Поклатих глава отново. — *Не.*

Последва дълго мълчание. Стори ми се, че минаха години, преди да проговори отново. Гласът му беше толкова тих, че в началото изобщо не го чух.

— Така си и мислех... — Бавно се изправи и ми протегна ръка.
— Хайде. Ще те заведе у вас.

Погледнах ръката му. Нима наистина смяташе, че ще я приема? Тези пръсти, които бяха душили човек? Които бяха стискали ножа и бяха прерязали с него гърлото на невинно момиче? Люк явно разчете мислите по изражението на лицето ми и отдръпна ръката си. Устните му се извиха толкова тъжно надолу, че в друга ситуация биха разбили сърцето ми, но сега нямаше как да забравя кръвта, която беше пролял.

Изправих се сама и гордо повдигнах брадичка. Ако бях научила нещо от майка си, то беше как да си придаваш вид, че всичко е наред, когато не е така. Когато нищо няма да бъде наред никога вече. Внимателно прибрах всичките си чувства в онази кутия, която като че ли се предаваше по наследство на жените от нашия род, вдигнах глава към Люк и казах: „Да вървим“.

Би трябвало да се страхувам. Знаех от спомените му, че би могъл да ме убие, преди дори да си помисля да побягна. Знаех къде държи зловещия си кинжал, в ножница под дънките си, малко под коляното. Но страхът ми бе добре заключен вътре в мен заедно с всички останали емоции и не мислех, че скоро щях да успея да отключая кутията и да почувствам каквото и да било. Може би никога вече нямаше да мога.

Люк въздъхна и прибра в джоба си трите железни гвоздеа от входа на паметника.

— За всеки случай искам да знаеш, че няма да те нараня. Не мога.

Пронизах го с леден поглед.

— По същата причина, поради която не можеш да ми кажеш нищо за себе си ли?

Той поклати глава, без да поглежда към мен. Очите му се взираха в гробището, макар през мъглата да не се виждаше почти нищо.

— Не, по съвсем друга причина. Хайде. Преди Те да излязат.

Въпреки че бях заключила всичките си емоции, лека тръпка успя да избяга и да премине през тялото ми. Точно когато Люк каза „Те...“, тръпката изчезна. Може би беше глупаво да се страхувам от Тях, а не от него, но бях убедена, че Те искат да ме наранят. А все още не можех да го повярвам за Люк. Тръгнах след него между гробовете. Движехме

се безшумно като духове. Мъглата беше много плътна, но бях почти сигурна, че не вървахме по пътя, по който бяхме дошли.

— Защо оттук? — прошепнах аз.

Погледът на Люк беше насочен някъде встрани от мен.

— Ще се покатерим през оградата. Те очакват да минем през вратата.

Погледна ме, очите му се спряха за миг на ключа, който все още носех на врата си, и продължиха напред. Мъглата се движеше и трептеше, скривайки дори високите дървета, под които се намирахме. Не видях желязната ограда, докато не стигнах толкова близо до нея, че вече можех да я докосна. Високите до кръста колове бяха солидни и черни по начин, който не можеше да се сбърка с нищо друго около нас.

Люк се хвана за оградата и я прескочи за частица от секундата. Протегна отново ръка, за да ми помогне.

Без да го докосвам, стъпих на долното перило и се прехвърлих от другата страна. Той отпусна ръка и тръгна напред. След секунди осъзнах къде се намираме — в края на пътя, където намерих колата му паркирана. Бяхме на няколко минути от вкъщи.

И тогава усетих миризмата. Познатата сладникава, остра миризма, смесена с уханието на окосена трева. И го чух: звук, подобен на музика, оформящ някаква мелодия в части на мозъка ми, които не мислех, че мога да използвам.

Усетих, че Люк се движи, миг преди въобще да помръдне, а после той ме сграбчи и ме повлече към пътя, стискайки здраво ръката ми. *Сега ли беше моментът, в който трябваше да започна да се страхувам от него?*

Не беше успял да ме дръпне на повече от няколко метра, когато чух приятен глас, носещ се като песен, да казва:

— А си мислех, че аз не мога да спя.

Отначало не разпознах гласа, но тогава Люк замръзна на място и после бавно се обърна назад. Видях висока снежнобяла фигура да излиза от мъглата и да пристъпва към нас. Ефектът от появата ѝ беше още по-страховит, защото я познавах от много по-обикновена ситуация — *и тя не би трябвало изобщо да е тук*. Елинор вървеше по средата на пътя право към нас и с всяка стъпка потвърждаваше факта, че не е халюцинация. Не можех да кажа дали причината беше в мъглата, но останах с впечатлението, че тя се материализира на пътя от нищото.

Просто ей така. Люк ме стисна още по-силно за ръката и ме придърпа грубо зад себе си, така че да застане между мен и Елинор.

Погледна към нея и попита с безразличен глас, сякаш не беше очевидно, че се опитва да ме прикрие:

— Какво искаш?

Тя се усмихна толкова красиво, че сърцето ме заболя.

— Не може ли срещата ми да е напълно случайна? — Пъхна ръка в гънките на изящната си бяла рокля и извади оттам дълго перлено острие с кръгла семпла дръжка без украса.

— Би могло — озъби се Люк. — Какво искаш, мамка му?

Думите прозвучаха неуместно от устата му, някак отчаяно.

Елинор се изсмя, деликатен звук, който накара дърветата от двете ни страни да потръпнат от възхита.

— Гневът не ти отива, скъпи. — Поднесе лъскавия гладък кинжал към него. — Донесох ти това, тъй като очевидно си загубил своя.

— Не съм го загубил.

Тя ни огледа. Люк ме стисна толкова силно, че ме заболя.

— Да — каза жената най-накрая. — Виждам. — Протегна ръката си напред така, сякаш се готвеше да докосне косата ми, фините й пръсти се насочиха към лицето ми и после рязко се дръпнаха назад. Елинор погледна към тях, изненадана от това, което бяха направили, и после отново вдигна очи към „тайната“ на Люк, висяща на врата ми.

Той отстъпи назад, дърпайки ме със себе си.

— Не я приближавай. Дръж гадните си мръсни ръце далеч от нея.

Елинор изучаваше внимателно ноктите си.

— Хъм... Не знам защо трябва да си толкова груб, съкровище. Бяхме толкова великодушни спрямо закъсненията в графика ти през последните дни. Всички бяха толкова мили с теб. Наистина очаквах да те заваря в добро настроение. Почивката ти беше доста дълга. — Отново протегна ножа към него. — А сега можеш да довършиш работата си и всички да се върнем към нормалния си живот. — Изсмя се и този път потръпнаха листата на дърветата не само около нас, но и надолу по пътя. — Е, повечето от нас.

Представих си как перленото острие минава по шията ми и оставя кървава диря след себе си. Беше убил толкова много хора;

изобщо не познавах човека, който държеше ръката ми. Спомних си как заби кинжала си в челюстта на котката. И въпреки това не се страхувах, независимо какво казваха разумът ми и логиката. Не можех да мисля за Люк по друг начин, освен като за мой закрилник.

Без да каже и дума, той поклати упорито глава.

Елинор ни огледа отново, очите ѝ се спряха този път повече върху мен, сякаш ме оценяваше.

— Ох, Люк... И двамата знаем, че през изминалите години си вземал някои погрешни решения, нали? Но мисля, че този е *най-лошият избор, който си правил някога*. — Думите се процеждаха от устните ѝ, напоени с отрова. — Сигурен ли си, че не искаш да го направиш? Ще стане бързо, ще ги отнеме само миг. Бих го направила вместо теб... но нали знаеш...

— Не. — Гласът му беше твърд, но усетих, че ръката му потрепна.

Елинор се нацупи леко. Изглеждаше толкова красива, че ангелите можеха да се разплачат, а цветята да повехнат от срам.

— И какво да ѝ кажа тогава?

— Кажи ѝ... — Люк спря за секунда, а когато проговори отново, в гласа му имаше нотка на отчаяние. — Кажи ѝ, че се оставям на милостта ѝ. Кажи ѝ, че не мога да го направя и моля за Нейната прошка.

Жената в бяло изглеждаше изумена.

— Не можеш да го направиш?! Да убиеш това момиче? Защо?

— Обичам я. — Гласът на Люк беше безизразен, сякаш казваше нещо напълно обикновено — като „небето е синьо“ например.

Коленете ми се разтрепериха; ако не ме държеше толкова здраво, сигурно щях да се строполя на земята.

Усмивката на Елинор беше толкова сияйна, че не можех да понеса да я гледам. Тя направо искреше с някаква страховита радост.

— О, непременно ще ѝ кажа. Да ѝ предам ли и последната част? — Събра ръце една в друга и прикри с пръсти устните си, като че ли щеше да избухне от невероятната тайна, която ѝ беше поверил.

Люк се накани да каже нещо, но на пътя вече нямаше никого.

Мъглата се вдигаше бавно над асфалта. След една много дълга минута той пусна ръката ми и отстъпи крачка назад, очите му

продължаваха да се взират в мястото, където беше стояла Елинор. Хвана се за главата и затвори очи.

— Господи, какво направих?

Добър въпрос. Нямах никаква идея какво беше станало току-що. Помнех само думите — „Обичам я“. Бяха заседнали в ума ми, стояха си там, редом до образите на убитите от Люк хора.

Съчетанието беше ужасяващо. Не можех да мисля за нищо друго, всичко различно просто се разтваряше във въздуха. Взирах се в лицето на Люк, пръстите му бяха заровени в косата, сякаш се опитваше да подреди мислите си. Нови образи запрепускаха в главата ми. Глупави образи — Люк като дете — държи се за ръката на възрастен. Косата му искри на фона на градския залез. Пръстите му удрят по клавиши.

Зави ми се свят. Погледнах встрани и се опитах да се съсредоточа върху своя живот и собствените си спомени, но спомените на Люк продължаваха да проблясват из съзнанието ми един след друг като светкавици. Клепачите ми почнаха да натежават, като че ли умората от безсънната нощ най-накрая си вземаше своето. Искаше ми се да легна на пътя и да заспя на място, но част от мен знаеше, че в изтощението ми има нещо неестествено.

— Какво ми има? — попитах с полузатворени клепачи.

Люк погледна към мен и въздъхна.

— Уморена ли си?

Кимнах леко.

Протегна ми ръка за трети път от гробището насам. Не трябваше да я приемам. Но този път се предадох. Бях прекалено уморена, за да продължавам със съмненията и все още проблясващите из главата ми спомени, а и толкова отчаяно исках да хвана ръката му, че вече не издържах. Подадох му моята, той я хвана здраво и ме поведе по пътя към вкъщи като малко дете.

— Чувала ли си някога за енергийни вампири? Хора, които крадат психическата енергия на другите, за да подсилват своята.

— Аха...

— Тези хора само могат да си мечтаят да бъдат като Елинор, когато пораснат. Трябва да е използвала доста енергия, за да направи онзи трик с изчезването на пътя. Чудя се откъде го е научила.

Препънах се и се изправих отново.

— Защо и с теб не става така? Защо само на мен ми е зле?

— Защото ти си лесна. Защото иска да те нарани.

Каза още нещо, но не му обърнах внимание. Заспиха права. Люк ме пусна и аз незабавно се строполих на земята, доволна, че мога да спра.

— Не, красавице, не заспивай. Хайде. — Наведе се и ме вдигна на ръце, сякаш бях лека като перце. Онази малка частица от мен, която още не беше заспала, ми прошепна: „Не му се доверявай. Кажи му да те свали долу“. Но вместо това зарових лице в меката му черна блуза, познатият мирис ме успокои и аз заспах с мисълта защо всичко в живота ми не е толкова просто.

* * *

Събудих се за малко от студения въздух на климатика, който хапеше кожата ми. Люк ме занесе право вкъщи, мина покрай скимтящия насън на кухненския под Ръж и нагоре по тесните стълби, като ме извъртя така, че да не се ударя в стените. Фактът, че дори мисълта за това как мама ще ни открие не успя да ме накара да се измъкна от ръцете му, беше доказателство до каква степен беше изцедила силите ми Елинон. Някак си не се изненадах, че Люк знаеше коя точно е моята стая; движеше се почти безшумно по пода, по-тих от падащ нощем сняг.

Внимателно ме положи на кревата и ме зави с одеялото. Леглото ми се стори прекрасно след две нощи на дивана — меко и удобно. Люк се отпусна на пода така, че очите му да са на едно ниво с моите. Погледнах го през все още полузатворените си клепачи; изглеждаше замислен, изтощен и изцеден... Червената изсъхнала линия от сълзата все още се виждаше на лицето му.

— Има ли някаква надежда за нас?

Примигнах бавно, в главата ми като на киноекран, пуснат от невидим прожектор, се появи нов образ — Люк, който се смее и играе с куче, което прилича на Ръж. Не бях сигурна дали отговорих на глас или само в мислите си:

— Не знам.

Не можех да измисля начин да отговоря на този въпрос, без да знам защо е убил всички онези хора. Проблясък. Образ на пръстите му,

дращеци около гривната на ръката му, опитвайки се да я разкъсат. Нов проблясък. Люк от днешно време, пръстите му достатъчно близо, за да ме докоснат, но не успяват...

— Все още ли виждаш спомените ми?

Насилих се да отворя очи и кимнах.

Гласът му беше едва доловим шепот.

— И аз виждам твоите.

Измънках тихо:

— Този път наистина прецаках нещата, нали?

Люк докосна кървавата следа на бузата си — моята кръв — и отпусна чело на ръба на леглото.

— О, Ди. Какво ще правя?

Времето минаваше, но никой от нас не го забелязваше. Спях ли? Проблясък. Образ на Люк как ме целува нежно по бузата, а може би това се случваше наистина. И после дупката, която се отвори в мен, когато осъзнах, че си е отишъл.

А след това заспах.

ТРЕТА ЧАСТ

*Седях сред зелената долина,
седях там с истинската си
любов*

*и лекомисленото ми сърце се
чудеше кое да избере —*

старата или новата любов...

*А нежният вятър подухваше
сред горската поляна*

и люлееше златния ечемик.

*Вятърът,
който разлюля
еचेмика^[1]*

ТРИНАЙСЕТ

Събудих се от бипкането на телефона си и приглушените гласове, идващи от стълбите. Мама и Дилия. Всичко беше постарому. За тях споровете бяха като въздуха за другите хора; правеха го инстинктивно и нямаше начин да го избегнат. Зарових отново лице във възглавницата, за да се скрия от прекалено яркото слънце. Явно доста си бях поспала.

Претъркожих се по корем и извадих телефона от задния си джоб (добре, че спасих тези дънки от пералното, защото иначе телефонът ми щеше да бъде изпран заедно с тях). Изправих се и се опитах да се разсъня. Струваше ми се, че през последните няколко часа съм била мъртва. Сънят ми е бил толкова дълбок, че изобщо не бях чула многобройните позвънявания.

Люк.

Събудих се на мига, а събитията от мрачната мелодрама, в която се беше превърнал животът ми, изплуваха в съзнанието ми. Погледнах телефона: четиринайсет пропуснати съобщения, три нови есемеса. Всичките обаждания бяха от Джеймс. Започваха от шест сутринта, а последното беше отпреди няколко минути. Проверих и есемесите.

Първото: *събуди се, сънливке.*

Второто: *трябва да говоря с теб.*

Третото: *обади се на баба си.*

Естествено, бях забравила да ѝ се обадя. Набрах Джеймс. Той вдигна, преди да беше прозвучал докрай първият сигнал.

— Какво става?

— Обади ли се на баба си?

Измъкнах се от леглото. Чувствах се като вцепенена от спането с дрехите.

— Не, обаждам се на теб. Звънял си ми четиринайсет пъти, та си помислих, че е нещо важно!

— Важно е. Мисля, че нещо се е случило на баба ти.

— Какво?!

— Наречи го „шесто чувство“. Донесе ли ти онази пихтия, дето я приготвяше?

Дадох си сметка, че баба така и не беше дошла. Почувствах се гузна, че бях забравила за нея.

— Не. Нито се обади. За онова твое чувство от кристалното кълбо ли говорим, или е просто обикновено притеснение?

— От кристалната топка. Моля те, обади ѝ се и виж дали съм прав. Надявам се, че не съм, но от рано сутринта имам ужасно предчувствие. Не можах да спя, дори направих едно малко „Диърдри“...

— Повърнал си?

— Аха. Моля те, обади ѝ се.

— Добре, добре. После ще ти звънна.

Затворих, но преди да успея да набера номера на баба, мама се провикна от долния етаж. В гласа ѝ се усещаше леко неконтролируема нотка, която беше признак, че скоро някой или нещо щеше да изригне.

О. Ами ако беше разбрала някак за изминалата нощ? Щеше да ме изтезава, да ме убие и след това да извърши черен сатанински ритуал, за да ме възкреси и да ме убие отново, ако научеше за това. Мама никога не си беше правила труда да говори за секс с мен — това би я принудило да разбере нещо за моите чувства, — но многократно беше показвала съвсем ясно какво мисли за момичетата, които правят нещо повече с гаджетата си, освен да се държат за ръце. Все още си спомням времето, когато започнах работа в „Ледът на Дейв“ и тя първоначално ме караше до там. Един път видяхме как Сара се целува с приятеля си на паркинга. Тъкмо се чудех защо бих искала някой да си пъха езика в ухото ми, когато мама каза: „Момичета като нея нямат никакво самоуважение. Защо ще си купуваш крава, когато можеш да получаващ мляко безплатно?“.

Запитах се как ли бих се чувствала, ако езикът на Люк беше в ухото ми...

— Диърдри! — извика мама отново. Забавих се още малко, за да се поизтупам и да не личи, че съм се мотала навън цяла нощ с тези дрехи. — Не ме карай да се качвам!

Пооправих се колкото можах и слязох в кухнята. Мама, Дилия и татко бяха седнали в различни точки на стаята, с чаши в ръце. Всички изглеждаха много уморени и притеснени на фона на силната слънчева

светлина, нахлуваща през прозорците. Значи щяхме да играем така — трима на един. Не беше много честно.

— Добро утро — казах аз. Ще отричам до последно, такъв беше планът ми.

Мама почти не ме погледна. Отпи глътка кафе, преди да проговори:

— Този следобед си на работа, нали?

Въпросът беше толкова различен от този, който очаквах, че не успях да скрия изненадата в гласа си.

— Да... От един часа.

— Баща ти ще те закара, но Джеймс ще трябва да те върне обратно. А ако той няма да може, се обади и се опитай да се смениш. — Изпи докрай кафето си и остави чашата в мивката. Татко гледаше виновно и предположих, че преди да слеза, е имало спор.

Мама продължи.

— С Дилия трябва да отидем до болницата.

Повторих след нея, вече изплашена до смърт:

— До болницата?

Леля ми извади огромна връзка с ключове от чантата си и стисна здраво ръката на мама.

— Баба ти е паднала, или нещо такова. От болницата не бяха сигурни. Вероятно не е сериозно.

— Паднала е? — повторих аз. Бабите на другите хора падат. Моята не беше от крехкия, падащ вид баби. Тя беше от мъкнещия-влачещия-и-боядисващия-мебели вид. От онези, които стриват разни треви на пихтиести каши, за да прогонват тъмните феи. Не знам защо, но изведнъж се сетих за страховитата усмивка на Елинор малко преди да си тръгне.

— Или нещо такова — повтори Дилия високо, всъщност с доста по-висок глас, отколкото говореше обикновено. — Просто ще проверим дали е добре. Сигурна съм, че скоро ще я пуснат да си ходи. Просто са предпазливи, все пак е на възраст.

Мама я погледна странно, а аз се запитах за какво ли бяха спорили по-рано.

Без да обръща никакво внимание на многозначителните погледи и намеци на майка ми, леля ми насочи царствения си поглед към мен.

— Ти беше вчера при нея, Диърдри. Забеляза ли нещо необичайно?

Хм, не можех да им кажа, че бях прекалено заета със собствените си проблеми, за да забележа каквото и да било. Единственото необичайно нещо вчера май бях самата аз. А, да. И една бясна гигантска котка. Поклатих глава.

— Стори ми се добре.

Мама стрелна Дилия с тържествуващ поглед.

— Хайде, да тръгваме.

Двете се запътиха към вратата и ме оставиха сама с татко. Както обикновено, той беше спокоен; всичко, което би могъл да каже, беше казано от Дилия и мама. Повъртя се наоколо, потърка брадичката си и накрая се обърна към мен:

— Значи се виждаш с онзи флейтист от конкурса, а?

Да говориш с мама беше трудно: трябваше да следваш правилата и да играеш игричките ѝ. С татко беше лесно. Кимнах.

— Харесваш ли го?

Не се притеснявах, но усетих, че се изчервих цялата, когато признах истината:

— Много.

— А той харесва ли те?

— Много.

Татко също кимна и взе ключовете за колата от куката до вратата.

— Радвам се. Отивам да пусна климатика в колата. Ела, когато си готова да тръгваме, става ли?

Излезе през задната врата толкова спокойно, колкото мама и Дилия бяха шумни, а аз се затичах по стълбите към стаята си, за да се преоблека в нещо, което не мирише толкова силно на мокра трева и на стоеене навън цяла нощ.

Тъкмо когато се намъквах в новите дънки, телефонът ми звънна. Погледнах номера, но беше непознат.

— Ало?

— Здравсти.

Веднага познах гласа на Люк и въпреки всичко потръпнах. По един хубав начин.

— Ти имаш телефон?

— Вече имам. Никога досега не съм познавал човек, с когото да искам да си говоря по телефона. — Направи пауза. — Ти искаш ли да си говорим?

— Не трябва да го правя. — Сетих се, че татко ме чака в колата и започнах да ровя из чекмеджето за чифт чисти чорапи. — Но искам. Само се надявам да чуя някакво обяснение за това, което видях в главата ти миналата нощ.

От другата страна имаше само мълчание.

— Това телефонната версия на тъжното изражение — *Не мога да ти кажа* — ли е?

— Предполагам. Сигурно съм се надявал, че ще видиш и нещо, което ще оправдае всички тези... тези неща... или поне ще ги обясни по някакъв начин, когато разчетеш мислите ми.

— Има ли нещо, което може да ги *оправдае* или *обясни*?!

Люк въздъхна.

— По-добре си представи, че това е друг телефонен вариант на тъжното ми изражение.

Исках да го попитам за много по-сериозни неща, но любопитството ме тласна в друга посока.

— Какво става, когато не можеш да ми кажеш нещо? Езикът ти замръзва или...?

Нова пауза.

— Болезнено е. Но никога не знам какво точно ще бъде, затова се опитам да го избягвам.

— Ами ако го напишеш?

— Също ще боли. И то много.

— Значи... да ми кажеш кой или какво ти пречи да ми кажеш ще ти причини сериозни проблеми.

— Само при мисълта, че бих могъл да ти кажа, гърлото ми се вледенява — обясни Люк, но усетих усмивката в гласа му. — Ще се видим ли днес?

Замислих се, че това би била доста глупава постъпка от моя страна. И после си спомних.

— Люк, баба е в болница. Мама тъкмо тръгна натам заедно с Дилия. Казаха, че била паднала или нещо подобно. Но...

— Баба ти не е падала — довърши изречението ми той.

Поколебах се.

— Мислиш ли, че може да е...

— Може би. Искаш ли да я посетя? Ще разбере какво е станало.

— Тя те мрази.

— И не е единствената. Ами ние? Може ли да те видя отново? Можеш да кажеш „не“. Е, ще разбиеш всичките ми мечти и надежди, но това си е твое решение.

Нахлузих обувките си, докато продължавах да разсъждавам. Сигурно хормоните ми бяха виновни за всичко. За пълната ми липса на задръжки, морал и разум. Смразяваща купчина тела на мъртъвци, а аз потръпвах от възбуда само при мисълта, че можех да го видя отново. О, божичко, а ако ме целунеше, сигурно щях да експлодирам. *Земята вика Диърдри! Осъзнай се. Говорим за убиец, помниш ли?* Но може би имаше обяснение за тези тела. Или може би бях жалка с тези глупави надежди. Докато се оплитах в мислите си, на глас казах:

— Значи все пак може и да има нещо, което би могло да оправдае и обясни това, което видях в главата ти.

— Мисля, че ми е позволено да кажа едно положително „може би“.

— И няма да ме убиеш.

По гласа му личеше, че вече не се усмихва.

— Това ти го гарантирам. Ако не друго, това поне мога да обещавам. Никога няма да те нараня.

Запитах се какво ли е да имаш нормални отношения, при които не ти се налага да задаваш такива въпроси на приятеля си. Щях ли да изпитвам същото към него, ако беше обикновено момче с обикновен живот и обикновено минало? Взех решението си.

— Тогава ще се видим по-късно днес.

— Това е чудесно, красавице! Отивам да видя баба ти. Носи „тайната“ ми със себе си. — Телефонът в ръката ми замлъкна.

* * *

„Ледът на Дейв“ официално беше мъртъв. Задушната жега беше отишла да тормоси хората някъде другаде, мъгливото синьо-сиво небе бе атакувано заплашително от буреносни облаци и никой нямаше желание да похапва сладолед. Облегнах се на щанда и се зазяпах през

прозорците към струпващите се облаци, пръстите ми разсеяно си играеха с железния ключ, висящ на верижката на врата ми. Сещах се за поне хиляда места, на които в момента предпочитах да бъда.

Не ми се гледаше към часовника, защото той само щеше да ми напомни още колко много време трябваше да вися тук. Не исках да чета и старите есемеси от Джеймс, защото така само се подсещах, че все още никой не ми се беше обадил да каже какво става с баба.

— Той ти го е дал, нали? — Сара прекъсна скучаенето ми. Беше се навела от другата страна на щанда и разкриваше много по-голяма част от бюста си, отколкото някога ми се е искало да видя. Въпреки че носеше същата проста фирмена престилка с образа на пингвина Дейв, беше успяла да намери тениска, с която изглеждаше, сякаш наистина е облечена само с тази престилка.

Погледнах я бегло.

— Да...

— Видях ви онзи ден, когато седяхте навън до колата му. Наистина е сладък.

— Да...

Сара се приведе към мен заговорнически.

— И по-голям. В горните класове е, нали?

— Да...

Почеса се с пръст по ухото си и надзърна през прозореца, като че ли искаше да види какво гледам аз.

— Знам, че го казах и преди, но наистина не разбирам как някоя като теб си намира гадже като него. Не се обиждай. Сериозно, не се сърди.

По-рано в сериала „Животът на Диърдри“: в последния епизод Сара се подигра с чувствата на Диърдри и тъй като социалният живот на главната ни героиня доскоро беше напълно парализиран, тя не се защити.

Тази седмица в „Животът на Диърдри“: Диърдри отвърща на удара.

Погледнах я с невинно изражение.

— Струва ми се, че по-големите момчета си падат по по-загадъчното излъчване. Не мислиш ли?

Сара проследи погледа ми, който беше забит в гигантската цепка между гърдите ѝ.

— Ами... не съм забелязала. Настина ли?

— Да — казах твърдо аз и продължих да кова желязото, докато беше горещо. — Нали знаеш, по-малките се хващат за всичко, което им се предложи. Не подбират много. По-големите търсят повече дълбочина, искат предизвикателства. — Усмихнах се леко и нанесох последния удар. — Ето защо не излизам с никое от момчетата в училище. — Не можех да повярвам, че вода такъв разговор с нея — все едно сме приятелки. Чудех се дали така правят другите момичета, онези, които киснат пред шкафчетата си в коридора и клюкарстват за гаджетата си и за музиката, която харесват. Може би всички само се преструват, че са големи дружки, а всъщност не знаят нищо една за друга.

Сара беше опулила очи.

— Затова ли не излизаш с момчета? А аз си мислех, че си някаква откачалка.

По скалата от едно до десет за липса на какъвто и да било такт, Сара удари единайсет. Направо се чудех как съм могла да се притеснявам и страхувам от нея преди. Свих рамене.

— Затова и мнозина казват, че не ме познават. Проблемът си е техен, те губят.

Бих платила милион долара за изумения поглед, който ми хвърли Сара. Чувството на задоволство, което се разля по вените ми и изпълни цялото ми тяло, струваше още милион отгоре.

А след това Луничавия перко влезе в заведението и двата ми милиона долара потънаха в тоалетната. Отново изглеждаше съвършено — яката на спортната му риза беше разкопчана, палците на ръцете му бяха пъхнати небрежно в гайките на идеално скроените му шорти в цвят каки, а на едната му китка се виждаха поне дузина кожени гривни.

В сравнение с първия път, в който го видях обаче, сега имаше една голяма разлика — вече можех да кажа със сигурност, че не е създание от нашия свят. Не заради острия аромат на билки, който изпълни заведението, когато влезе, а заради същото завладяващо съвършенство, което излъчваше и Елинор — започвах да мисля, че това е една от основните отличителни черти на феите. Не защото беше красив — а повярвайте ми, наистина беше! По-скоро беше свързано с начина, по който красотата му *причиняваше болка*, когато човек

погледнеше към него. Освен това грееше отвътре, силно и топло, за разлика от мен и Сара. Ние изглеждахме като измити, напълно безцветни на фона на флуоресцентната светлина в заведението и на буреносните светкавици, проблясващи отвън. Как бях могла изобщо да го помисля за човек?

Когато се подпря с ръце на щанда и ни се усмихна, видях как под ръкава на лявото му рамо леко проблясва познатата ми златна масивна гривна. Сара дискретно придърпа малко нагоре престилката си и се облегна игриво на плота срещу него.

— Мога ли да ти предложи нещо?

Луничавия перко премести погледа си от Сара към мен и обратно.

— Не знам. Всичко изглежда толкова... *привлекателно*. — Сара нацупи леко устни, а аз стоях на мястото си, без да помръдна; по кожата ми пропълзяха тръпки. Някъде дълбоко, под повърхността на собственото ми съзнание, усещах как спомените на Люк за Луничавия се надигаха, готвейки се да изригнат.

— Е, помисли си — каза Сара и посочи към празните маси в заведението. — Не бързай.

Луничавия се приближи до витрината със сладоледите и започна бавно да прокара пръстите си по горния край на стъклото, като си даваше вид, че разглежда съсредоточено изложените вкуснотии. В главата ми спомените на Люк изплуваха един по един от мъглата на миналото: Перкото, подкарва стадо от млади бичета в реката и се смее при вида на обезумелите от страх животни, които потъват в дълбоката река; Перкото, кръжи около Люк, който държи в свития си юмрук три железни гвоздеа; Перкото, гали с ръка окървавената кожа на ужасено момиче, възлите на кожените му гривни оставят бели следи в кръвта. Стиснах зъби, исках да забравя всичко, което бях видяла.

— Толкова е трудно да се избере — каза той, усмихвайки се нежно на Сара. — Мога ли да получа повече, ако не успея да се спра на един вид?

Сара погледна към мен и се разсмя.

— Все още ли говорим за сладолед?

— Кога въобще е ставало дума за сладолед? — Луничавия перко се наклони към Сара, езикът му се подаде леко между свършените устни.

Аз носех гердана с ключа, но тя нямаше нищо, което да я защити от него. Не можех да повярвам, че ми се налага да предпазвам малката уличница, но се налагаше. Пристъпих напред, отместих с ръка Сара и казах твърдо:

— Мисля, че трябва да си избереш един аромат, иначе няма да усетиш добре вкуса на сладоледа.

За моя изненада Сара не се възпротиви, а се дръпна назад, за да се отдалечи от него. Може би дори и тя имаше граници. Може би дори най-заблудената овца може да надуши вълка, ако той се приближи достатъчно.

Изведнъж Луничавия перко скочи невероятно високо и с изненадваща лекота се метна на щанда, а зад гърба си чух как Сара ахна. Той прехвърли краката си откъм нашата страна на барплота и започна да ги люлее небрежно. Отстъпих назад, за да бъда извън обсега на краката му, а той зацъка с уста.

— О, не се дръж така! Просто си помислих, че Люк няма да има нищо против да сподели новата си играчка. — Ухили ми се — имаше някак гладно изражение — и посочи към ключа на шията ми. — Вероятно мога да ти помогна да се отървеш от това по-късно. — Погледна през рамо към пламтящото на небето слънце. — Много скоро, както ми се струва.

— Изрод! — извика Сара. — Разкарай се веднага или ще повикам ченгетата.

Той въобще не изглеждаше впечатлен от заплахата ѝ. От на пръв поглед празната си шепа пусна на плота в редичка няколко детелини. Те развяха листенцата си като крилца на пеперуда, докато политаха към пода — тъжни, повехнали. От усмивката му отново ме побиха тръпки.

— Мога да ти покажа някои неща, които Люк не може, скъпа моя — промърмори Луничавия.

— И аз мога да ти покажа неща, които той не може. — Джеймс остави вратата да се затръшне зад гърба му. — *Скъпи...* — Видът му беше доста необичаен — беше облечен с тениска с надпис „Разкарай се от планетата ми!“, а на рамото си бе праметнал като пушка стар железен ръжен. Съчетанието беше невероятно подходящо, особено в този момент.

Луничавия перко се усмихна, показвайки всичките си зъби с леко издаден език, и се плъзна надолу от плота.

— Може би искаш да си поиграя и с теб? — Наведе се отново към мен и ме подуши. — Но тя все пак мирише по-добре. Направо цялата да я изядеш.

Джеймс свали ръжена от рамото си и се приближи небрежно към Перкото.

— Махай се. Веднага.

Луничавия мина на безопасно разстояние покрай него, стигна до вратата, а след това се обърна към мен и ми показа среден пръст.

Джеймс изръмжа ядосано и замахна с ръжена към главата му. Така и не успя да го улучи — Луничавия отскочи рязко от желязото и се заби с глава в стъклената врата достатъчно силно, за да счупи стъклото. После се строполи на пода.

Джеймс се изплю върху него. Създанието от магическия свят отвори очи, когато плюнката се приземи върху бузата му, и се усмихна.

— Значи така ще играем, а?

В съзнанието ми внезапно се появи нов образ: Люк притиска Луничавия към една стена, опрял кинжала си в гърлото му, а той се хили срещу него и казва: „Интересна игра ще бъде“.

После погледнах отново към вратата — там стоеше само Джеймс, а подът беше празен. Бял заек подскачаше отвън по асфалта.

Двамата с Джеймс се бяхме втренчили в заека, докато той се скриваше в гъстите храсталаци зад паркинга, и след това се спогледахме.

— Проблеми с гризачи? — попита Джеймс.

— Струва ми се, че беше по-скоро невестулка, отколкото заек... — отвърнах аз, издишайки дълбоко. Дори не бях осъзнала, че през последните секунди съм сдържала дъха си. — Защо си тук?

Той нарами отново ръжена, погледна през прозореца, където тъкмо просветна светкавица, но преди да каже нещо, Сара се обади от мястото си, скрита до машината за млечни шейкове:

— Какво, по дяволите, беше това?!

Не бях сигурна как да ѝ обясня случилото се, Джеймс сви рамене:

— Тъмни феи убийци.

Сара се взираше през прозореца към паркинга, където беше изчезнал заекът. Момичето, което никога не млъкваше дори когато нямаше нищо, за което да се говори, не знаеше какво да каже единствения път, когато наистина имаше.

Погледнах часовника.

— Ще заключа задната врата. Мисля, че е време да се махаме оттук. — Сара все още не помръдваше. Хапеше устните си, зареяна нанякъде; за първи път виждах лицето ѝ такова — изглеждаше напълно различно, когато мисли. Явно досега не ѝ се беше налагало да го прави.

Добра идея — каза Джеймс. — Ще те закарам да видиш баба си, като приключиш тук. И ще изпратя Сара до колата ѝ.

Заех се с обичайните ритуали по затварянето на заведението: заключих задната врата и затворих контейнерите със сладките топинги и с шоколадовите бисквитки. Сара се зае със своите задачи и машинално избърса машината за шейкове и барплота. Мълчанието ѝ ме караше да се чувствам неудобно, сякаш бях длъжна да кажа нещо само за да я накарам да проговори. Зачудих се дали това не е причината тя да бърбори през цялото време — може би се опитваше да ме извади от обичайното ми замислено мълчание.

Ситуацията беше неловка, но не продължи дълго, защото тъкмо приключихме със задълженията си и се чудехме накъде да погледнем, когато Джеймс подреди и последния стол до масите. Метна ръжена отново на рамото си.

— По-добре да тръгваме, преди да е завалял дъждът.

Телефонът в джоба ми звънна и го извадих, за да видя кой е. Този път разпознах номера и вдигнах още по средата на звъненето.

— Люк?

Говореше толкова тихо, че едва го чух да казва:

— Видях баба ти. Били са Те.

---

[1] Стара ирландска песен. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

От надвисналите гръмотевични облаци, които бяха превзели и последната частица от чистото синьо небе, проблесна светкавица. Миг по-късно тътенът на гръмотевицата отекна толкова силно, че разтресе прозорците на стария понтиак на Джеймс. Сгуших се в колата и отпуснах глава на познатите жълтеникавокафяви кожени седалки. Сигурна съм, че до края на живота си ще свързвам миризмата на тази кола — на стара кожа и килим — с Джеймс. В известна степен тази кола беше Джеймс. Той беше прекарал толкова много часове в работа по нея, изграждайки я от едно почти голо шаси, че тя бе станала част от него.

Джеймс спря албума на „Аудиослейв“^[1], който слушахме, и явно се канеше да каже нещо, но после внезапно размисли. В колата се възцари мълчание, което беше доста странно в сравнение с обичайното ни бърборене. Известно време наистина не се сещах какво да кажа. После се хванах за нещо.

— Как разбра, че баба е в беда? Какво почувства?

Джеймс потропваше с пръсти по волана, като се правеше, че е много зает да следи пътя напред.

— Тя ми каза. Баба ти. Изведнъж започна да ми се гади и по някаква причина се сетих за нея. Затова ти се обадох и някъде между всичките пъти, които ти звънях, тя ми каза. — Издиша тежко. — Човече, Ди... Аз съм почти същата откачалка като теб. Скоро ще ме гледаш по телевизията с кристалната ми топка и с номер на телефон за зрителски обаждания.

Направих гримаса към него в същия миг, в който светкавица освети бледото му лице от едната страна.

— Ще трябва да си смениш името, за да звучи по-чуждестранно. Никой не вярва на родни психари. Но ако имаш акцент...

— Есмералда е хубаво име — започна да разсъждава на глас Джеймс.

Проехтя поредната гръмотевица, толкова силно, че ушите ми кънтяха дълго след това. Смених темата на разговора.

— Просто не мога да повярвам, че Те са й причинили нещо. Така ми каза Люк.

— Знам. — Джеймс ми хвърли бърз поглед. — Тя ми каза същото. Нарече го „елфски изстрел“.

Звучеше съвсем невинно, дори романтично. Елф да стреля ми се струваше като... като да ти прималее от любов. Чудех се какво ще заваря, когато стигна до болницата. Прилоша ми дори от самата мисъл и се размърдах неловко на седалката.

— Все още ми е трудно да го повярвам. Всичко е така объркано, не знам какво да правя. Все едно компютърът в мен е забил и имам нужда от рестартиране.

— Има и още — „успокой“ ме Джеймс. — Направих някои проучвания за академията „Торнкинг-Аш“, помниш я, нали?

— А-ха... Продължават да се обаждат и настояват да им изпратя документите си за кандидатстване.

— И аз получих писмо от тях. — Джеймс намали при знака за болницата и зави по отбивката, водеща натам. Дори през плътната зелена завеса от гъстите корони на дърветата пурпурночерните облаци още се виждаха над главите ни. Колите на паркинга пред болницата проблясваха през редиците дървета; стомахът ми се сви при мисълта за баба вътре. — Очевидно са училище за всякакви уроди, пардон, откачалки.

— Мислех, че са консерватория, някое от онези, по-автономните училища, спонсорирани от обществени фондове...

— Да, и аз така си мислех. Но се разтърсих за хора, завършили тази консерватория, и всички ми се сториха малко особени. После звъннах на някои от тях и те наистина се оказаха доста *странни*. Очевидно музикалният талант като този, който притежаваме с теб, се свързва много тясно с това да си смахнат. Каквито всъщност сме и ние.

— Дали?

Джеймс успя да намери свободно място сред морето от паркирани коли; всички изглеждаха сребристи, защото отразяваха искрящото пурпурночерно небе над нас.

— Най-накрая попаднах и на онзи, който те уговаряше да кандидатстваш при тях, Грегъри Норманди — той е главният там, знаеше ли? Както и да е. Притиснах го в ъгъла. Той ми каза, че парапсихичните ми способности са свързани с музикалните ми умения

и че добрите музиканти често имат т.нар. „дарби“. Това, което с теб наричаме „психарщина“. Твърдеше, че е способен да разбере дали някой музикант е откачалка — т.е. притежава някаква такава „дарба“ — само като го чуе как свири.

— Стига бе!

— О, да. Знаеше, че съм медиум. Люк бил нещо друго — не си спомням как точно го нарече. Нещо свързано с астрални работи. А за теб каза, че направо оглавяваш класацията.

Почувствах се странно поласкана.

— Мисля, че именно затова Те са те погнали, Ди. Не те, хората от консерваторията. Те — онези с главното „Г“. Няма начин да е просто невинно съвпадение, че ти се оказа най-голямата откачалка с някакви суперсили в района и че именно в този момент Те започнаха да те преследват. — Червеникавокафявите му вежди се повдигнаха многозначително. — Може би Те също могат да чуват „дарбата“ ти, когато свириш. Не започна ли всичко това от конкурса?

Започна с Люк.

Поставих ръка на дръжката на вратата.

— А защо те искат хора като нас в училището си? Те — с малкото „Г“.

Джеймс отвори вратата. Вълна свеж въздух, миришещ на дъжд, нахлу в колата.

— Очевидно на мнозина от хората с „дарби“ им се случват прекалено лоши неща в живота, направо се провалят с гръм и трясък, че и по-лошо... Синът на Норманди бил концертиращ цигулар, изключително талантлив. Самоубил се на петнайсет години. Имало много други такива случаи. Създали това училище, за да помагат на деца като нас да се справят с подобни проблеми.

Поклатих глава. Много абсурдни истории чух тази седмица, но това беше прекалено странно, голямо и далечно от мен, за да го проумея. Училище за откачалки с музикален талант.

— Не мога да мисля за това в момента. Да вървим, преди да се намокрим.

Затичахме се през осветения в сребристо паркинг към грозната, безлична болница. Приличаше на гигантска бяла кутия, която някой бе смачкал в центъра на също толкова грозния бетонен паркинг. Някоя изтерзана артистична душа беше боядисала рамките на вратите и

прозорците в яркосиньо-зелено, но това не беше направило болницата по-малко грозна или по-малко безлична.

Вътре миришеше на антисептици и старци. Ниските тавани и миризмата на химикали като че ли убиха способността ми за мислене и ме накараха да обръщам внимание само на най-незначителните и нелепи детайли около мен. Лекото поскърцване от обувките ми по плочките. Бръмченето на факса. Свистящият въздух от климатика над главата ми. Стържещият смях на актьора от телевизора в чакалнята.

— Мога ли да ви помогна? — Рецепционистката ни се усмихна лъчезарно зад гишетото. Загледах се в яркия десен на униформата ѝ — беше като онези картини със скрити образи, в които ако се взираш достатъчно дълго, можеш да видиш сфинкс или селска ферма.

Джеймс ме ритна леко.

— Как е цялото име на баба ти?

— Тъъ... Искаме да видим Джейн Райли.

Рецепционистката затрака скоростно по клавиатурата и започна да движи устните си, сякаш четеше информацията на монитор.

— Могат да я посещават само роднини.

— Аз съм ѝ внучка.

Жената погледна въпросително към Джеймс.

— А аз съм момчето, което чисти басейна ѝ — каза той. Кръстоса пръстите на ръката си и ги вдигна високо. — Ей така сме двамата. Много сме близки. Като семейство сме си.

Рецепционистката се засмя и ни каза номера на стаята ѝ. Тръгнахме по коридора, кецовете ни продължаваха да проскърцват, климатикът още свистеше, а ние се оглеждахме за стая номер 313. Вратите се редяха една след друга по накичените с мотивационни плакати и фотографии стени и тогава съскащият глас на мама ни показва коя е стаята на баба. Застинах на място в коридора, а Джеймс също спря колебливо зад мен.

— Това не е нормално. — Трябваше да се напрегна, за да чуя какво казва, но с гласа на Дилия нямах проблеми.

— Паднала е. Кое не му е нормалното?

— Не. Всичко е сбъркано. Това е като... като...

Гласът на Дилия беше подигравателен.

— Като какво, Тери? Като сънищата, които сънуваше някога? Тогава, когато подмокряше леглото?

— Не съм подмокрjala леглото — изсъска мама бясно. — Там бяха стъпвали краката им. Те винаги бяха с мокри крака.

— Да бе. Нали бяха само сънища?

— *Ти* каза, че са само сънища. *Мама* каза, че са сънища. Аз никога не съм го казвала.

Дилия се изсмя. Не звучеше приятно.

— Не съм ти казвала такова нещо, Тери. Умирах по това време, не си ли спомняш?

Мама се поколеба.

— Помня. Проклетата да си! Спри да се усмихваш! И ти си част от това, нали?

— Не ставай глупава. — Дилия млъкна, а след това каза по високо. — Можеш да влезеш, Диърдри.

Спогледахме се с Джеймс и го последвах вътре. Мама и Дилия стояха една срещу друга от двете страни на леглото; на фона на болничната зелено-бяла светлина лицата им изглеждаха абсолютно бледи, напълно лишени от цвят.

Мама приличаше на подплашено животно. Стрелна ме с очи.

— Диърдри. Не знаех, че ще идваш.

— Джеймс ме докара — казах и посочих към него, напълно ненужно.

— Ще отида да взема нещо за ядене — обади се Дилия. Гласът ѝ отново беше овладян и се лееше като мелодия. Обърна се към мама и я заслепи с усмивката си: — Освен ако нямаш нужда от мен за нещо.

Мама я погледна с изражение, което ясно казваше *умри веднага* на три различни езика, и Дилия изчезна. След като си тръгна, надникнах зад мама, за да видя баба, но на леглото и край него се виждаха само купчина тръби и всякакви апарати. Прозвучах по обвинително, отколкото възнамерявах:

— Ти каза, че просто е паднала.

Баба лежеше напълно неподвижна, завита до горе, ръцете ѝ бяха отпуснати от двете страни на тялото. Нямахше видими наранявания, нищо, което да ми подсказва какво ѝ бяха причинили феите или какво е това „елфски изстрел“. Но не беше будна и не знам как, но си личеше, че е изпаднала в нещо повече от обикновен сън — от леглото не се усещаше присъствието на каквото и да било съзнание.

Обърнах се към мама. Зад гърба ѝ Джеймс поклати глава — явно беше успял да анализира състоянието ѝ по-бързо от мен.

— Какво ѝ е?

Гласът на мама прозвуча напълно делово, без никакви излишни емоции. Дори и в такива моменти не им позволяваше да се проявяват.

— Баба ти е в кома. Никой не знае защо. Не е падала, не е болна. Просто е в кома и не се знае кога ще излезе от нея. Направиха ѝ купища изследвания и засега всичко изглежда напълно нормално. Някои резултати обаче все още не са дошли. Лекарите казват, че може да се събуди от само себе си във всеки момент.

Или да си лежи така в следващите сто години. Погледнах отново към баба, лежаща спокойно пред мен като мъртвец. Не успях да се разтревожа; сякаш гледах сериал по телевизията с участието на всички от семейството ми, а истинската аз бях някъде извън телевизора, на сигурно място. Хрумна ми, че може да стане както когато ме нападна котката: чувствата да ме залееят по-късно, след като драмата свърши и се отпусна, мислейки, че съм в безопасност.

В стаята стана тъмно, здрачаваше се. Бях навън и зяпах някаква кална, намачкана дреха, показваща се от яма. Не знам защо, но ми се гадеше от гледката на полупокритата от калта блуза, рокля или каквото беше там... Бяха ми нужни няколко секунди на фона на падащия сумрак да осъзная, че това всъщност е купчина от тела, крайници, преплетени в зловещ пъзел. Една силна бяла ръка ме сграбчи за рамото и ме стисна здраво, новата златна гривна проблясваше на нея. Собственикът ѝ, висок млад мъж с кестенява коса, прошарена с кичури злато, каза: „Хайде, Люк. Ела. Те са мъртви“.

Просто стоях там и се взирах в телата, беше ми студено, чувствах абсолютна празнота. Донякъде изпитвах облекчение, че не плача за своите братя; заплачих ли, щях да ослепея. Щеше да ми се наложи да си капя от капките в очите с часове, за да мога да Ги виждам отново. Часове, в които да се чудя какво ли правят, докато не мога да следя действията Им.

— Люк. Нищо повече не можеш да направиш.

— Ако бях тук... — *Тук, вместо да следвам Нейните заповеди...*

— Тогава и ти щеше да си мъртъв. — Младежът с кестеняво-златистата коса ме дръпна по-силно за ръката. — Да вървим. Ще ти помогнем да забравиш.

— Никога няма да го забравя. — Люк затвори очите си, но образът на прекършените тела все още прогаряше болезнено клепачите му.

— Диърдри, говори Джеймс! Ехо!

Отне ми секунда, за да разделя реалността от спомените на Люк и да заменя миризмата на кал и смърт с болничния мирис на антисептици. Все още объркана и леко засрамена, примигнах няколко пъти и се обърнах към Джеймс, който стоеше до вратата.

— Какво?

— Казах: „Съжалявам, че не мога да остана“ — повтори Джеймс. — Тази вечер трябва да свиря на едно място с групата. Не мога да го пропусна.

Лицето на мама изведнъж помръкна.

— Диърдри. Тържеството на Уоршоу. Тази вечер е.

— Мислех, че е в неделя.

— Днес е неделя. Не мога да повярвам, че забравих за това. — Започна да крачи насам-натам и за първи път от доста време изглеждаше разстроена. Джеймс ме погледна объркано зад гърба ѝ, но аз разбирах ужаса на мама. Тя винаги контролира всичко — дори живота на другите до най-малката подробност. Има подробен план за всяка ситуация и всяка среща е записана и категоризирана в главата ѝ като в счетоводна книга. Да забрави уговорка означаваше, че наистина е разтърсена от случилото се с баба. Но тя никога не би си го признала. — Как ще стигнеш до там? Дилия отиде да... каквото там трябва да прави. Баща ти ще дойде да ме вземе от болницата след работа, а аз съм без кола.

— Аз ще я закарам — прекъсна я Джеймс.

— Не, и ти имаш ангажимент.

Поклатих глава, представяйки си как отивам на парти и свиря, докато баба лежи в безсъзнание в болницата.

— Мамо, това не е толкова важно. Ще се обадя и ще им кажа, че не мога да отида. Могат да си пуснат диск, ще измислят нещо. Просто някакъв тъп прием, а баба е в болницата.

Тя спря да крачи и ме погледна.

— Семейство Уоршоу планират това тържество от месеци. Не можеш да се откажеш. Състоянието на баба ти няма да се промени,

защото стоиш тук или те няма. Само ако баща ти не трябваше да работи толкова до късно...

Раздразних се от това колко тъпо и инатливо се придържаше към скапания си график.

— Ако ми беше разрешила да изкарам книжка, щях сама да ходя на всички тези места. Колко недопустимо, нали? Шестнайсетгодишна с шофьорска книжка^[2]?

Мама сви критично устни.

— Не ставай глупава, Ди. И двете знаем, че не си готова да караш сама.

Джеймс започна да отстъпва към края на стаята; и без да бъде медиум, беше ясно, че нещата отиваха на зле.

— Глупости! — ядосах се аз. — Мога да паркирам странично по-добре от теб! Просто искаш да контролираш живота ми до най-малката подробност. Разбира се, че не искаш да шофирам сама! Как тогава ще следиш всяко мое мижаво, *шибано* движение? — Бях ужасена, знаех, че съм прекалила, но просто не можех да се спра. Защо го правя точно сега? *Млъкни, Диърдри, затвори си шибаната уста.* Но вече не слушах и самата себе си. — Писна ми да правя всичко по твоя начин. Писна ми да планираш всяка секунда от живота ми.

Лицето на мама беше каменно.

— Не мога да повярвам, че си толкова неблагодарна. Не виждаш ли каква късметлийка си, че имаш родители, които са загрижени за бъдещето ти? Искам да съм сигурна, че ще постигнеш нещо в живота си.

— Защото ти не си успяла — прекъснах я рязко аз. — Защото Дилия има всичко, което ти си искала. — *О, Господи! Не го казах на глас, нали? Казах ли го?*

Изражението ѝ остана абсолютно същото.

— Трябва ли да водим този разговор сега?

— Ние никога не говорим, мамо. Никога не ме питаш какво мисля или чувствам. Просто ме буташ и буташ напред през цялото време, а това е глупаво. Трябваше да проведем този разговор преди много време.

— И какво точно искаш да ти кажа? Че Дилия открадна живота ми? Че тя получи всичко? Че ти би могла да постигнеш всичко, което аз не успях, че те притискам прекалено много, че съм

свърхконтролираща майка... Ето, доволна ли си? — Обърна ми гръб и започна да рови из чантата си. — Ще се обадя на Дилия. Може би ще се върне и ще успее да те закара.

Все още треперех от първото си изправяне срещу нея, бях шокирана от избухването си. Не знаех какво ми беше станало, та се разкрещях на майка си над тялото на изпадналата ми в кома баба. Пръстите ѝ се поколебаха, преди да набере телефона на Дилия — предполагам, че и тя беше толкова „въодушевена“ от мисълта да звънне на сестра си, колкото аз от идеята, че ще трябва да се возя с нея.

— Недей, ще звънна на Люк. Може би той ще ме закара. — Извадих телефона си и набрах номера му. Надявах се да вдигне веднага, отчаяно имах нужда от него... Просто исках да се махна от тази стая и от цялото си семейство. Дори и от Джеймс, който в момента стоеше на прага и се правеше, че въобще не е забелязал спора ни. Исках да се махна далече от всичко, което беше животът ми в този миг.

— Ало?

Гласът на Люк се чуваше приглушено и неясно заради прашенето на телефона, но въпреки това ме накара да копнея да бъда близо до него.

— Люк?

Щом чу името на Люк, Джеймс извърна поглед. В момента обаче нищо друго не ме интересуваше, освен човека — да го наречем така — с когото говорех в момента.

— Мислех си за теб.

Сетих се за мъртвите тела в ямата.

— Аз също. — Не можех да кажа нищо повече в присъствието на недоброжелателната си публика. — Ами... аз съм в болницата. Може ли да те помоля за услуга?

Люк се съгласи незабавно и обеща да дойде скоро. Джеймс измърмори нещо за тръгване и избяга от стаята, преди да се сетя какво да му кажа. А мама просто стоеше там със скръстени на гърдите ръце и ме гледаше втренчено.

Ядосах се.

— Сега какво, мамо?

— Облечи си синия костюм.

* * *

Висях пред входа на болницата вече двайсет минути, когато видях „Буцефал“ да се задава през проливния дъжд — тъмна маса сред сивия, безформен свят. Потръпнах, отчасти от нерви, отчасти от напрежение, отчасти от истинско облекчение, докато гледах как старото ауди спира под бетонения навес, хвърляйки пръски вода по хлъзгавия тъмен асфалт.

В мига, в който се затичах към колата, светкавица освети небето, ярка и мощна, и секунда по-късно въздухът беше разтресен от силен гръм, който ме оглуши напълно. Скочих в колата и затръшнах вратата след себе си.

Потеглихме. Обзе ме странно чувство на избавление, сякаш се бях отървала от болка, която не знаех, че изпитвам. Не можах да се въздържа и издишах тежко.

— Извинявай, че се забавих толкова.

Щом чух гласа му там, до мен, спря да ме интересува, че този човек изобщо не е подходящ за мен. Толкова се радвах, че съм с него в колата, че ми беше трудно да си представя как нещо друго може да има значение. Знаех, че се държа като пълна егоистка, но не ми пукаше.

Обърнах се към него. Той също ме погледна, без да се усмихне. Под очите му имаше тъмни кръгове — бойните му белези от предишната нощ.

— Привет, красавице.

Казах му истината.

— Наистина се радвам да те видя.

— Нямах представа колко много имах нужда да чуя това. — Въздъхна тежко, почти колкото мен преди малко. — Накъде сме?

— Към вкъщи, за да си взема арфата. И тъпия син костюм.

— Донесох ти подарък — каза Люк. Без да отклони поглед от пътя, се пресегна към джоба си и постави пръстена на баба в ръката ми.

— Извадил си го от канала?! — Сложих го отново на пръста си. След като вече знаех колко е полезен, не ми се струваше толкова грозен. Загледах се навън към леещия се дъжд, дори не се усещах, че продължавам да въртя пръстена с ръка. Вятърът блъскаше колата от

всички страни. Нова светкавица проряза небето, кратка и ярка, и аз се свих на седалката миг преди да се чуе гръмотевичният тътен. — Страхотна вечер за купон.

Люк погледна в огледалото за обратно виждане, макар че зад нас нямаше нищо друго, освен сива дъждовна стена.

— Бурята ще спре за тържеството. Само дето всички тези светкавици... — Лицето му помръкна. — Прекалено много енергия в атмосферата.

Досетих се за какво намеква.

— Енергия като тази, която Елинор може да използва за някой друг свой магически трик с изчезване?

— Не се притеснявам за изчезването — отвърна той печално, — а за появяването.

Затова ли продължаваше да гледа в огледалото? Тази мисъл накара и мен да зяпам в страничното огледало по целия път към къщи, въпреки че наистина не се виждаше нищо друго, освен струята вода, хвърчаща от гумите.

Стигнахме до нас.

— Ще почакаш ли тук, докато си взема арфата и се преоблека?

Люк погледна през рамото ми към празната къща, чиито очертания се виждаха смътно през поройния дъжд.

— Не искам да оставаш сама. Ще дойда с теб.

Изскочихме от колата и се затичахме към задната врата. Дъждът се лееше върху нас, докато припряно се опитвах да намеря ключовете си и да ни вкарам колкото се може по-бързо вътре. Не се справих много добре. Най-накрая нахълтахме в кухнята и погледнах към Люк — и двамата дишахме запъхтяно.

Той сведе поглед към подгизналата си тениска и каза с мек глас:

— Е, бяха ти нужни около три години, за да отвориш вратата, така че какво друго да очакваме? Имате ли сушилня? Ще я метна вътре, докато се преоблечеш.

Само като си помислих как стои в кухнята ми без тениска, гол до кръста, си глътнах езика, затова безмълвно му посочих вратата на пералното помещение и се качих в стаята си. Изобщо не погледнах старомодния син костюм, който мама искаше да облека, и си избрах тясна бяла риза и пола в цвят каки. Искаше ми се да вярвам, че този ми външен вид казва *професионално, но секси*.

За разлика от избора на мама, който казваше по-скоро нещо като *фригидна пуританка, чалната на тема музика*.

Слязох отново долу, като се придвижвах внимателно сред дъждовносивия мрак, царящ в къщата. Беше ми странно да съм си у дома без никой друг от семейството ми. Без звука на телевизора или гръмкия глас на Дилия, или постоянното бръмчене от миксера на мама; единственият признак за наличието на живот беше бавното, ритмично въртене на сушилнята, идващо от кухнята. Представих си как Люк стои там долу и ме чака да сляза, и раменете ми се разтресоха от същата нервна тръпка, която изпитвах всеки път, преди да изляза да свиря пред публика.

Когато бях с него, си нямах доверие.

Влязох в слабо осветената кухня и се взрях в бледата фигура на Люк. Беше се облегал на барплота и гледаше през прозореца навън. Без тениската можех да видя какво представлява тялото му — всеки сантиметър беше мускул, съвършено оформена смъртоносна машина. Тънки белези очертаваха загадъчна карта по раменете му. Погледът ми я проследи и се спря на тайнствената златна гривна, проблясваща около бицепса му. По лекото накланяне на главата му разбрах, че ме е чул да влизам, но той продължи да се взира в дъжда още няколко секунди преди да се обърне.

— Това беше бързо. — Когато се извърна напълно към мен, видях най-големия белег по тялото му — огромен, бял, безформен, близо до сърцето му. Не се опитах да прикрия любопитството си и скъсих разстоянието помежду ни. Присвих ужасено очи, когато видях колко голяма трябва да е била раната, от която беше останал белегът.

— Откъде ти е?

Люк не ми отговори, но в очите му видях същото мъртвешко изражение, което имаха, когато влязох в мислите му. Протегнах ръка и докоснах внимателно с пръсти грапавия криволичещ белег, почувствах топлината на лъзящата му кожа. Щом го направих, отново потънах в паметта му.

Беше спомен, който бях виждала и преди, там, в гробището. Но този път виждах по-ясно. Гърбът му бе опрян на стара дървена постройка, държеше зловещия си кинжал срещу рамото си и го прокарваше внимателно по линията на гривната, сякаш за да провери колко е здрава. Капки кръв започнаха да се стичат по ръката му, а аз

потръпнах, когато видях изражението в очите му — бяха празни, като че ли зад тях, в съзнанието му, нямаше никой и нищо. Следващият удар беше по-силен, но все така решителен, разряза кожата му и се плъзна по гривната. А следващият — още по-непоколебим. Но това, естествено, беше глупаво. Ако искаше да се отърве от гривната, нямаше да стане, като се наранява; самата гривна изобщо не беше засегната от ножа. Тя си оставаше непоклатимо на ръката му, около бицепса, докато той продължаваше да насича безмилостно кожата си на парцали и кървавите слоеве се стичаха един върху друг, зацапвайки прокълнатото злато.

Най-накрая Люк свали ножа с трепереща ръка и аз въздъхнах с облекчение. Оказа се, че съм прибързала. С бързината на змийско ухапване той заби острието в гърдите си и го завъртя, за да влезе по-надълбоко. Ръцете му се отпуснаха, главата му се удари назад в стената на сградата, а тялото му се наклони и свлече на земята.

Ахнах от изненада и с усилие излязох от спомена му. Мигах невярващо, очите ми бяха пълни със сълзи.

— Опитал си да се самоубиеш. — Щом произнесох думите на глас, споменът стана реален. Погледнах го и повторих: — Опитал си да се самоубиеш...

Той преглътна тежко, без да помръдва — статуя, неподвижна под пръстите ми.

Исках да поставя това парче от пъзела „Люк“ на правилното място; прокарах пръсти по бледите линии, насичащи кожата на ръката му под и над гривната.

— Защо си искал да си причиниш такова нещо?

— Ти видя. — Погледна решително в очите ми. — Кой не би го направил?

Шестнайсетте години, изпълнени с поученията от неделните католически служби, ме бяха заредили с някои отговори, но в момента те ми звучаха напълно нелепо, като отживелица, затова си замълчах. Внезапно ми хрумна, че не трябва да отговарям на този въпрос, че изобщо не искам да говоря. Вместо това го прегърнах, ръцете ми обхванаха жилестото му тяло и притиснах лице към белега на рамото му там, където за първи път беше прокарал острието на ножа си.

Люк отпусна главата си върху моята, дъхът му отброяваше изминалото време, а сърцето ми започна да бие по-бавно, за да влезе в

ритъм с неговото. След това почувствах устните му, парещия му дъх по студената ми кожа, плъзгащ се по врата ми, едновременно нежен и настоятелен. Част от мен искаше да го спре, докато все още можех да контролирам сетивата си, но другата, по-голямата част го желаше отчаяно. Копнеех да усетя как покрива с целувки шията ми, как минава с език под ухото ми, по брадичката, докато устните му намерят моите и откраднат дъха ми. Не можех да мисля, докато мускусното ухание на кожата му беше толкова близо до мен. Пръстите му, които се заровиха в косата ми, не помагаха особено. Мозъкът ми викаше: „Отиваш прекалено далече!“, но тялото ми се движеше по собствен график и се притискаше по-плътено до него.

Внезапна пронизваща болка в сърцето ме накара да простена и усетих как Люк се вцепени. Той се отдръпна от мен, ръката му се вдигна към гърдите му, докосна кожата, а очите му помръкнаха. Болката ме проряза отново и Люк потръпна целият, затваряйки очи.

— Какво става? — прошепнах аз. Парещ пристъп премина през сърцето ми отново и този път тялото на Люк се сгърчи и той се блъсна в барплота, събаряйки капака на една тенджерата на пода. Протегна трепереща ръка към плота, преди да се строполи на земята, свит на кълбо. Гривната пламтеше и излъчваше топлина на ръката му, светейки отвътре с плашеща магическа сила.

Чак тогава разбрах. Това не беше моята болка — беше неговата. Това, което усещах, беше само бледа сянка, нещо като съпричастна болка вследствие на странната магия, която бях направила на гробището. Свлякох се до него на пода, а той продължаваше да потръпва от време на време, когато горещите вълни преминаваха и през моите гърди.

— Люк... — Докоснах лицето му и той успя да спре погледа си върху мен, хапейки устните си. — Какво става с теб?

Беше по-лошо, отколкото бих могла да си представя — да чувствам треперещото му тяло под ръката си и да го гледам как се опитва да не се разплаче. Гласът му беше напрегнат.

— Наказват... ме...

Вдигнах рязко глава нагоре и погледнах към прозореца, за да видя кой би могъл да ни наблюдава тук.

Люк проследи с очи жеста ми и се обади с усилие:

— Заради това... което ти казах... Елиноор... — простена и тялото му се сгърчи още повече, юмруците му бяха свити, вените му изпъкваха така, сякаш щяха да се пръснат.

Спомних си лицето на Елиноор, изненадата в гласа ѝ, когато го попита защо не може да ме убие — мен, обикновеното момиче. Не знаех, че и феите могат да бъдат кучки! Аз не съм обикновено момиче. Аз съм момиче със свръхсили, на върха на класацията! Измъкнах се от кълбото преплетени крайници, което бяхме образували, и притиснах ръка към гърдите на Люк. Усещах как сърцето му бие, бавно и измъчено, блъскаше се в ребрата му и с всеки удар отмаляваше все повече.

Затворих очи и се опитах да си припомня чувството, което бях изпитала, когато за първи път преместих детелината по нощната масичка. В главата си видях огъня в гърдите на Люк, горящ силно и ярко под крилата на обезумял гълъб. Пламъците в оранжево и бяло се отразяваха в черните очи на птицата, поглъщаха перата едно по едно, превръщайки ги в обгорели и безполезни жалки клечки.

— Спри... — прошепнах аз. Но огънят продължаваше да гори и гълъбът отвори човката си и се втренчи в небето с празните си и изпълнени с болка очи. Трябваше да измисля, да направя нещо... Това не можеше да продължава! Какво можеше да спре огъня? Липсата на кислород, нали така? Представих си как изсмуквам въздуха от пламъците, как отблъсквам жегата и не оставям за „храна“ на огъня нищо друго, освен празнота.

Пламъците примигнаха и отслабнаха под едното крило и сърцето ми трепна в отговор.

— Не — изстена Люк. Отворих очи и го видях как разтърсва глава. — Не, не го прави. Остави ме сам.

— *Защо?*

— *Тя ще разбере.* — Усетих как под дланта ми ритъмът на сърцето му се ускори рязко. — Ще разбере... какво можеш. Засега... само... предполага.

Болката му крещеше от всеки мускул на тялото му.

— Не мога просто да те оставя в това състояние!

— Аз... я излъгах. Казах ѝ, че... не си заплаха. — Извърна главата си встрани, хапейки устни. — Моля те, Ди... Недей.

Не знаех какво да правя. Бях толкова уплашена, че може да умре точно там, на кухненския под. Ако беше способен да *умре* — след като видях как острието се забива в гърдите му, не бях убедена в това. Но знаех, че може да изпитва болка, и да го гледам как се гърчи на пода пред мен беше по-трудно, отколкото ако трябваше аз самата да понеса тази болка.

Легнах на студените плочки и се свих до него, зарових лице във врага му и обвих раменете му с ръце. Лежахме така, като лъжички — Люк постепенно се затопляше, а аз го притисках все по-силно, докато накрая той спря да трепери и се отпусна спокойно, дишайки тежко. И през цялото време знаех, че мога да спра това мъчение. Беше най-трудното решение, което съм вземала през живота си.

Люк отвори очи и ме докосна плахо по лицето, думите, които произнесе, бяха почти недоловими:

— Благодаря ти.

А може би дори не ги каза на глас.

---

[1] „Audioslave“ — американска хард рок група, основана 2001 г. Състои се от бившия вокалист на „Soundgarden“, Крис Корнел, и бивши членове на „Rage Against the Machine“. — Б.пр. ↑

[2] В САЩ шофьорска книжка се получава и на 16 години. Всеки щат има различна практика, но принципно възрастта варира от 16 до 18 г. — Б.пр. ↑

ПЕТНАЙСЕТ

Не исках да ходя на тържеството. Изглеждаше безсмислено, когато бях в болницата при баба, а сега, след като бях видяла гърчещия се от болка Люк, ми се струваше направо идиотско. За първи път осъзнах, че времето наистина е безценно. Да забавлявам групичка богати адвокати в този момент — а и по принцип — си беше чисто пилеене на тази скъпоценност.

— Животът трябва да продължи — отвърна Люк, когато му казах, че ще зарежа тържеството. — Не можеш просто да спреш. Какво друго ще правиш?

Ще бъда с теб. Ще лежа на леглото до теб и ще запомням аромата ти и звука на гласа ти, за да не може никой никога да ми ги отнеме.

— Ди. — Пръстите му се плъзнаха по ръката ми, от рамото до китката, и накрая се преплетоха с моите. — Трябва да отидеш там и да се държиш, сякаш нищо не е станало. Ако не отидеш... Те ще дойдат и ще довършат работата, която аз не успях.

Затова натоварихме арфата в колата и потеглихме към Уоршоу. Както ми беше обещал Люк преди, небето вече беше ясно, а въздухът — свеж, всички остатъци от скорошната буря бяха изчезнали зад дърветата. Докато той шофираше, унесен в мислите си, аз се отпуснах на седалката до него и започнах да пиша гигантски есемес на Джеймс, в който му разказвах всичко случило се, както ни беше обичаят. Откакто бяхме станали приятели, винаги си пишехме (да, знам, че есемесът не е истинско писмо, но все пак се брои), защото някои мисли са прекалено притеснителни, за да бъдат изказани с думи в пряк разговор с човека отсреща. Веднъж получих дълъг есемес от Джеймс за някакви ангели пазители и дали всеки си има такъв, а друг път ме беше питал дали по мое мнение интровертите са психично болни хора. Аз пък му бях писала надълго и нашироко за това, че се страхувам как никога няма да си намеря приятели, а един ден му развих теория за това как музиката може да бъде използвана като уред за пътуване във

времето — есемесът беше толкова дълъг, че го писах цял час! Този беше доста по-кратък:

Джеймс, трябваше да бъда честна с теб от самото начало, но се страхувах, че ще нараня чувствата ти или ще разваля приятелството ни. прекарвам доста време с Люк и мисля, че се влюбвам в него. знам, че това е лудост и е прекалено скоро, но нищо не мога да направя, той има нещо общо с тази история с феите, но още не знам какво точно. проникнах в мислите му — да, мога да правя и това, представяш ли си! — и открих, че е убил много хора. знам, че звучи много страшно и объркано, но мисля, че някак си е бил принуден, трябваше да убие и мен, но той не поиска и сега се страхувам, че този, който стои зад всичко това, ще го накаже, вече го направи веднъж и беше ужасно. не знам какво да правя, може би трябва да го спася, моля те, не ми се сърди, нуждая се от помощта ти.

Въздъгнах и изтрих съобщението, без да го изпратя. Затворих телефона и се обърнах към Люк:

— За какво мислиш?

— Как ще опишат историята ми някой ден, ако решат да направят филм за живота ми — като трагедия или като халюцинация на някой луд. — Откъсна се с мъка от мислите си, но изглеждаше, че е възвърнал обичайното си хладнокръвие.

Засмях се.

— А не се ли чудиш откъде ще намерят такъв сладур да изиграе ролята ти?

— Не, но се питах дали ще има целувка накрая или тъжна музика, или пък камерата ще покаже отвисоко полетата, в които някога се скитах свободно. — Хвърли ми бърз поглед и погали лекичко с пръсти отпуснатата на коляното ми ръка, преди да се съсредоточи отново в пътя. — Надявам се на целувка, но като си знам късмета, сигурно ще получа кадъра отвисоко с полетата.

Намръщих се.

— Можеш ли да ми кажеш кой ти причини онова там, в кухнята?

Люк помълча известно време, сякаш обмисляше варианта да ми каже.

— Някой... който е започнал като теб.

— О, това звучи много конкретно.

— Не мога да бъда по-конкретен.

Примижах към последните чезнеци отблясъци вечерна светлина и се опитах да се сетя каква точно съм аз.

— Бил е... срамежлив? Командван от деспотична майка? С музикален талант?

Люк цъкеше неодобрително при всяка моя догадка.

— Мисли в по-основни категории.

— Той е жена? Човек?

— Дзън-дзън! Дайте наградата на момичето! — Люк също присви очи и си сложи черни очила. Сега вече изглеждаше направо непоносимо готин. Не беше честно, че притежава толкова много оръжия от типа „Диърдри поразяващи“ в своя арсенал. — Значи, теоретично, ако тя е като теб, аз мога да говоря за теб и ти ще разбереш какво представлява, без да си навличам проблеми.

— Май се изгубих някъде по средата на мисълта ти, но все още те следвам.

Люк изглеждаше въодушевен от идеята.

— Добре. Да поговорим за твоята дарба. Тя не може да промени това, което си. То е като да... — запъна се, докато търсеше думите. — Като да се напиеш. Това, че си се напил някоя вечер, не променя същността ти, не те прави различен — просто премахва задръжките ти. Разкрива по-голяма част от теб. Ако си лош човек, ще имаш и лошо пиянство. Ако си добра личност, и пиянството ти ще бъде готино и забавно. Ти си удивително талантливо момиче с изумителна воля, твоята дарба просто изкарва това на бял свят и то експлодира с пълна сила.

— Вече ме спечели, не е нужно да ми правиш още комплименти.

Люк махна с ръка.

— Идва ми отвътре. Май не мога да се спра. Опашката ти е много сладка, все ми се иска да я докосна. Ето, виждаш ли, пак ми се изплъзна от устата.

— Ако ме накараш да се изчервя, ще те цапардосам. — Бях шашната от промяната в настроението му — това беше онзи Люк,

който флиртуваше с мен на конкурса, не Люк, проливащ кървави сълзи сред гробището, или Люк, изгубен в спомените си в нашата кухня. Едва сега усетих колко ми е липсвал.

Той ме погледна и ме възнагради с бърза сияйна усмивка.

Прехапах устни и най-накрая все пак се изчервих.

— Стига. Нека да продължим с онова за дарбата. Предполагам, че тази загадъчна личност, която може да прилича на мен, не е мила и добра и след като е открила дарбата си, определено не се е превърнала в свръхмила и добра, нали така? — Ударението, което поставих на думата „дарба“, беше нарочно саркастично — невидимият съд нямаше как да прецени дали съм съгласна или не с терминологията на Люк.

— Не. Въпросната личност, която може би прилича донякъде на теб и вероятно има нещо общо със състоянието ми преди малко, беше злобно, страдащо от параноя момиче, което обичаше да казва на хората какво да правят. А когато откри дарбата си, се превърна в още по-злобно, страдащо от параноя момиче, което все така казваше на хората какво да правят, но му доставяше още по-голямо удоволствие да ги наранява, ако не изпълнеха заповедите му. Нарани много, много хора.

Замислих се над думите му.

— И къде се появяваш ти в историята?

— Точно в онази част с нараняването. Което ще сполети и мен, ако опитам да ти кажа. — Погледна толкова бързо и за кратко към гривната на рамото си, че не бях сигурна дали не ми се е сторило.

— А моето място къде е?

— В частта с параноята.

— Да не би да се страхува от арфистки?!

— Не, страхува се от ума ти, Ди. Затова го използвай. За какво говорехме?

Най-накрая ме осени.

— Телекинезата. Това имаше предвид, когато ѝ каза, че не съм заплаха. — Замислих се малко, а после избухнах. — Но това е толкова тъпо! Ако не се бяхме срещнали на конкурса и ако някакви откачени перверзници не ми подхвърляха постоянно четирилистни детелини, нямаше въобще да знам, че феите съществуват наистина. Единствените хора, за които щях да представлявам някаква заплаха, щяха да са тези, които се окажат на пътя между мен и тоалетната, когато ми се прииска да си изповръщам червата от нерви.

Люк се ухили. Досега не го бях виждала толкова лъчезарен.

— Нали ти казах, тук е мястото на параноидната мания.

— Но едва ли аз съм единствената с такава дарба... О. — Изведнъж причината за купчината тела от спомените на Люк започна да ми се изяснява. — Значи Тя те кара да го правиш. Защо ти?

Той ми отговори с друг въпрос.

— Защо не Елинор ли?

Представих си Елинор, фините ѝ пръсти, отдръпващи се от мен и от ключа около шията ми.

— Желязото... Тя не може да го докосва. Но нали Кралицата не може да го докосва, а Елинор е човек.

— Не напълно, вече не...

Тръснах глава.

— Но аз те видях... видях как се чувстваш заради всичко това. Как може да те накара да го правиш?

— Знаеш, че не мога да ти кажа.

Спомних си отново как Люк забива ножа в сърцето си, опитвайки се да сложи край на живота си. Как седи сред мрака на гробището и ме умолява да му простя. Каквото и да беше това, с което го принуждаваха да убива онези хора, сигурно беше нещо кошмарно. Хрумна ми ужасна мисъл.

— Да не би да изпадаш в транс? Може би ти прави някакви вуду магии и контролира съзнанието ти?

Люк поклати глава.

— Страхувам се, че съм в пълно съзнание, когато върша това. Но се появи ти и ме очарова, и това беше краят на всичко. — Изненадващо за мен се усмихна широко. — Направо съм зашеметен. Това ли е любовта? — Преди да отговоря, наби внезапно спирачки. — Тук ли сме?

Погледнах навън.

— Да.

Огромната тухлена къща на Уоршоу беше отдалечена от главния път, парадната фасада с колоните доминираше над просторната полегата морава пред входа. Люк подкара „Буцефал“ по стръмната алея, взирайки се в напълно празното пространство пред входа.

— Не виждам никакви коли. Сигурна ли си, че идваме навреме?

— Нали е седем и половина? — Погледнах часовника в колата за всеки случай. — Би трябвало да сме навреме. Мисис Уоршоу каза, че тържеството започва в осем часа, но аз трябва да дойда по-рано, да мина отзад и да се настаня в беседката. Идвала съм тук и преди — на тържество на дъщеря ѝ; те са приятелки с мама.

— О, майка ти има приятелки?

— Не ставай груб!

Люк се ухили отново и паркира колата близо до къщата. Взе арфата ми, аз вдигнах раницата му, а после той се приближи и ме хвана за ръка. Заедно тръгнахме към задната част на голямата тухлена къща, минавайки през оформените като спирала храсти и покрай каменен фонтан със статуя на малко момченце, пикаещо в езерце. Надявах се, ако някой ден стана богата и известна, да не се побъркам дотолкова от купищата си пари, че да смятам малките пикаещи момченца за приемлива украса на моравата ми.

Просторният заден двор също беше празен въпреки сгъваемите маси, изправени до стената близо до задната врата, и сгъваемите столове, опрени в дълги редици на издадената дървена веранда. Поведох Люк към кръглата беседка, която се издигаше в средата на двора — кръгла тухлена постройка с високи колони, покрити с бял купол, открояващ се на фона на оранжево-зеленикавото сияние на спускащата се вечер.

— Мисля, че сме подранили — отбеляза Люк. Взе един сгъваем стол от редицата за мен, а той самият седна на ръба на беседката. След няколко минути тишина се обади отново: — Знам за брат ти.

Спрях да настройвам арфата и го погледнах изненадано.

— Брат ми?!

Той се протегна към протърканата си платнена раница и извади кутията на флейтата си.

— От спомените ти. На колко години си била, когато майка ти го загуби?

Можех да се направя, че не разбирам за какво говори, но истината беше, че помня месеца, деня и дори часа, в който мама загуби бебето там, навън, и какво ядох този ден на закуска. Запитах се какво ли още е изровил Люк от затъntenите кътчета на съзнанието ми.

— На десет.

Сръчните му пръсти сглобиха частите на флейтата, докато очите му не се откъсваха от края на двора, винаги нащрек.

— Притесняваш ли се да говорим за това?

Спомних си как големият корем на мама изчезна внезапно и последния път, когато я видях да плаче. Но това не беше моя болка; бременността ѝ винаги ми се е струвала някак си нереална.

— Не. Какво искаш да знаеш?

Люк се взираше в най-близките до беседката дървета: три ниски разлистени акации на няколко метра от нас.

— Преди да реша дали харесвам някого, винаги се опитвам да открия дали има причина, поради която той е това, което е.

— За мен ли говориш?

Погледна ме направо смразяващо.

— Не, за майка ти, глупаче.

Прехапах устни, чудейки се дали не трябва да заема отбранителна позиция, или пък да се почувствам облекчена, че в играта се намеси трета, неутрална страна, макар да беше „страна“, с която се живееше доста трудно.

— Тя си е добре.

Люк се навъси.

— Имах достатъчно време да ви наблюдавам и двете благодарение на спомените ти и въобще не мисля, че е добре. И не ме карай да се захващам с Дилия. — Поклати глава и след кратка пауза продължи: — Налага се да защитим семейството ти. Ако не те нараня, Те ще се опитат да се докопат до теб по всички възможни начини, за които се сетят.

Представих си как се опитвам да уговоря мама да носи украшения от желязо. Или как провеждам разумен разговор с татко за съществуването на феи. И Дилия — ами, всъщност тя ще се оправи и сама. Може да я използвам като примамка. Сигурна съм, че някакви феи убийци няма да ѝ се опрат.

Люк се изсмя, когато видя лицето ми.

— Мисля, че трябва да разберем върху какво е работила баба ти, преди Те да я хванат.

За миг отново станах сериозна, като се сетих за баба си, която лежеше в кома в болницата, докато ние се смеехме тук.

— Дали лекарите ще успеят да й помогнат? Може би *ти* знаеш какво трябва да се направи?

Люк сви рамене и поклати глава.

— Страхувам се, че не знам нищо за това. Някои от Тях може и да знаят, но положението не е такова, че просто да Им се обадя и да Ги питам. Дори и да можех, не съм сигурен, че ми се иска да го направя. Дори и най-добрите от Тях не са напълно безопасни.

— Не са ли всички като Елинон и Луничавия перко?

— Луничавия перко?

— Онзи от приема след конкурса. Дойде после и в „Ледът на Дейв“.

Люк се намръщи при спомена.

— Одан^[1].

— Така се казва. — Очите му се присвиха още повече. — Бил е в „Дейв“?

— Джеймс му разказа играта с един железен ръжен. — Това ми подсети нещо, което исках да споделя с него. — Мисля, че Джеймс ревнува от теб.

Люк направо се ококори.

— *Нима? Така ли мислиш?* — Повдигна флейтата си, сякаш се готвеше да засвири, но после я отпусна на коленете си. — Той те познава от години, Ди. Имал е много шансове и ги е провалил.

Повдигнах въпросително вежди.

— Значи не се притесняваш за това?

Люк тръсна глава и изсвири едно „А“ за проверка, преди да допре устни до флейтата си.

— Не. Обичам те повече, отколкото той.

Ахнах. Исках да взема този миг, да го опаковам в хартия и да го подарявам сама на себе си всеки път, когато се почувствам зле.

Люк погледна към потъналата в мълчание къща.

— Определено сме подрали. Да посвирим малко за загревка?

Исках да го чуя отново как казва, че ме обича, но да свирим заедно ми се стори добър вариант като заместител. Опрях арфата на рамото си, гладкото дърво пасваше идеално в извивката му; имах чувството, че не съм свирила от дълго време.

— С удоволствие.

Люк явно се чувстваше по същия начин, ако се съдеше по нетърпението, с което прокара пръсти по дупките на флейтата си.

— Мина известно време. Какво ти се свири?

Изредих няколко известни мелодии, които смятах, че може да знае, и той кимна утвърдително на всички, освен на една. Спрях се на един жизнерадостен рил и Люк ме последва. Струваше ми се, че сме като две парчета пъзел: високият задъхан звук на флейтата допълваше това, което липсваше на арфата, а ритмичните арпеджо акорди на пониско звучащата арфа пулсираха под мелодията на флейтата. Съчетанието на двата инструмента тласкаше рила напред със сила, която ме караше да забравя всичко друго, освен музиката.

Не ми се искаше да свършваме, но накрая притиснах струните с ръка и въздъгнах. Люк веднага насочи вниманието си към акациевите дървета.

Пернах го по ръката, за да го накарам да се обърне към мен.

— Добре. Стига вече. Какво толкова гледаш? Не виждам нищо. Има ли някого или нещо там?

Люк поклати глава.

— Напълно съм убеден, че можеш да видиш всички, ако се постараяш. Но там няма нищо. Все още.

— Все още? — Доста зловещ начин да кажеш „нищо“.

Той махна с ръка към далечния, издигнат край на двора.

— Този хълм, тези гъсти акации, бурята — не мога да си представя по-подходящо време и място за появата на *дийна шии*^[2].

Името ми звучеше някак познато.

— Какво е това?

— „Вечно младите“. Феи, които почитат Дану^[3]. Те са... — запъна се, докато се опитваше да намери точните думи — обсебени от музиката. Музиката ги призовава, вдъхва им живот. Тя е животът им. — Вдигна рамене и се предаде. — И ако някоя музика може да ги призове, то това е твоята.

Пръстите ми политнаха към ключа на шията ми.

— Трябва ли да се притеснявам?

— Не мисля. Те отказват да ѝ се подчинят и в отговор Тя прави всичко възможно, за да ги унищожи. Те са най-слаби в реалния, човешкия свят. Нуждаят се от буря като тази, дори само за да си помислят за поява тук преди слънцестоенето. — От постоянното му

надзъртане към акациите знаех, че все още ги смята за възможна заплаха, погледнах го въпросително. Той добави: — Но вече ти казах, че няма такова нещо като безопасни феи, нали? Има *шии*, които ще те убият само за да вземат гласа ти като награда.

Вгледах се в дърветата с други очи — новата информация ми дойде малко в повече.

— Няма да позволя на никого да те нарани — каза Люк тихо.

Почти му повярвах, можех да бъда убедена в неговата сила и непоклатимост, ако не го бях видяла да се гърчи на кухненския ни под, повален от враг, който дори не беше в къщата. Вдигнах обаче решително брадичка и подпрях отново арфата на рамото си.

— Знам. Искаш ли да изсвирим нещо друго?

— Ти ме караш да искам да свиря, докато се уморя и заспя, а след като се събудя, да свиря още и още. Разбира се, че искам.

Наклоних арфата назад и засвирих мрачен и минорен рил, побавен и тежък. Люк разпозна мелодията веднага и допря флейтата до устните си.

Двамата заедно придадохме на рила нова сила — едновременно яростна и леко зловеща, вдъхновяваща и драматично спокойна. Мелодията се отронваше ниско от арфата ми, а флейтата на Люк я изстрелваше внезапно нагоре, извличайки един болезнен втори мотив, по-висок с цяла октава. Беше прекалено сурова, неоформена; двамата влагахме в нея всичко, което ни правеше това, което бяхме, и се разкривахме изцяло и откровено на чист музикален език за всеки, който можеше да го чуе.

В сянката на трите акации мракът се раздвижи.

Мелодията започна да пулсира, тласкана от някакъв полудял барабанен ритъм — като ударите на гигантско сърце — идващ от дъбравата. Можех да *видя* музиката, спускаща се наоколо като паяжина, простираща се в мрака — тя принуждаваше и примамваше сенките да оживеят. Всяка омайваща нота, всяка обнадеждаваща стъпка, всяка частица от заредените с емоция звуци прие форма и под прикритието на дърветата мелодията стана реалност, музиката доби плът.

Двете създания, които стояха под прихлупените клони на дърветата, бяха фини и източени, с бледи кожи, на места със зеленикав оттенък — може би беше игра на светлината или пък си бяха такива по

рождение. Едното създание държеше фидел^[4] в дългите си зелени ръце; младежкото му лице беше обърнато към нас. Другото стискаше кожен барабан под кльощавото си рамо. За разлика от Елинор и Луничавия перко нямаше начин някой да ги обърка с хора — бяха колкото красиви, толкова и странни.

Бавно оставих рила да отшуми с надеждата, че те ще изчезнат заедно с края на мелодията. Но те останаха и се взираха в нас от скривалището си сред ниските храсталаци край дърветата.

Люк прошепна в ухото ми и аз трепнах — не го бях видяла да помръдва.

— Познавам ги. Наричам ги Брендън и Уна.

— Наричаш ги?

Гласът му още беше съвсем тих.

— *Дийна шии* не казват на никого истинските си имена, защото смятат, че в тях се крие голяма сила и така биха попаднали под влиянието на тези, които ги знаят. Изправи се, когато говориш с Тях — ще ги обидиш, ако не го направиш, грубо е.

Той самият веднага се изправи на крака и се обърна към феите:

— Брендън. Уна.

Брендън пристъпи по-близо, изражението на лицето му беше ако не приятелско, то най-малкото изпълнено с любопитство.

— Люк Дилън. Стори ми се, че разпознах характерните за твоята музика болка и страдание. — Почти излезе от сянката на дърветата, но се дръпна назад и вдигна ръка пред лицето си. — И както обикновено, все още си въоръжен до зъби.

Помислих, че говори за скрития кинжал на крака на Люк, но очите му бяха приковани в ключа на шията ми. Люк кимна с глава.

— Повече от обикновено.

Брендън повдигна фидела си, прекрасен инструмент, покрит с някаква рисунка или позлата от преплетени цветя и лози.

— Щях да те помоля да посвирим заедно, но знаеш, че не мога да понасям такива глупости. Можеш ли да го махнеш, за да се позабавляваме като в добрите стари времена?

Люк поклати глава и ме погледна. Изражението му беше толкова закрилническо и собственическо, че по тялото ми премина топла вълна.

— Страхувам се, че този път няма да стане. Съжалявам.

Уна — по-крехка от Брендън, със светла коса, разпиляна по раменете ѝ на няколко дебели плитки — се обади от дърветата с подигравателен глас:

— Виж как сияе, когато гледа към нея.

Брендън я стрелна намръщено през рамо и се обърна отново към нас, като този път насочи вниманието си към мен и арфата ми.

— Значи ти си другият глас, който чух. Свириш толкова добре, че почти можеш да минеш за една от нас. — Люк ме погледна бързо и разбрах, че това беше невероятен комплимент.

Стоях там и се мъчех да си спомня какво се разказваше в старите приказки относно етикета при среща между хора и феи. В главата ми препускаха само отделни пасажи: че трябва да си вежлив, да не ядеш храната им и да изхвърляш излишните дрехи, за да се отървеш от малките досадни домашни духове, но не бях сигурна, че някоя от тези истории щеше да ми е полезна в този случай. Спрях се на любезността — винаги върши работа с клиентите на мама по нейните кетъринг партита.

— Не съм убедена, че това е възможно, но все пак съм ви изключително благодарна за думите.

Комплиментът ми предизвиква нещо като половин усмивка на устните на Брендън и вътрешно въздъхнах от облекчение, че съм отговорила правилно.

— Мисля, че ще изпиташ много по-силно удоволствие да свириш с нас, отколкото в своя свят — отвърна той. — Навярно знаеш, че Люк Дилън и музиката му не са съвсем типични за вашия вид.

Гласът на Уна се чу от притеснително близко разстояние:

— Учил се е от най-добрите.

Обърнах се и видях, че е на няколко стъпки от нас, но в същия момент усетих как Люк застава зад мен и ме прегръща закрилнически. Гласът му беше мил въпреки твърдата хватка, с която ме беше обгърнал:

— Не че не ти вярвам, Уна...

Тя се усмихна и се завъртя грациозно из тревата.

— О, Брендън, виж само как я държи.

Брендън ни изучаваше, без да се усмихва.

— Значи това е Диърдри? Чух слухове, носещи се из *Тир на Ног*^[5], за Люк Дилън и неговото неподчинение. Как мъж, който не е

изпитвал любов към никого, сега е попаднал в нейния плен.

Гласът на Люк беше тъжен:

— Вярно е.

Лицето на Брендън беше отражение на лицето на Люк.

— Неподчинението е качество, което ние почитаме, но не мисля, че ще имаш полза от него. Кралицата е ревнив владетел. — Погледна към мен. — Знаеш ли каква съдба го очаква, задето е пощадил живота ти?

— Не ме е молила да го правя — намеси се Люк.

Уна пристъпи към нас по-близо, отколкото Брендън — явно желязото не ѝ влияеше толкова много. Очите ѝ се вгледаха в моите, почувствах се напълно замаяна и потънах в тяхната лишена от време зелена дълбочина. После тя се усмихна и в ъгълчетата на очите ѝ се появиха малките весели бръчици на смеха.

— Обичаш ли го?

Люк застина напълно неподвижно зад гърба ми. Имаше милиони причини, поради които трябваше да кажа „не“, но верният отговор беше само един, макар да изглеждаше напълно нелогичен, дори и на самата мен.

Кимнах с глава.

Люк издиша дълбоко.

Сред акациевите дървета, на полуосветеното от замиращата слънчева светлина лице на Брендън се видя как веждите му се свиха сериозно.

— Интересно. Много е трудно да разбереш хората — дори и теб, Люк Дилън, а ти толкова приличаш на нас.

Уна се върна с танцова стъпка до Брендън и го докосна нежно с ръце по гърдите и гърба, докато кръжеше около него.

— Не чу ли музиката им, приятелю мой? Чувал ли си някога преди човешко същество да създава такава музика? Може би това е любовта.

Зад гърба ми гласът на Люк прозвуча спокойно, изпълнен със симпатия.

— Това е просто музика, нищо повече.

— Не, това е симптом — каза Брендън, сякаш любовта беше болест, която поразяваше само хората. Но в гласа му имаше нотка на нежност или дори уважение. — И двамата сте глупаци.

Измъкнах се от прегръдката на Люк.

— Кажи ми защо? Моля те, ще ми разкажеш ли за Люк, след като той не може? — Почувствах как три чифта изненадани очи се втренчиха в мен, но продължих. — Искам да знам кой го контролира и какво му пречи да прави това, което иска. Сигурна съм, че знаеш. — Спомни си, че феите обичат вежливостта, затова добавих: — Моля те.

Уна погледна към Брендън с вечно усмихнатото си лице.

— О, Брендън, направи го. — Произнесе „Брендън“ леко саркастично, подигравайки се с имената, които Люк им беше дал. — Може и да имат шанс, ако тя знае. А това би ме зарадвало.

Брендън се намръщи и отвърна троснато:

— Не знам нещо да е успяло да те зарадва от четиристотин години насам.

— Това ще успее. Виж как Люк Дилън е застанал зад нея въпреки волята на Кралицата...

— Затвори си устата! — каза рязко Брендън и репликата му прозвуча толкова съвременно и гаменско, че за малко да се разсмея. — Не й давай нищо просто така. — Погледна ме. — Какво ще ми дадеш в замяна, ако ти разкажа историята?

Уна се засмя и се отдалечи от Брендън с танцувална стъпка, въртеше се и се въртеше из тревата, за да се приближи до нас.

Бях объркана. Не знаех от какво биха могли да се интересуват феите, но бях сигурна, че едва ли е нещо, което ще ми се иска да им дам доброволно. Устните на Люк докоснаха ухото ми, докато ми прошепваше:

— Песен.

— Измамник — каза Уна, доближавайки се съвсем близо до мен.

— Млъкни! — Брендън се обърна към нея, а тя се усмихна лъчезарно на неговото раздражение. — Никога ли не млъкваш?

— Ще ти дам песен — казах аз. — Не коя да е песен. Тази я написах сама.

Брендън се престори, че обмисля предложението ми, но въпреки неразгадаемата странност на лицето му можех да видя, че сделката е направена.

— Така е честно. Започвай.

Погледнах към Люк и той ми кимна. Настаних се зад арфата, пръстите ми трепереха от нерви, каквито обикновено не изпитвах, и

започнах да свиря най-трудната мелодия, която някога бях писала — бърза, сложна и красива. Изпълних я прекрасно, защото така трябваше да бъде. Когато свърших, се изправих отново и погледнах към Брендън в очакване.

— Малко ти завиждам — каза той. Лицето му изглеждаше така, сякаш наистина го мисли, и си спомних как Люк ми каза, че някои от Тях са готови да убият, за да се сдобият с нечий глас. Вече му вярвах.

— Освен това си малко по-висок — засмя се Уна, завъртя се в кръг около беседката и отново застана до него. — Няма вероятност някой от нас да се промени.

Брендън не й обърна внимание и ми проговори, въпреки че гледаше към Люк:

— Цялата история ли да ти разкажа? — Продължи, без да изчаква отговора ми. — История за блестящ млад мъж, единствения син на крал, син, който отказал да убие враговете на баща си на бойното поле? Чиято душа се лутала в неземни пространства, докато той мечтаел и сънувал? Който свирел такава музика, че карал феите да завиждат? Който имал златна коса и лице, с което можел да изкуши дори кралицата на феите?

— Много поетично — изръмжа Люк зад гърба ми.

Брендън се усмихна за първи път.

— Много добре. Какво ще кажеш тогава за млад мъж на име Люк Дилън, който по време на слънцестоене отишъл на място, където не трябвало да бъде, и бил отвлечен от създание, което наричало себе си „кралицата на феите“. „Ела насам“, му каза тя...

— „И ме целуни!“ — изпищя Уна. — „Обичай ме! Загивам в затвора, който сама си издигнах!“

— Млъкни! — каза Брендън. — Тя поискала да я ухажда, но той й отказал — никой никога не го бил правил дотогава. — Уна повдигна малкия си кожен барабан от земята, удари го с дланта си и из поляната се разнесе зловецът тътен. И още веднъж, и още веднъж... Брендън се опита да надвика силното думкане. — И така, възползвайки се от терзанията на мечтателната му душа, тя я изтръгна от него и я затвори в клетка, далече от тялото му.

В главата ми се появи картина на спомените на Люк: ръка, която сграбчва врата му отзад, той пада на колене, дъхът му излиза от устните под формата на гълъб...

— И тя превърнала мъжа, който не искал да убива, в свой убиец, защото ѝ доставяло удоволствие да гледа как той страда. И той е обречен да убива, защото ако не се подчинява на заповедите ѝ, тя предава пленената му душа на безграничните мъки на ада. И той убива. Всички феи познават тази легенда; как тя го използва, за да преодолеем непоносимостта си към желязото; как нейните врагове падат под острието на кинжала му.

Люк извърна встрани лице, цялото му изражение излъчваше болка.

Брендън продължи, очевидно му доставяше удоволствие да разказва историята:

— Той постоянно я умолява да го освободи, но нашата жестока кралица няма милост и не прощава никому. Споменът за отказа му е толкова жив в съзнанието ѝ, сякаш е станало днес, а не преди векове, и затова винаги му отказва. И той продължава да убива за нея. Той е хрътката на Кралицата; ловува така, както никоя фея никога не го е правила — не умира, но и не е жив. И така ще бъде, докато убиването не го унищожи и той не открие себе си отново. Но дали Кралицата ще позволи играчката ѝ да умре, особено по негова собствена воля и със смъртта, която сам си е избрал?

— Никога! — извика Уна. Люк затвори очи.

Брендън ѝ хвърли сърдит поглед.

— Носи се мълва, че Кралицата е използвала единствената си дъщеря в зловещ ритуал, за да възкреси своя любим убиец. Каквото и да е направено, едно е ясно — той не е умрял. И убива отново и отново за нея, докато душата му вехне в далечната клетка. Докато срещнал момиче със същото име като кралицата — само че тази *Диърдри* спечелила любовта му. И Люк Дилън не я убил.

Брендън млъкна.

— Все още — добави Уна. Погледна към коляното на Люк, сякаш можеше да види скрития под панталона кинжал.

Не знаех какво да кажа. Исках да хвана ръката на Люк, но той стоеше на няколко крачки от мен, обвинил ръце около себе си, с втрещен поглед към края на дърветата, където все още имаше ивица слънчева светлина.

— Поел си риска да попаднеш в ада заради мен?

— Не става въпрос за риск — отговори вместо него Брендън. — Кралицата не ще забрави това предателство.

Гласът на Люк беше спокоен.

— Не ме интересува.

Уна въздъхна.

— Толкова е благороден...

Брендън пристъпи към акациите, достатъчно надалече, за да се освети отново лицето му.

— Не те интересува само защото все още не познаваш ада. Ако...

Люк се обърна към него и му се озъби:

— Не се опитвай да ми обясняваш за ада! Живея в него през последните хиляда години. Прекарах хиляда години, като всеки ден си пожелавах да не се бях раждал. — Посочи ме е пръст. — Тя е единствената, която ми показа, че си струва да живея, и ако всичко, което ми остава, са няколко месеца или дори дни с нея, то това е повече, отколкото някога съм се надявал да имам. Наистина ли мислиш, че Бог ще ми прости за пролятата от ръцете ми кръв, дори ако душата ми някой ден бъде освободена? Ще отида в ада, независимо какво ще стане. Нека изживея жалката си безнадеждна любов, докато мога. И ще се опитам да се престоря, че всичко ще бъде наред...

Поставих ръка на очите си, за да прикрия сълзите си.

От другата страна на беседката Уна наблюдаваше с интерес стичащите се между пръстите ми сълзи.

— Може ли да получа една?

Прехапах устните си и я погледнах.

— Какво ще ми дадеш в замяна? — успях да се насиля да кажа.

— Услуга — отвърна тя незабавно. — А имаш нужда от колкото можеш повече от тях, повярвай ми.

Избърсах лицето си и протегнах ръката си извън беседката. Една сълза се откъсна от пръстите ми и стоящата на няколко сантиметра от мен Уна я хвана с изпъната длан. След това изтича към акациите, усмихната както винаги. Преместих погледа си от нея към Люк, който се взираше в мен. Не можех да разгадая изражението му.

— Целуни ме — казах аз. Когато той не се помръдна, настоях: — Моля те.

Люк се приближи до мен и ме стисна силно в прегръдките си, с лице заровено в шията ми. Прегърнах го и аз и двамата стояхме така безмълвно в продължение на най-дългата минута в света. После той повдигна глава и ме целуна нежно по устните. Усетих вкуса на кръв от устната му там, където я беше прехапал по-рано.

— Диърдри?

При звука на гласа се откъснахме един от друг и аз замижах към здрача, опитвайки се да различа кой идва към нас. Брендън и Уна бяха изчезнали. Новопоявилата се фигура беше два пъти по-едра от тях, взети заедно.

— Мисис Уоршоу?

— Да. Какво правиш тук? — Тя се взираше в нас, очевидно в недоумение.

Чувствах се странно неориентирана, върната така грубо отново в реалния свят, и посочих плахо с ръка към арфата.

— Дойдох за тържеството.

Мисис Уоршоу вдигна изненадано ръка към устата си.

— Да не би да си тук от седем и половина?! Божичко, Диърдри, тържеството е другата седмица!

О.

Опитах да се съсредоточа.

— Майка ми каза, че е тази вечер. А и масите...

— О, скъпа, не. Вчера имахме прием по случай сватбата. Тържеството е другата седмица. Божичко. И си чакала през цялото това време? Със...

— Люк — казах и веднага добавих: — Приятеля ми. — Моят свръхестествен, обречен, великолепен, убийствен приятел.

— Ами... влезте вътре и хапнете нещичко. Скъпа моя, не мога да повярвам, че сте стояли навън през цялото време. Тъкмо се върнахме от града и чухме гласове в двора.

— Много мило от ваша страна — казах аз, — но наистина трябва да тръгваме. Баба ми е в болница, може би затова мама е объркала датите...

И тогава мисис Уоршоу изригна във вулкан от съчувствие и ни изпрати да си ходим с торба с курабийки, приготвени от личния ѝ готвач (*имат си личен готвач!*), и с молба майка ми да ѝ се обади, щом има новини за състоянието на баба.

Качихме се в „Буцефал“ и около минута мълчахме в мрака на колата.

Люк въздъхна дълбоко.

— Ами... — погледнах към него — Уна ми хареса. Донякъде.

Той се усмихна насила.

— И тя те хареса.

* * *

Тръгнахме си от несъстоялия се купон. Зяпах през прозореца навън в мрака и си мислех как тази нощ изглежда като всяка друга лятна нощ от живота ми, а никой не знае колко различна е всъщност. Ореол от бяло-зелена светлина, изпълнен с жужащи насекоми, ограждаше уличните лампи по главната улица на града. Лампите осветяваха спокойните, празни тротоари. На това място животът спираше след залез-слънце. Имах чувството, че с Люк сме единствените будни в този град на спящи улици и хора.

Умирах от глад. Обикновено след късно свирене някъде с назначения ми „шофьор“ се отбивахме до „Лепкавото прасе“ и си вземахме по някоя пържола или сандвич с току-що спечелените ми пари. Този път обаче нямаше свирене, а и нямах никакви пари у себе си. Може би беше глупаво, като се имаше предвид какво бяхме преживели заедно, но не исках да моля Люк да ми купува вечеря. Не исках и да го моля да спре, за да извадя курабийките на личния готвач на Уоршоу от багажника, защото това щеше да бъде подмолен начин за измолване на вечеря.

Затова просто си седях в колата с агонизиращ от глад стомах и си мислех как мама беше объркала датите на тържеството. Колкото повече мислех за това, толкова по-притеснително ми се струваше — мама, човекът-компютър, се беше провалила на елементарна задача. Чуждите родители можеха и да объркват такива подробности като дати и дни. Мама живееше заради тях.

И двамата подскочихме от изненада, когато в колата се разнесе някаква мелодия. След секунда осъзнах, че е глупавият ми телефон. Номерът, който се изписваше, ми беше непознат. Името над него обаче знаех: Сара Мадисън.

Погледнах към Люк.

— Сара е. — Натиснах копчето внимателно и вдигнах телефона до ухото си. — Ало?

— Диърдри? Това е телефонът на Диърдри, нали?

Говореше много високо. Беше ми странно да чувам гласа ѝ, без да я виждам срещу себе си — чувствах, че нещо липсва без гледката на бюста, изскачащ от униформата ѝ, за да подчертае индивидуалността ѝ. Отместих телефона малко по-далече от ухото си.

— Да, Ди е.

— Обажда се Сара. — Без да ме изчака да кажа нещо, продължи: — Виж, трябва да ми кажеш веднага. Нали вие двамата си правехте шега с мен там, в „Дейв“? Трябва да ми кажеш, защото не съм... не съм на себе си, откакто се прибрах у дома, и наистина трябва да знам.

Не исках да я лъжа. Не и когато Луничавия перко можеше да се опита да се добере до нея, ако не успее да стигне до мен.

— Не беше шега, Сара. Не бих ти причинила това. Знаеш, че не бих.

— Да, да, така е... Не се бях сетила за това. Уф, да... Просто ми е трудно да... сякаш са ме цапардосали по главата или съм се надрусала... Имам предвид... той изведнъж се превърна във... О, майчице! Никога няма да погледна заек по същия начин вече!

Люк не се усмихна, но ъгълчето на устните му се повдигна лекичко нагоре и аз не успях да се въздържа и се изсмях.

— Виж, Сара, трябва да бъдеш много внимателна. Не знам какво точно искат Те. Може би никога повече няма да видиш някого от Тях, а може и да видиш. Вземи нещо желязно у себе си — ще Ги държи далече от теб.

— Аха. Разбрах го след сцената с ръжена. Беше суперяко! А Те какви са? Всичките ли са готини момчета на външен вид?

Стомахът ми изкъркори и се закашлях, за да го прикрия.

— Ами... не всички. Някои от тях са направо смъртоносно красиви момичета.

— Ясно, като мен — каза Сара.

Мина доста време, докато осъзная, че се шегува. Засмях се, а Сара продължи:

— Добре, наистина се шегувах. Значи Те наистина съществуват. Няма нужда да ходя в лудница и да започна да вземам „Прозак“ и

някакви други лайна, нали?

— Точно така — казах аз, недоволна от собственото си колебание. — Наистина съществуват... а другото си зависи само от теб.

Последва нова пауза и сега Сара се засмя. Дали това, че ни бяха нужни светлинни години, за да схванем шегите си, беше знак, че живеем на други планети?

— Добре, ясно. Благодаря ти, сега съм по-добре.

Погледнах към Люк.

— Тъъ, обади ми се, ако видиш някой друг от Тях, става ли?

— Да, разбира се, абсолютно. — И двете затворихме и аз се втренчих в телефона в ръката си. Да не би светът да полудяваше? Сара Мадисън ми се обади и ме разпитва за феите, сякаш обсъждахме училищни клюки. Мисля, че самият факт, че Сара ме потърси, бе поразтърсващ от частта с феите. Имах чувството, че с невидимостта ми в гимназията беше свършено тъкмо когато започнах да я намирам за много удобна.

Колата намали и зави към някакъв паркинг. Погледнах към табелата пред нас — светецо неоново прасе със светеца неонова усмивка. „Лепкавото прасе“.

— Нали винаги идвате тук?

Погледнах въпросително към Люк, който ми отвърна с невинно изражение.

— Да, така е.

Той направи гримаса.

— Добре де, видях го в спомените ти. Познах табелата. Гладна ли си?

Кимнах и направих признанието на годината.

— Може и да похапна малко.

Люк изглеждаше облекчен.

— Благодаря ти, Господи! Направо умирам от глад. Хайде, ще те черпя вечеря.

Обзе ме чувство на вина: аз ям навън, а мама ме чака вкъщи, сгрещила датите.

— Може би трябва да се обадя на мама.

Люк застина с ръка на дръжката.

— Защо? Тя мисли, че още си на тържеството, а ако ѝ се обадиш, ще трябва да ѝ кажеш, че не си. Искаш ли да водиш този разговор точно сега?

— Това — отвърнах аз, отваряйки вратата — е много добър аргумент.

Той заобиколи колата, дойде от моята страна и ми подаде ръка. Лицето му беше осветено в червено от табелата на усмихващото се прасе. Поех ръката му и се замислих дали някога ще ми омръзне това усещане, което изпитвах, когато пръстите му докосваха моите. Пресякохме празния паркинг и влязохме в прохладния ресторант. Дежурната сервитьорка (не онази, която беше очарована от Джеймс) ни поведе към свободна маса за двама.

Люк се настани на стола от едната страна, а аз се спрях за секунда пред масата, потропвах с пръсти по бедрата си и се разкъсвах между дръзката Диърдри и нормалната Диърдри.

Той повдигна въпросително вежди.

— Какво?

Взех решение и се настаних на мястото до него, притиснах се силно и толкова внезапно към тялото му, че направо му изкарах за секунда дъха.

— Аз съм парен валяк! — казах.

Люк се засмя и лекичко ме побутна назад.

— Ама и ти си странна птица!

— Кой го казва само!

Седяхме рамо до рамо и зяпахме мърлявото пластмасово меню като нормална двойка, а не като владееща телекинеза откачалка и убиец на служба на феите без душа. Позволих си малко свобода на въображението и си представих как излизаме на среща — Люк като обикновен тийнейджър и аз като обикновено момиче. Ще похапнем същите сандвичи с барбекю, които винаги си вземаме, след това ще станем от масата, той ще ме хване за ръка и ще отидем до колата му. Ще ми позволи да карам, защото знае, че това ми харесва, и ще правим всички други неща, които правят нормалните гаджета, когато са на среща. Ще отидем до Смитсоновия институт и ще се опитаме да разтълкуваме модерното изкуство. Или на кино, където ще гледаме някой тъп екшън и ще се смеем на мелодраматичните моменти. Ще се помотаем из градския парк и ще гледаме как лятото изчезва зад

хоризонта; ще загубя девствеността си под прикритието на дърветата, щедро прострели над нас листата си. Когато зимата дойде, той ще държи измръзналите ми ръце и ще ми казва колко много ме обича и че никога няма да ме напусне.

Очите ми минаваха вече десет пъти по до болка познатото меню, но не виждах нито една дума.

— Така ли ще бъде? — попита ме нежно Люк и аз знаех, че си мисли същото като мен.

Кимнах с глава.

— Това ще бъде нашето място. — Погледнах го, все още не бях свикнала с близостта му, а мракът отвън ме караше да се чувствам още по-странно. Усещах как част от мен — тази част, която се беше пренесла в съзнанието на Люк по време на малкото ни упражнение по разчитане на мисли — цялата се наелектризира.

Той се намести на стола си, за да ме погледне по-отблизо.

— Дарбата ти... усилва ли се след настъпването на нощта?

Затова ли се чувствах толкова жива в момента?

— Не знам. Защо?

— Нейната е най-силна, когато слънцето залязва, затова си помислих, че и при теб е така. — Люк захлупи ръцете ми със своите и ме придърпа към себе си. — А и имам едно особено усещане за теб точно в момента. Като че ли някой те зарежда с чисто нови батерии.

Ето го пак, сравнението с тази далечна кралица, която го е поробила — не бях сигурна, че ми харесва. Гласът ми стана съвсем леко по-хладен:

— Имаш ли такова особено чувство и за *Нея*, когато силата ѝ се зарежда?

— Не. Но не бих си губил времето да се занимавам сега с *Нея*. Само ти си в мислите ми. Не ми остава място за никой друг.

Погледнах го в очите, видях, че се усмихва, и най-накрая потвърдих.

— Наистина се чувствам странно. А и напоследък не спя добре нощем. Смяташ ли, че това има нещо общо?

Люк сви рамене.

— Звучи напълно вероятно, нали? То... — прекъсна се по средата на думата, защото сервитьорката дойде да вземе поръчката ни. Никой от нас така и не прочете менюто, затова поръчах обичайния

сандвич със свинско и за двама ни и тя се запъти към кухнята, вероятно доволна да се отърве от последните си клиенти за вечерта.

Люк продължи:

— Искам да упражняваш повече дарбата си.

Задавих се с глътка чай.

— Мислех, че не искаш Тя да разбере какво умея.

Той проговори бавно, сякаш не беше напълно сигурен в това, което казва:

— Това беше тогава — заради нещата, които Тя ми причиняваше. Предполага се, че никой, освен Нея не би могъл да прекрати... мъченията. Тя щеше да разбере, че си била ти, ако огънят угаснеше. Ако тренираш телекинезата си дискретно, Тя няма да разбере, докато вече не е прекалено късно.

— Прекалено късно за какво?

— За Нея — за да разбере, че си се научила да се грижиш за себе си и че е по-добре просто да те остави на мира.

Някак си не бях убедена, че допълнителните упражнения по телекинеза ще ми осигурят безопасност в тази ситуация.

— Мислиш ли, че може наистина да стане?

Люк се наведе към мен и докосна леко с устни бузата ми, дъхът му прогори кожата ми — усещането беше опияняващо.

— Това искам да стане. — Затворих очи и сведох лицето си към неговото. Не можех да не забележа, че не спомена нищо за своята безопасност. С колко време разполагахме? Ако кралицата наистина изпрати душата му в ада, какво щеше да стане с онази част от мен, която беше свързана с него?

— Запали двигателя ми — прошепна Люк в ухото ми.

Отворих широко очи.

— Кажи ми, че не ми прошепна току-що: „Запали двигателя ми“.

Усмивката му беше игрива.

— Искаш да те излъжа?

— Предполагам, че няма да ми дадеш ключовете — изхленчих аз. — В случай, че говориш буквално, а не правиш някои мръсни намеци.

Той се ухили още повече и посочи към прозореца.

— Виж, лесно е. Колата е точно срещу нас, под табелата.

— Това брой ли се за дискретно? Какво ще бъде тогава недискретното? Да удуша Елинор?

Люк се престори, че обмисля идеята ми.

— Определено ще бъде недискретно. Изкушаващо, но недискретно.

Въздъгнах тежко и се почувствах глупаво, когато се приведох напред на масата, за да погледна по-добре колата. Свъсих вежди и се опитах да си припомня чувството на затопляне, което бях усетила между очите си, когато размених спомените ни на гробището.

Нощта се притискаше към прозореца, нахлуваше в очите ми и видях призрака на „Буцефал“ някъде вътре в главата си. Бях там, в колата. Но как се предполагаше да запаля проклетото нещо? Мислено очите ми пробягаха по скоростния лост и се насочиха към двигателя, забелязвайки странни детайли, които до този момент бях пропускала — като касетата на „Джетро Тъл“ в касетофона и тъмните изтъркани отпечатъци по кальфа на волана на местата, където Люк го държеше. Опитах се да си представя ключ, но образът се изплъзна неуловим от съзнанието ми.

Ако знаех как въобще функционират двигателите на колите, щях да измисля нещо по въпроса, но си спомнях само смътно за някакви вътрешни експлозии. Можех да си представя това и с моя късмет щях да взривя скапаната кола. А може би усложнявах прекалено много нещата. *Запали се!* — пожелах си настървено, *Запали се!*

Беше безсмислено. Нищо не ставаше. Образът на колата отплува надалече, заменен от червената пластмаса на столовете от другата страна на масата.

Люк прошепна в ухото ми:

— Назови го по име.

Буцефал, помислих си аз. Внезапно образът на колата се появи отново в главата ми, очертавайки ясни линии около мен, сякаш седях вътре в нея, около нея и над нея едновременно. Виждах буталата под капака, спирачките, педалите, двигателя, седалките, всичко, в един и същи миг. *Буцефал, запали се!*

Посред паркинга изведнъж светнаха фарове и ни заслепиха, но преди това успях да видя как колата направи рязко движение, след като двигателят в нея се събуди за живот.

Сервитьорката постави две чинии пред нас.

— Ето ни и сандвичите! — каза Люк, греейки по-ярко, отколкото светналите фарове на „Буцефал“.

След като момичето си отиде, погледна към мен, в ъгълчетата на устните му отново се беше появила онази крива усмивка.

— Така ли ще оставиш колата? Трябва да знаеш, че в онзи свят не ми плащат заплата, така че имам някои притеснения относно цената на бензина.

Опитах се да убедя двигателя да угасне, но гой продължи да ръмжи. Най-накрая се наложи Люк да стане от масата и да отиде да го изключи. Наблюдавах го през прозореца — дългунеста фигура тича към колата, влиза вътре и опипва няколко секунди около волана, след това отваря капака и бърника нещо под него. Затръшна капака, качи се отново вътре и след няколко секунди колата сведе „муцуната“ си напред и светлините угаснаха.

Той се върна в ресторанта и се настани отново до мен, леко задъхан.

— Ти си като малка атомна бомба, знаеш ли? Доста се измъчих, докато изключи двигателя.

Не можах да се удържа и се усмихнах. Вместо да се разтреперя от стрес, както правех, когато посред бял ден успеех да преместя нещо, сега се почувствах страхотно — сякаш черната нощ отвън пулсираше вътре в мен и през цялото ми тяло като някакви странни, тежки бази преминаваха огромни вълни от енергия. Чувствах се така, сякаш всеки момент щях да изкрещя от вълнение, но когато най-накрая успях да намеря думите си, от устата ми излезе обикновен въпрос:

— Откъде знаеше, че трябва да използвам името на колата?

— Те смятат, че имената са изключително важни, помниш ли? И наистина е така.

Намръщих се.

— Затова ли никой не може да си спомни твоето име?

Люк кимна и избоботи с пълна уста:

— Имената са начин да задържиш някого в съзнанието си. Повечето хора изобщо не помнят мен, не само името ми.

— Но аз те помня. Мога да кажа и името ти: Люк Дилън. И Те също могат. Поне Брендън го каза.

— Те виждат нещата по различен начин. Предполагам, че и при теб е така. Голяма изненада. — Докосна ме в ъгълчето на устните ми,

където се предполагаше, че е усмивката ми. — Яж си сандвича.

Спомних си, че съм гладна, и двамата изядохме сандвичите си в мълчание. Когато приключихме, Люк прехвърли ръка през раменете ми и ме придърпа към себе си. Отпуснах глава на гърдите му и се заслушах в старите хитове, звучащи от уредбата; усещах студения допир на пластмасовия стол на гърба си, но не обръщах внимание. Помислих си отново, че макар „Лепкавото прасе“ да изглеждаше както обикновено, тази нощ не приличаше на никоя друга нощ от живота ми.

Люк се приведе към мен и прошепна в ухото ми:

— Искан ми се да мога да го споделя с теб. — Нещо в дъха му, докосващ кожата ми, в пръстите му, галещи шията ми, и непознатата вълнуваща нощ, напиреща през прозорците отвън, накара стомаха ми да се преобърне. Станах, сграбчих ръката му и го дръпнах рязко от масата.

— Да излезем навън.

Изчаках, докато той оправи сметката и изчисли бакшиша, и след това го изкарах от ресторанта. Озовахме се пак в мъждивата червеникава светлина на паркинга. С всяка стъпка, която правех навътре в нощта под погледа на бледата луна, наблюдаваща ни отвисоко, имах чувството, че сменям кожата си; като че ли отлепвах тежките плочи плът и под тях се разкриваше чисто ново ярко, сияйно създание. Обграждаше ме стена, която бях издигала шестнайсет години, и с всеки удар на сърцето ми от нея се отчупваха късове. Бях напълно разтърсена и променена и когато стигнахме колата, още преди да успее да си намери ключовете, го целунах. Луда, неконтролируема целувка. Устните ми, притиснати в неговите, ръцете ми, обвити около врата му.

Явно Люк беше изненадан, защото минаха няколко секунди преди да ме прегърне и да ме целуне в отговор, пръстите му мачкаха тениската ми. Имаше нещо сурово и честно в целувките ни, полъх на страх, на предстояща загуба, която не можехме или не искахме да си признаем. Той ме стисна, отлепи ме от земята и ме постави на капака на колата, така че да не ми се налага да се повдигам на пръсти, за да го целуна, и аз усетих вкуса на кожата му, на врата му, на лицето му, на устните му, докато не ми остана дъх, а после обвих крака около него и го целунах още по-силно.

Телефонът ми вътре в колата звънна, съвсем тихо, но все пак се чуваше. Не исках да го вдигам. Не исках тази нощ да свършва, защото не знаех какъв щеше да бъде утрешният ден. Но Люк се освободи от прегръдката ни и зарови главата си в косата ми, останал без дъх.

— Трябва да се обадиш.

Исках да кажа „не“. Но докато се опитвах да измисля как да оправдая отказа си, той ме свали от капака на колата и извади ключовете си. Телефонът беше спрял да звъни, когато го взе от седалката и ми го подаде, но номерът на родителите ми все още беше изписан на дисплея под думите „пропуснато обаждане“.

Стоях отвън до колата и потръпвах без причина, докато набирах „обратно позвъняване“ и вдигах телефона до ухото си. Люк застана до мен, прегърна ме през гърдите и допря лицето си до моето.

— Диърдри? Къде си? — в гласа на мама долових непозната до момента нотка.

— В „Лепкавото прасе“. Ние...

— Трябва да си дойдеш вкъщи. Веднага.

Не очаквах такова нещо. Може би радарът ѝ за непорочност се беше развалил.

— Тъкмо свършихме с вечерята си. Тържеството...

— Диърдри, ела си вкъщи. Важно е.

Мама затвори, а аз се взирах няколко секунди в телефона, преди да преразкажа думите ѝ на Люк. Той схвана бързо ситуацията и ме бутна рязко в колата.

— Добре, влизай вътре.

Настаних се на мястото си, нещастна от развоя на събитията.

— Не искам да си тръгвам.

— Нито пък аз — каза Люк. — Но нещо се е случило. Трябва да отидем.

Изминахме краткото разстояние от ресторанта до нас за нула време. Всички светлини в къщата бяха запалени и през кухненския прозорец видях движещи се силуети. Люк ме хвана за ръката и двамата влязохме вътре. Мама беше в жълтата ни кухня, крачеше насам-натам като тигър в клетка, със странно изражение на лицето. През отворената кухненска врата виждах татко, който говореше по телефона. Мама застина на място, когато чу вратата да се отваря и закова очите си в мен.

— Диърдри. — Погледът ѝ се плъзна по мен, надолу по ръката ми до вплетените ни с Люк пръсти, и тя сякаш цялата се вкамени. После направи две крачки към нас и отскубна ръката ми от ръката на Люк.

— Мамо! — извиках аз.

Но тя държеше ръката ми в желязна хватка и я повдигна, за да погледне пръстите ми.

— Носиш пръстена на баба си. Това е нейният пръстен.

Погледът ѝ ме уплаши; издърпах със сила ръката си от нея.

— Даде ми го на рождения ми ден.

— Носиш нейния пръстен — повтори мама. — Носила си го през цялото време, още отпреди комата.

Отстъпих назад от това странно създание с обезумели очи, което беше влязло в тялото на майка ми. Люк ме подкрепяше с ръка, опряна на гърба ми.

— Тя ми го даде. На алеята пред вкъщи.

Мама посочи към него без думи, пръстите ѝ трепереха, а после ги сви в юмрук. Най-накрая намери думите си и ги изстреля срещу мен:

— Тя е мъртва.

Странно, помислих си за емоцията, която би трябвало да изпитвам, но не я изпитвах, като безпристрастен изследовател от „Нешънъл Джиографик“, който внимателно наблюдава събитията и ги записва в бележника си. *Диърдри открива, че е натъжена от новината за смъртта на баба си, и нещо повече, внезапно е обхваната от страх за живота на останалите си близки и приятели.*

Но всъщност не чувствах тези неща. Знаех, че би трябвало, но не изпитвах абсолютно нищо, все едно току-що бях влязла в кухнята и мама ми се караше, че съм закъсняла.

— Чу ли ме? — Мама май не забелязваше, че и Люк е тук. — Тя е мъртва. Обадиха ни се от болницата. Баща ти в момента разговаря с лекарите.

— Как? — успях най-накрая да кажа.

Гласът на мама потрепери.

— Има ли значение?

— Тери? — Дълбокият и спокоен глас на татко се чу от другата стая. — Би ли дошла за малко?

Мама влезе в дневната, кухнята ми се стори празна и гола без нейното трескаво присъствие. Не исках да поглеждам към Люк. Не знам защо. Може би защото щеше да погледне лицето ми, да види, че по него няма сълзи, и да разбере, че съм ужасен човек. Телефонът в джоба ми изписука; получих есемес — явно машината не осъзнаваше, че това не е обикновена нощ и точно сега имах нужда от мълчание.

Люк се протегна, хвана ме за рамото и ме завъртя към себе си.

— Може да поплачеш по-късно, Ди. Сълзите ще дойдат. — Погледна ме с присвити очи. — Трябва да разбере какво е правила, преди да изпадне в кома. Работела е по нещо, което е трябвало да защити семейството ти. Трябва да го взема оттам.

Мъката не успя да се пробуди в мен, но страхът направо ме заля.

— Не отивай. Моля те, не отивай.

— Сега говориш така, но как ще се почувстваш, ако се обадят от болницата и ти кажат, че това се е случило и с баща ти? — Повдигна брадичката ми. — Така мисля аз. А ти?

Почувствах как сълзите ми бликат от очите, но не по правилната причина. Позволих му да целуне нежно устните ми и да ме прегърне, преди да излезе през кухненската врата.

В другата стая чувах как родителите ми спорят. Татко говореше с неговия тих глас, а мама му крещеше. Стоях сама в бледожълтата кухня, главата ми беше абсолютно празна. После се присетих и извадих телефона от джоба си. Едно непрочетено съобщение.

Беше от Джеймс и като половината от есемесите бе получено със закъснение — изпратено беше три часа по-рано. Отгоре бе написал обичайното име на съобщенията, което използвахме за всичките си безкрайни послания, за нещата, които бяха прекалено сериозни, за да си ги казваме лично — „дълбоки мисли“.

Отворих го.

ди, обичам те

Седнах на плочките и хванах главата си с ръце, слушайки как майка ми продължава да крещи на баща ми; питах се кога ли ще започне да ме боли.

Най-накрая събрах цялата си смелост и набрах номера на Джеймс, като наум се опитвах да измисля какво да му кажа, когато вдигне телефона. Той звънеше и звънеше, и звънеше, докато най-последно чух гласа му: „Това е пощенската кутия на Джеймс. С набирането на този номер повишихте ранга си на готиност с цели десет точки. А ако оставите съобщение след бийпването, ще получите още десет. Чао.“

Затворих. Никога досега не бях попадала на пощенската му кутия — независимо кое време на денонощието беше или в какво състояние се намираше, Джеймс винаги ми отговаряше.

Почувствах се сама.

---

[1] Aodhan — от келтски език — „огън“, „роден от огъня“. — Б.пр. ↑

[2] Daoine Sidhe — келтски език — среща се като дийна (дина) ши (сидхе, сиди и др.). „Хора на планината“, едно от имената на магичните същества, полубогове или феи (елфи), наследници на боговете в ирландската митология. — Б.пр. ↑

[3] Danu — Дану, Дан — богиня на земята и плодородието, от която водят началото си всички богове в келтската митология. Името на ирландския пантеон било Tuatha of Dananu (Туата де Данан), което означава „племето на богинята Дану“. След въвеждането на християнството старите богове загубили положението си и се превърнали в Sidhe (шии), т.е. духове, приказни същества. — Б.пр. ↑

[4] Фидел (фидъл) — старинен струнен инструмент, подобен на гъдулката и цигулката. — Б.пр. ↑

[5] Tír na Nóg (Земята на младостта) — най-популярният от отвъдните светове в ирландската митология, остров някъде на запад. Там се заселват Туата де Данан, когато напускат земите на Ирландия. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Менестрелът замина на война

—
*сега ще го откриеш
сред воините на смъртта.*

„Менест
релът“^[1]

ШЕСТНАЙСЕТ

Сънувах един от онези сънища. Когато не съм сигурна дали спя, или съм будна. Чувствах се така, сякаш съм будна и просто си лежа в леглото. Но в главата ми всичко беше мътно, като че ли спях, и гласът, който ми пееше, беше неясен и призрачен.

Гласът се покачваше и снижаваше по приятен начин, пееше в не съвсем точен ритъм и ми нашепваше, че името Диърдри означава „тъга“. По мъглявия, типичен за сънищата начин разбрах, че това е историята на една друга Диърдри. Тази трета Диърдри била сгодена за краля на Ълстър, макар да била влюбена в друг. Тя избягала със страстния млад Наоис, истинската ѝ любов, което страшно вбесило краля. Той я последвал, убил Наоис и братята му и отвлякъл отново Диърдри, която трябвало да му стане жена, независимо от всичко. Отчаяна от мъка, Диърдри скочила от каретата и се пребила в скалите. Приглушеният глас в съня ми пееше, че всички момичета с това име свършват зле. Такава им е съдбата.

Поне тази Диърдри е била достатъчно умна да се самоубие, преди да стане още по-зле. Всички тези стари ирландски легенди свършваха трагично. Какво можех да очаквам сега, когато бях част от една оживяла легенда? *Ела, човешко дете*, шепнеше гласът задъхано, *откъсни се от болката на твоя свят*.

Беше като свръхестествена версия на онези касети за контролиране на съзнанието — „Спри да пушиш“ — които хората слушат, докато спят.

Отворих очи. Чувствах се отвратително — цялото тяло ме болеше, все едно бях чукала камъни предишната нощ. Баба ми беше убита от феите, най-добрият ми приятел беше влюбен в мен, гаджето ми беше убиец без душа на служба при някаква шизофреничка от другия свят, а възглавницата ми беше мокра.

О. Защо възглавницата ми е мокра? Изправих се бързо и се огледах около себе си с отвращение. Да му се не види, мамка му, мамка му... Чаршафите ми също бяха мокри. Калъфката на възглавницата ми беше направо прогизнала. Нощната масичка бе покрита със съвършено

кръгли капки вода. Накъдето и да се обърнех, виждах роса, която изпълваше всеки сантиметър пространство с ароматни изпарения. Погледнах към прозореца, който беше широко отворен, и повдигнах мокрите си пръсти към носа си. Ухаеха на мащерка.

Какво, по дяволите, ставаше тук? Сведох поглед към все още лежащия до леглото ми Ръж; утринната светлина се отразяваше красиво в капчиците роса по козината му.

— Ама и ти си едно проклето куче пазач, нали така? Е, на чия страна си — на Тяхна или на моя?

Отвън, много близо до къщата, чух смях, висок и чист, красив като песен. Скочих от леглото и се втурнах към прозореца с такава скорост, че направо си изкарах дъха, когато се ударих в перваза. Веднага присвих очи от силното утринно слънце, но ми се стори, че с ъгълчето на окото си успях да зърна движението на някакво тъмно, неясно петно под прозореца ми, което обаче изчезна толкова бързо, че не можех да кажа дали наистина беше там или не. Вдигнах ръцете си от перваза и ги погледнах; по дланите ми бяха полепнали цветчета. Най-вероятно, макове.

Тъпите, скапани феи. През целия ден щях да мириша на онези ароматни торбички със сушени цветчета и листенца, които висяха по стените на италианските ресторанти. Махнах листенцата и бутнах навън останалите цветчета от перваза, гледайки навъсено празния двор. Прибрах се обратно в стаята и взех телефона от нощната си масичка.

Джеймс все още не ми се беше обадил, а пощенската му кутия беше пълна догоре, затова звъннах на Люк. Телефонът звъня, звъня, докато накрая се чу някакъв странен звук и се изключи.

Гледах телефона в ръката си и разсеяно си мислех колко са бели кокалчетата на пръстите ми, когато ги стисках силно в юмрук. Можеше да има хиляда причини, поради които и двамата да не се обаждат, но около деветстотин от тях караха сърцето ми да спира от ужас.

Чувствах се напълно объркана, но все пак трябваше да видя има ли и друг живот в къщата, затова се обърнах и се запътих към стълбите, и в този момент погледнах право в чифт невероятно огромни зелени очи.

— Мамка му!

Мина цяла вечност, докато осъзная, че очите бяха на Дилия и ме се струваха огромни, защото бяха толкова близко до мен.

Не знаех, че сред талантите, които тя демонстрираше охотно, е и способността да се придвижва безшумно.

Дилия ми подаде домашния телефон.

— Търсят те.

Опитах се да не изглеждам изпълнена от надежда, докато го поемах от ръката ѝ, но изненадващо за садистичната ѝ натура тя не остана да се наслади на жалкото ми състояние, а се обърна и затвори вратата след себе си. Вдигнах слушалката до ухото си.

— Ало? — Не познах веднага гласа, но фактът, че не беше Люк, направо ме срина със земята. — Ало? Ди ли е?

След това гласът откри познати вълни в мозъка ми — не го бях чувала отдавна: Питър, братът на Джеймс.

— Питър? Да, аз съм. Не очаквах да звънеш.

Последва кратка пауза.

— Не съм звънял. Леля ти ме потърси.

Намръщих се към затворената врата и се запитах дали ако я отворя рязко, ще намеря Дилия с допряно до ключалката ухо.

— Ами... Това е странно... Откъде знае номера ти?

— Не съм в Калифорния. При родителите си съм.

Имаше нещо в гласа му, което ме накара да осъзная, че до момента не бях обърнала внимание на тона му.

— Да не е станало нещо? Кога се прибра?

— Долетях от Калифорния тази нощ. Божичко, Ди, не си ли чула? Мама и татко не ти ли се обадиха?

Много често се случва да знам какво ще каже някой, преди въобще да си отвори устата. Това беше от тези случаи, затова приседнах на леглото, сграбчвайки завивката с ръка. Знаех, че е по-добре да съм седнала, за да чуя това, което се канеше да ми каже.

— Какво да чуя?

— Джеймс... — Питър звучеше все едно се давеше. Спря за миг, за да се стегне, и когато продължи, гласът му беше отново овладян. — Претърпял е инцидент с колата на връщане от свиренето вчера. Той... той се е блъснал в дърво.

Наведох главата си надолу, свободната ми ръка се беше свила в толкова стегнат юмрук, че ноктите се забиваха в дланта ми, а с другата

притисках слушалката до ухото си. Не знам как успях да попитам:

— Как е той?

— Колата е напълно разбита, Ди. Лявата страна... просто я няма. Полицаяте пуснаха кучета през нощта, все още търсят... Джеймс.

Знаех, че спря, за да не каже „тялото“. Значи, толкова зле. Прилоша ми при мисълта за колата на Джеймс, за живота му, разбит до неподозирани степен. Колко пъти бяхме паркирали тази стара кола в най-отдалечената част на паркинга, за да не би някой да закачи и одраска боята ѝ? Всичко това ми звучеше толкова глупаво в момента...

Преглътнах тежко.

— Той не е ли бил в колата?

Питър мълча известно време, а после каза с прегракнал глас.

— Ди, те смятат, че е изпълзвал навън. Изпълзвал е навън и е умрял някъде в гората. Навсякъде има кръв... Видях я. Господи, Ди!

Ноктите ми продължаваха да се забиват в дланта ми. Исках да кажа нещо, за да го утеша, но ми се струваше, че ще бъде фалшиво, идвайки от човек, който сам се нуждае от утешение.

— Пит... не знам какво да кажа. — Чувствах се ужасно неадекватна. И двамата обичахме Джеймс, трябваше да ми хрумне нещо по-смислено.

После се сетих какво исках да го попитам.

— Ще ми помогнеш ли да го потърсим?

Питър се поколеба.

— Ди... не си видяла колко много кръв има. Аз... божичко...

— Ако е жив, не мога просто да стоя тук и да чакам.

— Ди... — гласът на Питър потрепери, но после той отново дойде на себе си. Говореше с прости, кратки изречения, сякаш бях малко дете, на което трябваше да се обясни нещо много важно. — Той е мъртъв. Имаше прекалено много кръв. Сега търсят в реката. Дори не ни казаха да се надяваме. Той е мъртъв. Така ни казаха.

Не. Не, не е мъртъв. Просто не е. Нямахте да го повярвам, докато не видя тялото му.

— Кажи ми тогава къде е колата. Искам да отида.

— Ди, не го прави. Искане ми се и аз да не бях отивал. Не мога да си избия картината от главата си.

— Кажи ми къде е.

Не вярвах, че ще го направи, но той ми каза. Записах мястото на гърба на плика от академията „Торнкинг-Аш“ и затворих. Сега трябваше да намеря начин да стигна дотам.

Обадих се на Люк и оставих телефона да звънне дваисет пъти, преди да се откажа. На гърлото ми беше заседнала голяма лепкава бучка, която се опитвах да преглътна; тя не изчезна и даже май стана по-голяма, когато Люк не вдигна. Отказах се от опитите да се отърва от нея и се намъкнах в едни стари дънки и овехтелите си „Док Мартинс“. Трябваше да се подготвя за търсенето, очакваше ме доста работа. Докато се обличах, се почувствах изненадана от това, което ставаше вътре в мен, от това колко рационална бях. Гледах цялата скапана сцена от сериала за живота на Ди на телевизора от милион километри.

Слязох по стълбите. Долу се спрях за малко при звука на високите гласове, носещи се от дневната.

— Тери, не бива да се занимаваш с организирането на бдението за собствената ти майка. Нека Ерика или Джулия се погрижат. — Гласът на Дилия беше снизходителен и рязък, както обикновено; пиеше кафето си черно с допълнителна лъжица надменност.

— Как ли пък не! — Мама почти изпищя. — Няма да позволя семейството ми да обикаля край ковчегата на майка ми, ядейки изсъхнали сандвичи.

— *Нашата* майка.

Мама се изсмя, силно и истерично.

— Ти си направо изумителна!

Не исках точно в момента да ставам част от това. Може би просто трябваше да открадна колата, докато се караха. Може би татко щеше да ме закара. Промъкнах се в кухнята и заварих баща си, който тъкмо отпиваше последната си глътка кафе и пъхаше портфейла в задния джоб на панталона си. Приличаше на животно в разгара на ловния сезон.

— Ди, добре ли си?

Тъпата бучка беше още там. Проговорих въпреки нея:

— Джеймс...

— Дилия ни каза.

Разбира се, че ще го направи. Вероятно с усмивка на лице. Чудех се дали тази жена въобще има душа.

— Искам да отида да го потърся.

Татко остави чашата си и ме погледна. Знаех, че сигурно приличам на луда, стоях там с обезумелите си очи и стисках здраво измачкания плик от „Торнкинг-Аш“ в ръка. Гласът на баща ми прозвуча нежно и успокояващо, докато прибираще телефона си от масата:

— Говорих с родителите му, докато ти беше горе. Казаха, че е мъртъв.

— Не са намерили тялото му. — Приличах на инатящо се дете, но не можех да се овладея. — Искам да го потърся.

— Ди.

— Моля те, закарай ме там. Нека поне да видя колата.

Очите на татко бяха изпълнени с жал.

— Ди, не искаш да я видиш, повярвай ми. Нека полицията си свърши работата.

— Питър ми каза, че са започнали да проверяват в реката! Не го търсят вече! Той е най-добрият ми приятел, татко! Не е необходимо да ме пазиш от гледката на разбитата му кола!

Той само ме погледна и поклати глава.

Не знаех какво да правя. Никога досега не ми бяха отказвали нищо — защото никога досега не бях молила за нищо. Ако имах собствена кола, ако имах шофьорска книжка, можех вече да съм тръгнала.

— Мразя, когато се отнасяте с мен като с дете! Мразя го!

Мразех, че съм толкова безпомощна. Знаех, че крещенето няма да ми помогне да се почувствам по-добре, но само това можех да направя в момента. Изхвърчах навън и седнах на горното стъпало на стълбището, махайки някакъв досаден конец от дънките си. Струваше ми се, че небето няма право да бъде толкова синьо, нито лятното слънце да гали така приятно кожата ми, сякаш можеха да ме подмамат да помисля, че този ден ще бъде като всички останали летни дни. Не беше. Дните никога вече нямаше да бъдат същите.

Не можех просто да си седя така.

Извадих телефона си и минах по всички входящи обаждания, които бях получавала, докато стигнах до номера на Сара. Поколебах се само за секунда, преди да позвъня.

— Да? — Тази едничка дума, произнесена с обичайния за Сара глас, ме върна отново на земята.

— Обажда се Ди.

— О, божичко, Ди! Чух за това. Джеймс Морган имам предвид. Давах го по новините! Толкова съжалявам.

Странно, но съчувствието ѝ ме докара по-близо до сълзите, отколкото всичко друго, което бях чула днес. Не им позволих обаче да потекат.

— Не мисля, че е било инцидент.

— О... така ли? Какво? Мислиш, че е бил пиан?

— Не. Мисля, че феите са виновни.

Последва мълчание и вече се бях притеснила да не е решила, че Луничавия перко е просто някакъв смахнат досадник, а аз съм си направила шега с нея, когато тя каза:

— Мамка му. Стига бе, сериозно ли говориш?

Почувствах се облекчена.

— Сериозно. Полицията все още не е намерила тялото, така че той може да е жив. Искам да го потърся, но родителите ми направо...

— ... са изперкали. Да, знам. Родителите са кофти.

Събрах кураж.

— Чудех се дали... след като имаш книжка, би могла...

Сара ме изненада и не ме остави да довърша изречението си.

— Дай ми само две секунди. Къде живееш? Аха... Така или иначе щях да излизам, че тук ще полудея. Две секунди, обещавам.

* * *

Двете секунди се оказаха всъщност двайсет минути, но Сара все пак дойде. Спря в края на алеята, както ѝ бях казала, а аз изтичах към стария ѝ форд „Таурус“, преди родителите ми да разберат, че е там. Спряхме на няколко километра от вкъщи, за да се ориентирам на спокойствие в старата изцапана карта — исках да проуча лъкатушещите черни пътища, по които се налагаше да минем, за да стигнем до мястото на инцидента.

— Това е в средата на супернищото. Защо, по дяволите, трябва да ходим там? — попита Сара, но в момента нямах отговор за нея. В неловко мълчание излязохме извън града и подкарахме по безкрайните абсолютно безлични и еднакви черни пътища на Вирджиния: тесни,

извити пътеки, изпъстрени със сенките на дърветата. Погледнах бегло към небето, което продължаваше да бъде все така яркосиньо, само на места съвършено бели облаци нарушаваха идилията му. Не можех да повярвам, че нещо лошо може да се случи в толкова прекрасен ден.

Свих се на седалката и се зарових в телефона си. Получени обаждания, пропуснати обаждания... Гласова поща, есемеси. Буквите минаваха пред очите ми, безсмислена поредица от думи за моето разбито сърце. После пръстите ми спряха и аз се втренчих с празен поглед в съобщението, което всъщност подсъзнателно търсех.

ди, обичам те

Затворих очи и си поех дълбоко дъх. Не биваше да плача. Не биваше да губя контрол.

— Благодаря ти, че дойде — казах най-накрая, нарушавайки мълчанието.

Сара изглеждаше облекчена, че проговорих.

— Разбира се, няма проблем. А какво става с родителите ти, какво беше това криене?

Свих рамене.

— Не знам. Всъщност... баба почина тази нощ в болницата.

— Леле. Ужасно съвпадение, а? — Сара спря на знак „стоп“ и наведе глава, за да погледне и в двете посоки.

Преглътнах тежко, лепкавата буца още стоеше заседнала на гърлото ми. Не знаех какво да кажа.

— Мисля, че е мило, че ти е тъжно за нея — обади се Сара.

Погледнах я изненадано. Не че се бях обидила, но това, което беше казала, звучеше доста тъпо.

— Баба ми — тази, която е жива все още — тя е невидима. — Сара сви рамене. — Все едно е от друга планета. Не гледа филми, не знае нищо за музиката, която слушам. Говорим си за времето и за подобни простотии, защото тя не забелязва нищо друго. Онзи ден се замислих за нея и не можах да се сетя за абсолютно нито една дреха, която е носила. Ужасно е, нали? Чувствам се зле, че не изпитвам нищо към нея, като че ли за мен тя вече си е мъртва. Светът се е променил и отдавна я е оставил зад гърба си.

Това бяха най-личните неща, които някога си бяхме споделяли, и беше странно. Струваше ми се, че трябва да кажа нещо, за да затвърдя

този момент, за да ни обвърже завинаги с връзките на приятелството. Но не можех да измисля нищо. Беше прекалено късно, когато казах:

— Кара те да се страхуваш да остарееш...

— И да погрознееш. Да знаеш, когато стана прекалено стара да нося къса пола, моля те, застреляй ме.

Почти се засмях. Тя също.

После видях табела пред нас и й казах:

— Мисля, че е тук.

Сара подмина знака и трябваше да направи обратен завой, за да влезе в тесния тъмен път с много подходящо име — на табелата пишеше „Сумрачната улица“.

Напуснахме пътя с шарената сянка и се озовахме в пълен мрак — гъстите клони на дърветата от двете страни на улицата бяха сплетени в плътен покрив над главите ни като в гигантски зелен храм. Не знаех къде е било последното свирене на Джеймс и групата му, но не се сещах за някаква разумна причина да се забива в този изоставен път.

— Предполагам, че вече са откарали колата му. Трябва да потърсим мястото по следите от сблъсъка и ако случайно са останали някакви части.

Това беше най-дългата минута в живота ми — докато оглеждах зелено-кафявия мрак за белези от гибел и търсех какъвто и да е знак, че всичко, което познавах, си е отишло завинаги. И когато Сара спря до едно от дърветата, което изглеждаше като всички останали масивни дъбове край пътя, в началото не видях какво я беше накарало да избере точно това място.

Тя изключи двигателя.

— Имаш ли нещо против да остана в колата? Не мога да гледам кръв.

Кимнах.

— Няма проблем.

Излязох от колата. Спрях за миг на ронещия се път, миризмата на мокри листа и гора се пропиваше отвсякъде, почти потръпнах от студа в постоянната сянка на дърветата и тогава видях защо беше спряла: от едната страна на най-близкия дъб имаше обелена кора, а на тревата до него лежеше странично огледало, което хората от товарната платформа очевидно бяха пропуснали, когато са откарвали колата на Джеймс. А

после видях и тъмната ивица по пътя — като онези следи, които остават, когато някой прегази елен и екипите от пътна помощ после дойдат да извлекат окървавеното тяло. Само че тази следа не беше от елен.

И имаше ужасяваща форма; зацапаните очертания на разплискана при борба кръв.

Затворих очи и се опитах да забравя за кръвта. Нямах да мисля за Джеймс. Просто щях да си свърша работата.

Отидох до дървото. Мислех да взема огледалото със себе си, но се спрях точно преди да го вдигна от земята. То не беше важно. Джеймс беше важен. Продължих напред сред папратите и листата. Всичко изглеждаше безформено в този застинал, вечен полумрак. Беше тихо, чувах се само приглушените гласове на скритите в короните на дърветата птици. Напредвах болезнено бавно — не исках да пропусна някоя следа сред мъхнатите папрати.

На около петдесет крачки от мястото на катастрофата обувките ми се натъкнаха на нещо твърдо в меката земя. Коленичих, присвих очи и видях бял предмет, блестящ сред тъмнината.

Внимателно го вдигнах и стомахът ми се сви. Малко шишенце с капки за очи, без етикет. Когато го отворих, от него се разнесе сладникавата миризма на детелини. Хиляди нови спомени, всичко мина едновременно през главата ми, образи, следващи един подир друг като на киноекран — Люк си слага капки в очите, Люк старателно приготвя самите капки, Люк прибира шишенцето в джоба си...

Прехапах устни и извадих телефона си, поколебах се за секунда, а после набрах номера му.

И тогава чух звън на няколко крачки от мен — странен модерен звук сред този почти древен покой.

Искаше ми се да затворя телефона и да се престоря, че не съм чула другото звънене, но беше прекалено късно. Последвах звука и открих мръсния телефон на Люк, наполовина заровен в земята, сред изпотъпканите храсти. Наведох се да го взема и видях червените капки по листата около него.

Дъхът ми някак застина в дробовете ми, а краката отказаха да ме носят повече. Притиснах ръка до устата си и задържах сълзите си. Исках да съм по-силна, исках да не си правя прибързани заключения, но сълзите все пак потекоха. Първо две малки капки едновременно се

спуснаха бавно по бузите ми, после три и четири, и пет, докато накрая направо се изля порой, който за малко да ме удави. Свих се на кълбо в папратите, храстите и бодлите се забиваха в краката ми, но виждах само капката кръв по телефона и плачех за баба, за Джеймс, за Люк.

Когато сълзите ми затихнаха, бавно започнах да осъзнавам, че цялото ми тяло трепери, както ставаше с ръцете ми, когато се опитвах да преместя нещо със силата на мисълта си посред бял ден. Тялото ми беше като проводник на енергия, която се стичаше в момента през мен. Спомнях си усещането отпреди — и се огледах бързо, готвейки се за среща с Елинор или с някой още по-опасен от нея.

Видях обаче Уна, присвита върху един дънер на няколко крачки от мен, заела почти невъзможна форма — като котка, смучеща лапичките си, след като току-що е приключила с вечерята си. На фона на зелената светлина на гората бледата ѝ кожа изглеждаше по-малко зелена от преди, въпреки че и така едва ли някой би я взел за човек. Странното ѝ облекло веднага привлече вниманието ми: някакво палто, което приличаше на военна униформа от деветнайсети век с повече от дузина копчета и висока яка, а под него дълга бяла пола с волани. Необичайната комбинация създаваше впечатление за ултрашикозен вкус, умело подбрал дрехи от евтин вехтошарски магазин — едновременно мъжествен и женствен.

Тя сбърчи нос, когато забеляза сълзите ми.

— Правиш това *отново*?

Избърсах с длан лицето си и като си спомних какво ми беше казал Люк, застинах неподвижно, преди да отговоря:

— Тъкмо приключих.

Уна ми се усмихна лъчезарно.

— Виж какво мога аз, човешко момиче. — Фините ѝ черти се изкривиха, веждите ѝ се събраха, изразявайки тъга, устните ѝ се нацупиха и една сълза — *моята сълза* — се спусна по мраморнобялото ѝ лице. Капката проблесна в извивката на брадичката ѝ и после, тъкмо когато се откъсна от лицето ѝ, Уна протегна ръка и я хвана, прибирайки си я за после. Усмивката ѝ се завърна така светкавично, както беше изчезнала секунди преди това, и тя се засмя високо и диво. — Не е ли *идеално*?

Аз подсмръкнах, носът ми се беше запушил от плача.

— Справяш се дори по-добре от човек.

Уна се надигна притеснително внезапно, закръжи около мен като птица — толкова близо, че усетих полъх от аромата ѝ: нещо мускусно и едновременно сладко, диво и свободно. Прошепна в ухото ми:

— Знам какво търсиш.

Опитах се да не поглеждам към изпръскания с кръв телефон на земята и преглътнах тежко.

— А знаеш ли къде е?

Тя се изсмя и скочи отново на падналия дънер, изтанцува няколко стъпки върху него, а после с леки подскоци започна да се отдалечава от мен.

— Толкова е поетично. Нямам търпение да го изпея. Трябва да е в минорна тоналност, разбира се.

Искаше ми се да я удуша; не можеше ли просто да спре да се върти и да ми каже? С огромно усилие на волята успях да прикрия нетърпението си и да прозвуча мило:

— Би ли я изпяла за мен сега?

Уна се усмихна леко със свенливо сведен към земята поглед.

— Би ли дошла да живееш при мен завинаги?

Беше прекалено лесно да забравиш, че тя е също толкова опасна, колкото и Луничавия перко. Отклоних вежливо предложението ѝ:

— Звучи чудесно, но не мисля, че мога да го направя. Това ли е единственият начин да ми го изпееш?

Уна ме погледна и каза с нежен, галещ слуха глас:

— Не, глупаво човешко момиче. Ще ти я дам като подарък, без да искам нещо в замяна, защото това ще вбеси Брендън, когато разбере. — Прекоси разстоянието между нас с два дълги подскока във въздуха, озова се отново до мен и полуизпя, полупрошепна в ухото ми:

*Далеч след дъбове зелени, в земята надълбоко
кръвта на младия гайдар се лее,
кръвта на воина млад със нея се преплита,
и два потока кървави се стичат в езерото,
бъдещето що предрича.*

*На воина заповяда Тя
любимата си да убие,*

*а на гайдаря нареди:
„Убий ти любовта!“*

Мелодията и гласът ѝ сякаш спряха времето, а аз застинах на място, унесена от вълните на музиката. Имах чувството, че някаква невидима ръка ме люлее в невидима люлка. Не можех дори да си помисля да проговоря.

Уна зацъка неодобрително и щракна с пръсти пред лицето ми.

— И най-леката песен те омагьосва, скъпа. Как очакваш да откриеш любовниците си, ако не можеш да опазиш себе си? Предполагам, че ще се окажеш голямо разочарование. Така ли е?

Мигнах, все още леко неадекватна от магията на гласа ѝ.

— Те не са ми любовници и двамата. Искам да кажа, никой от тях не ми е любовник. Имам предвид... — Песента постепенно загуби очарованието си и думите ѝ най-накрая добиха смисъл в главата ми. — Твърдиш, че не са мъртви?!

Уна сви рамене и се отдалечи от мен, прелитайки в елегантен полушпагат над орловата папрат, а после се обърна назад и се поклони, сякаш беше направила нещо много впечатляващо.

— Все още не!

Отново можех да дишам. Чувствах се така, сякаш не бях вкарвала въздух в дробовете си, откакто видях телефона на Люк и капките кръв. Сега, за пръв път от доста време насам, си поех дълбоко дъх и после издишах свободно. Вътре в мен едно тихо гласче пееше *те са живи, те са живи*.

— Значи са при Нея. При Кралицата, имам предвид.

Уна затанцува бавно и с мънички подскоци и спря на около сантиметър от мен. Пръстите ѝ се протегнаха към железния ми ключ, по-близо и по-близо; раздвижи ги леко, сякаш се изкушаваше дали да не ги допре до него. Наведе се към мен — лицето ѝ докосна косата ми — и прошепна в ухото ми с глас, лъкатушещ между радостта и сериозността:

— Слънцестоеенето приближава. Виждаш ли колко силни сме станали? Скоро Ловецът ще може сам да те докосне; скоро Одан, шутът на глупците, ще може да те оскверни, както пръстите му оскверняват всичко, до което се допрат. Те ще вземат песните ти, ще ги

скрият дълбоко в себе си и дори няма да разбереш, че си загубила нещо. Те ще си играят с теб, докато настъпи моментът, в който с усмивка ще пожелаеш смъртта да влезе в теб.

Замръзнах, може би за пръв път напълно осъзнавайки колко опасно е това диво създание до мен и колко различно е от хората; създанието, което беше достатъчно близо, за да види изсъхналите сълзи по бузите ми.

С ъгълчето на окото си забелязах как устните ѝ се разтягат в усмивка. Прошепна ми отново:

— Мисля, че сега е прекрасен момент да помолиш за онази услуга, която ти обещах. В замяна на сълзата ти.

Отстъпи назад и ме погледна преценяващо — сигурно представлявах жалка картинка, както си стоях там, трепереца от думите ѝ, но с повдигната в някакъв последен опит за смелост брадичка.

Вгледах се в тези бездънни зелени очи и се опитах да открия някаква следа от емоция в тях, някакъв намек какъв трябва да е правилният отговор, но не видях нищо, освен дълбочина. Така че кимнах и казах, сякаш е било моя идея:

— Да, искам си онази услуга, ако обичаш.

— Мислех — Уна начерта пред себе си кръг с пръст, — че никога няма да го кажеш.

Прикани ме с ръка и аз се приближих предпазливо към нея.

— Вие, хората, харесвате хора, нали?

Не бях сигурна как точно да отговоря на това, но все пак кимнах с глава.

Тя начерта още веднъж кръга във въздуха и сега той като че ли остана там, след като сведе пръста си.

— Виждаш ли го? — Погледнах към блещукащите очертания на кръга, но виждах само кривия дъб от другата страна. — Не? — Уна изсумтя недоволено. — Опитай се да използваш очите си.

Очерта кръга отново и този път сиянието на линиите му ме заслепи и примигнах от болка; беше като да се взираш в слънцето, но освен това кръгът блестеше по някак *погрешен* начин, сякаш в очертанията му се побираха краищата на самата гора, но нямаше гора.

И сега го видях. Мъж на около трийсет-четирийсет години, с дълги разпуснати кафяви къдрици, четеше книга в средата на полето.

— Кой е този?

— Томас Стихоплетеца. Един от Нейните. Човек. Мъж. По-конкретна ли да бъда?

— Мисля, че тази информация ми е достатъчна — отвърнах иронично аз, макар да ми се искаше да ми обясни появата на дългокосия, защото нямах идея как образът на странен мъж, четящ книга в полето, може да се сметне за услуга.

— Виж колко човешки изглежда — каза замислено Уна, докато мъжът обръщаше страница от книгата. Не бях сигурна дали коментарът ѝ се отнасяше за външния му вид или за способността му да обръща страници. — Мисля, че трябва да си поговорим с него.

— Къде е той?

— Там.

Още веднъж се преборих с изкушението да фрасна фея по лицето и перифразирах въпроса си.

— Как да отида *там*? — Надявах се искрено да не отвърне „пеша“, защото не бях сигурна, че щях да удържа юмрука си, ако го беше казала.

— Постоянно забравям колко сте глупави — усмихна се все така лъчезарно Уна. Разтегна още повече очертаванията на кръга и видях, че мъжът седеше в средата на пасището близо до нашата къща, същото, в което бях срещнала за пръв път белия заек. След това тя бързо пъкна пръста в устата си, сякаш блясъкът от кръга я беше изгорил. — Да си призная, великодушието ми изненадва дори мен самата. Не можеш да си представиш колко голяма е услугата, която ти направих.

Ъъ...

— Ами благодаря ти.

Уна се изплю в кръга и той изчезна като дим.

— Ще ти предложи още нещо, без да искам нищо в замяна. *Безплатно*. Удави хрътката на Ловеца, която пазиш. Ще трябва да я натиснеш под водата няколко минути. — Направи движение, все едно държеше една от ръцете си под вода. — Докато мехурчетата изчезнат.

Зяпнах изумено срещу нея.

Тя като че ли не забеляза ужаса ми и вместо това каза любезно, с очевидно усилие:

— Искаш ли си сълзата обратно? Ще имаш нужда от нея.

— Не, благодаря. Мисля, че на теб ти стои по-добре.

Уна ми се ухили в отговор.

* * *

Сара нямаше никаква представа как да се върнем вкъщи, затова отби и ме остави аз да карам. Въпреки че рядко бях шофирала, се ориентирах много по-добре сред черните пътища и скоро намерих главния път, по който можехме да се приберем. Все още бях замаяна. Да бъдеш отвлечен от феи и измъчван е доста лошо, но е много по-добър вариант от това да си мъртъв. Смъртта е необратима. Внезапно почнах да забелязвам подробности, които досега бях пропускала: колко прекрасен беше всъщност този ден, колко шумно пееха цикадите, как се въртяха листата на дърветата, за да разкрият бледата си страна, и как вятърът предвещаваеше буря, независимо от искрящо чистото небе в момента. Може би заради промяната в настроението ми успях да забележа и нещо, което беше убягнало от вниманието ми на идване: колата на Люк.

Набих рязко спирачки. Сара изпищя.

— По дяволите! Какво правиш?

Подкарах колата на заден ход, за да се върна до малката отбивка, в която зърнах „Буцефал“.

— Извинявай. Видях нещо и трябва да го проверя — само две секунди.

Тя присви очи към прозореца, после се пресегна към задната седалка и си взе списание. Явно смяташе, че моите две секунди са същите като нейните. Оставих я да си чете и се запътих към мястото, където беше колата на Люк — зарязана в края на малък черен път, който преди е служел за достъп към царевичното поле зад него. Начинът, по който беше паркирана, намекваше за известна припряност и си представих как Люк се е притекъл на помощ на Джеймс — видял е, че се е блъснал, спрял е бързо и се е затичал да го извади от разбитата кола. Тази картина ми се струваше много по-приемлива от образа на окървавения Джеймс, използващ сам от понтиака и влачещ се по асфалта.

Аудито не беше заключено и макар да се чувствах малко глупаво, все пак се метнах на шофьорското място и затворих вратата. Отпуснах

се назад на седалката, затворих очи и се оставих уханието на Люк, което все още изпълваше колата, да се пропие в мислите ми. Представих си, че той е тук с мен. Въпреки че не го бях виждала само един ден, вече ми липсваше непоносимо; онази част от мен, която беше в него, се чувстваше така, сякаш бе на милиони километри разстояние, на толкова далечно място, че не беше възможно да се стигне дотам. Когато бях с него, усещах, че съм обичана, желана, закриляна; сега бях като малка лодка, носеща се без посока в странно и бурно море.

Отворих очи и наоколо беше тъмно. Нощта обграждаше колата като плътно черно одеяло. Беше ми нужна около минута, за да осъзная, че се намирам в спомен. Бях Люк, шофирах и сърцето ми биеше лудо от адреналина. Бързах колкото можех — трябваше да стигна на мястото на катастрофата преди Тях. Погледнах към поставения на съседната седалка буркан, пълен с жълто-зелена смес, и си помислих, че може би трябва да намажа с нея подметките на обувките си за защита. Не, не, трябва да има достатъчно за Ди и родителите ѝ, не можех да рискувам да я изхабя напразно. А и Те не искаха мен. По дяволите! Оставих буркана на пода и изскочих от колата, надявайки се, че хлапето още е живо.

Споменът свърши със звука от отварянето на колата. В истинския живот, моя живот, вратата още беше затворена и аз седях на шофьорското място. Погледнах към пода пред седалката до мен и ето го — полегнал на една страна под дълбоката сянка, хвърляна от следобедното слънце, което влизаше през предното стъкло — буркана, пълен с приготвената от баба смес. Приличаше на котешко повръщано.

Значи, той го беше намерил. Въздъгнах, вдигнах буркана — о, *отврат*, беше леко топъл, като нещо живо — и излязох от колата. Зачудих се какво да кажа на Сара, за да си намеря извинение и да закарам „Буцефал“ у дома. Знам, че беше егоистично да я оставя да се прибере сама, но исках да имам близо до себе си нещо, което да ми напомня за Люк.

Някакво движение привлече вниманието ми — нещо препречи за миг светлината, преминаваща през редките дървета, ограждащи царевичното поле. Пред мен, на три-четири метра от колата, вървеше висок мъж — кожата му беше кафеникава, с цвета на прашния път. Заради височината си му се налагаше да се придвижва бавно между

клоните на дърветата. Беше чисто гол, мускулест и жилав като елен или състезателен кон, и макар че вниманието ми би трябвало да е привлечено към някои негови по-интимни части, просто не можех да откъсна очи от опашката му. Дълга и извита като камшик, завършваща накрая със снопче косми както при козите. Феята, защото това беше фея, макар и мъж, и то с такъв вид — трябваше да свикна най-накрая — спря и обърна бавно главата си, за да ме погледне. Очите му бяха прекалено събрани едно до друго, а носът прекалено дълъг и тънък над голямата му уста, за да го сбъркам някой с човек. Беше поглед на диво нещо, на създание, което знаеше какво представлявах аз, и това нито го притесняваше, нито го интересуваше. Изчаках известно време, след като то се скри в гората, изстрелях се светкавично към колата на Сара и се метнах вътре, носейки внимателно в ръце буркана.

— Какво е това? — Сара остави списанието и ме погледна.

— Нецо като противотрова срещу феи, която баба ми направи.

— Леле! Откъде я взе?

Посочих с ръка към пътя.

— От колата на Люк.

— Люк е онзи готиният сладур, нали? Къде е той?

— Не знам.

Сара се намуси.

— Ди, мисля, че е време да изчезваме. Това абсолютно започва да прилича на филм на ужасите, а всички знаят, че в тях готините секси мацки умират първи. Хайде, да се махаме.

Направихме го, оставяйки единственото доказателство за съществуването на Люк на прашния път зад нас.

---

[1] Стара ирландска песен. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТ

— Защо се интересуваш от слънцестоеенето?

Бях се настанила пред компютъра на баща ми и настървено проверявах думи като „слънцестоеене“, „наемник на феи“, „Томас Стихоплетец“, така че изобщо не усетих кога Дилия се е появила зад гърба ми.

— По дяволите! — Преглътнах и се опитах да успокоя учестеното си дишане. Това нейно безшумно промъкване започваше да става наистина досадно. Обърнах се и я видях точно до рамото ми, с обичайната чаша кафе в ръка, вперила в мен зелените си очи. Божичко, тя изглеждаше... *жива*. Сякаш през целия ми живот досега е била черно-бяла снимка и изведнъж в нея се бяха появили цветове. Тази мисъл направо ми изкара акъла. Внезапно спрях да се чувствам гузна, че бях намазала със сместа на баба обувките на родителите си, а нея оставих незащитена.

Дилия се наведе над рамото ми и се зачете в екрана. Бях намерила някакъв сайт с много картинки, наречен „Градината на феите“, пълен със списъци на растения, които можеха да привлекат феите в градината. Четях частта, в която се обясняваше как лятното слънцестоеене повдига воала между света на хората и света на феите. Сайтът препоръчваше да се поставят навън чинийки с мляко и да се гори мащерка, за да се създаде максимално благоприятна среда за появата на феи. Опитах се да си представя феята-козел — или още по-добре, Одан — ближеща мляко от чинийка като малко котенце. Не ми се получи. Откъде им бяха хрумнали тези простотии?

Дилия се засмя.

— Какво друго си намерила?

Искаше ми се да вдигна лаптопа и да ѝ го размажа в главата, но вместо това се отдръпнах назад и я оставих да се пресегне към мишката и да отвори и другите сайтове, които бях открила. Очите ѝ пробягаха по баладата за Томас Стихоплетец — отвлечен от кралицата на феите и получил в дар език, който не може да каже лъжа

— и после се спряха на сайта с име *gallowglass*: името на наемните войници в древната ирландска история^[1].

Екранът се отразяваше в очите ѝ, докато четеше страниците. Когато свърши, отстъпи назад.

— Предполагам, ще ми кажеш, че е за някакъв училищен проект.

Не знам защо това ме уплаши толкова много. Тонът ѝ някак премина границата на обичайното ѝ отношение *ти си малко странна* и стигна до явно *желая ти злото*. Внимателно обмислих думите си.

— Мисля, че това би било все едно ти да ми кажеш, че за пръв път си видяла Люк на конкурса.

Сега Дилия направи пауза; беше неин ред в словесния ни двубой.

— Може би имам с какво да помогна за училищния ти проект. — Наведе се отново през мен, премести курсора в „търсене“ и написа „освобождаване на заложници“. После натисна *enter* с перфектно оформения си маникюр.

Загледах се в заглавията на статиите и постингите, които излязоха, и си спомних как Дилия ми беше подала телефона по-рано днес. Тя знаеше какво беше станало с Джеймс, нали? И после се беше обадила у тях, за да бъде сигурна, че и аз щях да науча.

— Сигурно е пострадал много тежко — каза Дилия високо, по-скоро на стаята, отколкото на мен. — Чух, че имало ужасно много кръв. Ако все още е жив, едва ли му остава много време.

Исках да затворя очи, да запуша ушите си или пък устата ѝ и да се престоря, че в безумно променилия се мой свят поне досадната ми леля, примадоната, си е останала същата.

— Какво искаш да кажеш?

Дилия протегна ръка.

— Защо не ми дадеш пръстена на баба си?

Примигнах, без да мога да скрия смущението си от молбата ѝ.

— Не, не мисля. Баба настояваше да го нося.

— Той ѝ принадлежи, време е да ѝ го върнеш.

— Казах „не“.

Ръката на Дилия се стрелна внезапно и ме сграбчи за китката с изненадваща сила. Извиках от болка, когато тя изтръгна пръстена с другата си ръка заедно с парче кожа от пръста ми. После ме блъсна и прибра пръстена в джоба си. Гледах я невярващо, ключът на Люк изгаряше кожата ми, скрит от яката на суичъра ми. Страхувах се, че по

някакъв свръхестествен начин тя ще се досети за съществуването му и ще откъсне и него от шията ми.

— Сега ще отидеш на малка разходка — каза Дилия и посочи към външната врата.

— Да не си полудяла? — Скочих от стола и изтичах в дневната. Защо, по дяволите, бях избрала кабинета на баща си за тъпите си проучвания? Може би трябваше да тичам по-бързо, но все още не можех да повярвам, че си имам работа с нещо различно, а не просто с моята неприятна леля. — Мамо!

Дилия ме сграбчи отново за ръката, пръстите ѝ ме стискаха като железни клещи.

— Тя не може да те чуе.

Извивах се и се гърчих, кожата ми гореше под невероятно силната ѝ хватка.

— Какво общо имаш с това?

— О, не ми казвай, че си толкова глупава. — Дилия ме повлече безцеремонно към вратата. Мислех си, че ще мога да се отскубна от нея, но тялото ѝ беше стегнато и непоклатимо под копринената ѝ розова ризница — пардон — костюм. Сцената ми напомняше на някой от безкрайните епизоди на „Ченгета“, които гледах у баба и в които се обясняваше, че надрусаните хора добиват свръхчовешка сила. — Вече си сглобила пъзела, нали?

И изведнъж, просто ей така, всичко си дойде на мястото. Стаята в къщата на баба, където Дилия за малко не беше умряла. Мокрите стъпки по чаршафите на мама. Ръж, хрътката на феите, който беше в семейството ни още преди да се родя. Всичко беше започнало много, много отдавна.

— Твоят живот. Те са спасили живота ти.

— Не забравяй най-хубавата част — каза Дилия и запя със съвършения си чист глас, който ѝ беше осигурил толкова договори със звукозаписните компании. — Да не мислиш, че този глас е мой?

— Това е гласът на мама, нали? — прошепнах аз.

Тя ме бутна грубо и аз направих крачка напред, за да се облегна на стъклената врата. Много късно обаче видях, че тя вече беше отворена и всъщност Дилия се протягаше към дръжката на външната врата с мрежата. Блъсна ме толкова силно, че усетих как мрежата поддава и се разкъсва под тежестта ми. Строполих се на покритата с

тухли площадка и главата ми се удари в земята. Очите ми се замъглиха и изстенах от болка.

— Какво искаш от мен?

Дилия ме погледна отвисоко, изражението на лицето ѝ беше каменно, а очите ѝ искряха.

— Искам просто да те няма.

Затръшна стъклената врата. Чух как ключалката се завъртя, когато я заключи. Изпъшках и бавно приседнах, придърпвайки босите си крака към тялото си. Докато го правех, видях малка метална чинийка, поставена до вратата. Някакви черни пръчици лежаха върху нея и все още димяха. *Мащерка!* Беше запалила мащерка и после ме беше изхвърлила навън.

Едва успях да помисля: „Шибаната ми леля ме предаде!“, и видях фея с коса в златно и кафяво да крачи с големи стъпки през задния двор. Сигурно поне сто кучета като Ръж се мотаеха в краката ѝ — някои жилести като състезателни хрътки, други огромни като мастифи, но всички с окраска като цвета на козината на Ръж.

Феята не хвърляше сянка, независимо от яркото следобедно слънце и беше трудно да се разгледа добре как изглежда заради високите дървета зад гърба ѝ, с които почти се сливаше. Приближи още малко. Беше мъж. Носеше странни тесни, прилепнали по тялото си дрехи в различни нюанси на зелено и кафяво. Елекът и гамашите му бяха кожени, а ръкавите бяха направени от нещо като велур или мъх. Сухи плитки от трева бяха завързани отстрани на краката му и висяха на хлабави връзки от маншетите на ръкавите му — като украшенията на натруфените костюми от викторианската епоха или като боклуците, накачени по бостанските плашила. Изглеждаше така, сякаш беше направен от самата земя и всеки момент можеше да се върне в нея, но чертите на лицето му бяха също толкова съвършено симетрични като на Луничавия перко и на Елинор и му придаваха неземна красота.

Въртеше глава в различни посоки — все още не ме беше забелязал. Можех да опитам да вляза от предната страна на къщата, но видях, че Дилия беше застанала там — зловец, мрачно присъствие. Поколебах се за миг, а после се надигнах и се затичах. Докато бягах през двора с изнемошелите си крака, си спомних нещо, което баба ми беше казала: „Кучетата преследват само бягащите котки“. Но вече беше късно да променя решението си.

Пресякох двора ни, стигнах до двора на съседите и тъкмо залъкатуших между теракотените делви, разпръснати из него, когато чух висок протяжен вой. Звукът щеше да бъде ужасяващ дори ако не знаех какво означава — началото на лова. Миг по-късно белите тела се впуснаха в бяг и чух как делвите се пръсват една по една. Вече бях стигнала до ливадата зад къщата на съседите, острите треви се забиваха в голите ми стъпала, а гледката на пътя зад ливадата с точещите се от двете му страни дървета ми вдъхна неподозирани сили.

Слънцето ме изгаряше, докато си проправях път през високата до кръста трева за фураж. Усещах как поне сто кучета следват сянката ми, която се виждаше отдалече, и щяха да ме настигнат всеки момент. Онзи силен вой се разнесе отново, продължителен и висок, приличащ по-скоро на птича песен, отколкото на кучешки гласове, а отдолу се чу мощният и мелодичен лай на глутницата мастифи. Съблякох суичъра си в движение и го хвърлих зад себе си — веднага ми се стори, че затичах по-бързо.

Но хрътките ме настигаха. Нямах начин да успея да стигна до пътя, да не говорим до пасището. Чувах как множеството бързи лапи събаряха и мачкаха тревата, почти зад гърба ми.

Аз съм по-бърза, помислих си яростно_. Хрътките са бързи, но аз съм по-бърза_.

И наистина бях. Прескочих гъстите храсти в канавката в края на полето и се затичах към пътя от другата страна. Хрътките бяха още зад мен, не върху мен. Не можех да дишам, сърцето ми щеше да изскочи, а коленете ми да се пречупят всеки момент. Стъпалата ми се набиваха силно в асфалта. Хвърлих поглед към пасището отдясно, опитвайки се да открия нещо, което да съвпадне с блестящото видение на Уна за Томас Стихоплетеца. Пред мен беше мястото, където бях намерила Люк в колата му в онзи ден — тук някъде трябваше да бъде.

Погледнах зад гърба си и ми се прииска да не го бях правила — стена от бели кучета изпълваше целия път като надвисваща вълна, а зад тях спокойно вървеше зеленият Ловец с двуцветната коса.

Моля те, бъди тук. Томас Стихоплетецо, бъди тук.

Никой не ми беше обещавал, че нещата щяха да се оправят, ако го откриех в пасището, но трябваше да стане така. Просто трябваше. Защото бях видяла колко близо бе дошла Уна до ключа и не ми се

искаше да си представям какво можеха да направят сто кучета с новопридобитата си от слънцестоеенето сила.

Задъхвайки се, стигнах до края на пасището. Надявах се, ако не на среща с отвлечен от кралицата на феите безсмъртен бард, поне да намеря някакви парчета бодлива тел, с които да забавя глутницата, но там имаше само обикновена дървена ограда. По дяволите тъпите закони на окръга ни, които забраняваха всякакви телени заграждения — грозни били! Покатерих се по дървените колове — по-бавно, отколкото ми се искаше — и внезапно пред мен се появи лекият наклон на кравешкото пасище, върхът на хълма, който ми беше показала Уна в магическия кръг.

Зад мен хрътките стигнаха оградата и някои от по-леките я преодоляха с един скок. Повторих си мислено отново: *Аз съм по-бърза. Ще намеря Томас. Тогава ще съм в безопасност.*

Затичах се към хълма, напрягайки до последно мускулите си, а хрътките се впуснаха след мен. Успях само за миг да забележа, че на върха растяха много гъби, струпани в кръг, и в този момент усетих как първите лапи одраскаха крака ми. *Това е.*

Скочих в средата на кръга от гъби и настана тишина.

Не, не пълна тишина. Сякаш си бях запушила ушите с тапи. Вбесяващият вой на хрътките не беше изчезнал напълно, а просто беше станал по-приглушен и далечен. Погледнах зад себе си, отвъд гъбения кръг, и не видях нищо, освен пустото широко поле, леко наклонено към пътя. Примижах към мястото, където знаех, че трябва да са кучетата, и ми се стори, че забелязах някакви смътни отсенки от светлина и мрак, сякаш зрението ми беше замъглено.

— Леле. Определено знаеш как да направиш впечатление. Тя също има забележителна свита, макар и доста по-непривлекателна в сравнение с теб.

Знаех кого ще видя, преди да се обърна. Също като във видението на Уна Томас Стихоплетеца имаше дълга, свободно пусната къдрава коса и очи, покрити с бръчици от смях. Беше висок и слаб и носеше туника в различни цветове, с копчета от горе до долу, под която се подаваха чифт тесни кожени гамашаи. Седеше с кръстосани крака и ме гледаше някак отвисоко. Дългата му следобедна сянка падаше извън кръга от гъби.

Въздъгнах облекчено.

— Ти си *тук*.

Той ми се усмихна изненадано.

— Разбира се. И ти също си *тук*.

— Знаеш ли коя съм?

— Диърдри Монахан. Вече всички знаем името ти. — Беше ми трудно да си представя, че този човек може да ми причини нещо лошо. Изговаряше гласните по-отворено, някак по шотландски. — Дори да не познавах лицето ти, способността ти да правиш *това*... — посочи към почти невидимите хрътки, кръжащи нервно около гъбения кръг — щеше да ми покаже ясно коя си.

Не исках да изглеждам тъпа, като го помоля да ми обясни какво има предвид. Май говореше за това, че кучетата не можеха да преминат кръга. Или пък за самия факт, че бях преследвана от сто свръхестествени твари от техния вид. Май по-вероятно беше второто.

— Вярно ли е, че не можеш да лъжеш?

— Да. Но нали знаеш, че бих казал същото и ако можех да лъжа. — Сви рамене, а аз се загледах в дългата си сянка; краищата ѝ потрепваха, когато невидимите тела преминаваха през нея отвъд кръга. — Разбира се, мога просто да те оставя да надникнеш в мислите ми, ако искаш.

Изкуших се за кратко от идеята, но после реших, че добавянето на спомените на дългокосия пророк с шотландски диалект към всички онези, които вече се блъскаха из главата ми, едва ли щеше да ми хареса.

— Ще разчитам на думата ти. Уна — една от народа на *дийна шии* — ми каза, че мога да говоря с теб, и ми показа това място.

— *Дийна шии* по принцип не са приятелски настроени към хората. — Томас направи жест към гъбения кръг. Потръпнах от усилието да задържа хрътките отвън и си спомних притока на сила, чувството за непобедимост, което изпитах, когато запалих двигателя на „Буцефал“ — мрачната сила, която ме обгърна. Само ако хрътките бяха решили да ме подгонят нощем... — Но това наистина е подходящо място, на което бих могъл да се появя — каза Томас, привличайки отново вниманието ми. — А и вече всички знаят, че с Кралицата не сме в добри отношения. Защо смяташ, че тази фея е искала да разговаряш с мен?

Обхвана ме лека тревога.

— Надявах се, че е очевидно.

Томас ме погледна, пръстите му разсеяно скубеха тревата покрай краката му.

— Е... какво искаш да знаеш?

Имаше хиляда възможни отговора на този въпрос, но изстрелях този, който ме притесняваше най-много:

— Искам да знам защо Тя иска да умра. Ако не беше започнала да ме тормози, никога нямаше да разбера какви умения имам.

Томас се сепна.

— Мислиш, че те иска мъртва, защото можеш да правиш това?

— Посочи към полуневидимите лапи, опитващи се да преминат края на кръга. Контролът ми върху него започваше да отслабва. — Дете, телекинезата ти е само симптом на това, заради което Тя иска да умреш. В твоя свят има множество хора, които могат да местят предмети със силата на мисълта си или пък да предизвикват пожари без кибрит.

Не ми хареса думата *симптом*. Болестите имат симптоми.

— Симптом на какво?

— Никога ли не си се замисляла за съвпадението, че ти и Кралицата на феите се озовахте в такава близост? Че цял куп феи в един момент започнаха да се навъртат край къщата ти?

Почувствах се тъпо.

— Ами... предполагам... мислех си, че в този район просто си има много феи.

— Те са тук заради теб. Феите не са като хората. Техният свят и Техните тела нямат точно фиксирано местоположение.

Видях шанс да покажа, че и аз знам нещо.

— Имаш предвид как някои от Тях използват енергията на бурята или на някой човек, за да се появят в този свят?

Томас кимна в знак на съгласие и къдриците му се разлюляха. Преборих се с изкушението да протегна пръст и да дръпна една от тях.

— Точно така. Феите са привлечани от различни видове енергия и се движат като сателити около тях. Светът на феите се съсредоточава около дадена личност, Техния владетел, крал или кралица — обикновено човек — който излъчва тази енергия.

Историята започна да добива някакъв смисъл, така че можех и сама да завърша изречението му.

— Затова Тя убива всеки, който може да Ги привлече към себе си по същия начин като Нея.

Той пак кимна.

— И твоята телекинеза е просто страничен белег на тази енергия.

— Е... Тя тук ли е? Искам да кажа, някъде наблизо? Или си е у дома, в Ирландия? Нали е човек? Значи Тя не би трябвало да е привлечена от моята — как я нарече — моята енергия?

— Наричат хората като теб „господари на детелините“. Знаеш, че и детелините привличат феите, нали? — Томас поклати глава. — И не, Тя се привлича от твоята енергия също както и аз — колкото повече време прекарваш с феите, толкова повече ставаш като Тях, а това означава, че и ние започваме да се влияем от „господарите на детелините“. И да, наблизо е и приближава все повече към теб — колкото по-силна ставаш и колкото повече приближава времето на слънцестоенето. Скоро няма да може да скрие присъствието си и когато воалът между световите изтънее, Тя ще се разкрие пред теб.

Мисълта беше ужасяваща, преместих я в най-скритите части на съзнанието си — щях да се занимавам с нея по-късно.

— Това означава ли, че и Люк Дилън е бил привлечен от мен по същата причина? Знаеш кой е той, нали?

Очите на Томас гледаха сурово, абсолютно несъвместими с бръчиците от смях покрай тях.

— Наемникът на кралицата? Всички знаят кой е той. И не, той не живее в света на феите, така че не е развален като останалите хора, които обитават Тяното пространство. Ние живеем сред феите, за да останем безсмъртни, но това си има цена — вземаме и Техните слабости. Люк Дилън не трябва да живее сред Тях, за да остане млад, както правя аз — той не може да остарее. — Лицето му помръкна. — Носят се слухове, че е влюбен в теб.

Преглътнах.

— И че ти също го обичаш. Това е опасна и глупава игра, дете.

— Не съм избирала да става така. — Гласът ми, без да искам прозвуча ледено. — Нито съм избирала да бъда такава — „господарка на детелините“. Това е абсолютно нечестно, ако ме питаш. Не ми е съвсем приятно и че Тя иска да умра и че отвлече най-добрия ми приятел и Люк. И това не е много честно, нали?

Томас полегна на тревата и впери очи в муцуната на едно от кучетата, което се вираше в кръга. Вече се виждаха много по-ясно, отколкото по-рано.

— Не обвинявай мен. Аз съм просто един учен. Вече бях наказан, защото изразих несъгласие с Нея относно някои въпроси, свързани с живота и смъртта. Има причина да седя сред кръг гъби и да си говоря с най-скорошния й неприятел, вместо да я лаская на ушенце.

Обзе ме пълно отчаяние.

— А най-добрият ми приятел? Ще го пусне ли, ако аз умра?

Томас потропа с пръсти по празния въздух над гъбения кръг; чу се звук, сякаш удряше по стъкло. От другата страна хрътките нададоха вой и се изправиха на крака.

— Гайдарят? Той е прекалено добър за този свят, знаеш го, нали? Толкова добър музикант може да привлече нежелано внимание. Полошо дори от вниманието от страна на феите. Но съм чувал и доста от Тях да споменават, че ще бъде по-добре, ако той е мъртъв.

— Няма да е по-добре, ако е мъртъв — казах рязко аз. Пръстите ми започнаха да треперят. Подсъзнателното усилие да държа кръга затворен за хрътките изцеждаше прекалено бързо силите ми. Не бях сигурна колко дълго още можех да ги спирам.

Лицето на Томас изразяваше искрено съчувствие.

— Съжалявам, дете, но докато има власт, Тя никога няма да позволи да останеш жива. Ти си предизвикателство за самото Й съществуване, а и човешката ти същност ти дава голямо предимство. Една от вас трябва да умре, за да се сложи край.

Гледах го и се опитвах да възприема какво ми казва, обвих коленете си с треперещи ръце, полагайки последно усилие да задържа кръга. Звучеше ми толкова долнопробно — като в стар уестърн: *Един от вас трябва да умре. Този град е прекалено малък за двама ви.*

Не можех повече да задържам хрътките. Просто не бях достатъчно силна без луната над мен.

— И тъй като си говорим истината — добави искрено Томас, — аз лично предпочитам това да е Тя.

Имах само секунда да осъзная какво ми казва той, преди невидимата стена на кръга да се срути и вълна от хрътки да се изсипе върху нас. Кучетата покриха като с одеяло цялото тяло на Томас и стигнаха до мен.

Ароматът на мащерка направо ме задуши.

---

[1] Терминът *gallowglass* или *galloglass* е англицизъм за ирландското *galloglaigh* (букв. — „чужди войници“). Използва се за елита от наемни войници сред келтско-норвежките кланове в Шотландия от XIII до XVI в. Като шотландци те били келти (гаели) и имали общ произход и традиции с ирландците, но тъй като се смесили с норвежките заселници по крайбрежието на Шотландия и с пиктите, ирландците ги наричали *Gall Gaeil* („чуждите гаели“). Това е терминът, който авторката използва за наемника на Кралицата. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАЙСЕТ

Не просто самият натиск на хрътките беше кошмарен. Не можех да понасям студената им козина, допираща се до кожата ми, задушавашката миризма на различни треви и детелини, и най-вече — лая на мастифите и крясъците на по-малките скокливи хрътки, които сякаш триумфално се надвикваха: „Нашата плячка, нашата жертва, уловихме те и сега ще те убием!“.

Ловеца се появи сред тях, телата им му правеха път, разделяйки се встрани като вода. Крачеше бавно към мен и възцаряваше тишина сред гигантската какофония. Едвам го чувах как им казва: „Тихо“.

Хрътките млъкнаха веднага. На хълма стана толкова тихо, че чувах свистенето на колите по пътя долу. Можех да извикам за помощ, но какъв смисъл имаше? Дори да погледнеха насам, шофьорите щяха да видят само моята фигура на хълма.

Ловеца спря на крачка от мен. От толкова близо необичайният му вид направо ми взе дъха. Вдлъбнатите му очи бяха бездънни като на ястреб и едва сега забелязах, че златните кичури в косата му бяха *наистина* златни — всеки кичур беше здраво вплетен сред нормалната му кестенява коса и искреше ярко на слънцето. По врата му имаше странни кафяви белези — като татуировки, само че изглеждаха естествени, като по рождение.

— Диърдри Монахан.

Звукът на гласа му моментално ме запрати сред бездна от спомени: Люк гледа телата на своите братя в рова, а Ловеца го подканва да тръгват. Ловеца притиска Люк към земята с безизразно лице, докато една фея, пееща чудно красива песен, поставя насила гривната окова на рамото му. Люк, издърпан от кладенец от Ловеца, който го поглежда безстрастно и без злоба: „Време е за работа“. Люк свири на флейта, докато Ловеца слуша с наведена глава и затворени очи. Ловеца влачи окървавеното тяло на Люк в една просторна стая, а червената диря, оставаща след тях, води извън вратата.

Томас прошепна в ухото ми:

— С това желязо, което носиш по себе си, само Люк може да те убие. Бъди смела, дете.

Ловецът втренчи поглед в него.

— Томас Стихоплетецо, не говори, ако можеш.

От него се излъчваше *време*. Беше стар. Когато погледнах към лицето му, изпитах усещането, че се вирам в хиляди години, изминали в преследване. Бях по-уплашена от неговата странност, отколкото от покварената красота на Елинор. Страхувах се да проговоря — сигурно имаше някакъв протокол, който трябваше да спазвам, за да не го обидя.

— Какво искаш от мен, Ловецо? Не съм ли прекалено лесна плячка за теб и за тази огромна глутница? Нима има някакво предизвикателство в този лов?

Странно изражение проблесна за миг в очите му.

— Именно. — Изучаваше ме през спуснатите си клепачи. — Този лов си е чисто прахосване на време.

— Не можеш да я убиеш — обади се Томас. — Защо въобще я преследваш?

— Наредих ти да замълчиш, Стихоплетецо. — Обърна се отново към мен и мълчанието, което се възцари, продължи векове. Най-накрая се протегна към бедрото си и извади дълъг, направен от кост кинжал; дръжката му беше цялата гравирана с животински глави. — Диърдри Монахан, ти можеш да заповядваш на детелините и затова трябва да умреш.

Да. Страшничко, но не чак толкова, че да се просна назад по гръб и да го оставя да забие кинжала си в гърлото ми. Отстъпих крачка назад, спъвайки се в една от хрътките.

— Знам, че не смяташ да ме промушиш с това нещо.

Томас трепна зад гърба ми, без съмнение, представяйки си колко болезнено би било кинжалът да проникне в тялото ми, дори и да не успее да ме убие.

— Махни желязото, което носиш — каза Ловеца. — Надушвам го по теб.

— Като че ли ще го направя — отвърнах аз. — Разкарай се.

Лицето на Ловеца не трепна; аз бях малък заек, опитващ се да избяга от ножа му, и това си беше в реда на нещата. Той пристъпи напред, вдигна бавно кинжала и каза отново:

— Махни желязото.

Хвърлих поглед към края на полето. Следобедът преминаваше във вечер и вече усещах задаващия се мрак над хоризонта, макар още да не можех да го видя. Не беше съвсем близо, но и това ми стигаше. Нещо вътре в мен улови мрака и го остави да попие и да се надигне в цялото ми същество.

Вдигнах ръка и съвсем лесно, сякаш опъвах жица, костеният кинжал полетя във въздуха и падна в дланта ми. Дръжката се удари силно в ръката ми, както и част от острието — то разсече кожата ми като масло и аз трепнах от уплаха; за малко щях да изпусна ножа. Но не можех да си позволя да го изпусна, затова не го направих. Стиснах го здраво и една тънка кървава следа се стече по изящната му повърхност от слонова кост; вдигнах го към Ловеца. Гласът ми трепереше.

— Върни се при Нея и ѝ кажи, че си искам приятеля обратно. И Люк.

Очите на Ловеца бяха вперени право в мен, сякаш можеха да издърпат ножа обратно.

— Няма да оставя плячката си.

— Ще я оставиш — казах аз, държейки ножа уверено с нов пристъп на сила. — Върви при Нея и ѝ предай това, което ти казах. — Протегнах другата си ръка с обърната към него длан и си представих, че е станала гигантска, че притиска гърдите му и го хваща за странните дрехи. Бутнах го назад с тази ръка и с цялата сила, която успях да намеря в този мрак, който още не беше напълно мрак.

Ловеца се запрепъва назад по хълма. Тласнах още малко.

— Върви или ще те смачкам — излъгах аз. Едвам успявах да държа кинжала, а какво оставаше за нещо повече. Използвах цялата сила, която имах, за да притисна гигантската ръка още веднъж към гърдите му с надеждата това да го убеди, че разполагам със силата да изпълня заплахата си.

Той ме изгледа продължително и после вдигна ръка.

— Хрътки, след мен.

Те се впуснаха към него, козината им блестеше на бледата вечерна светлина. Чаках с протегнатата напред и трепереща ръка най-дългите две минути от живота си, докато глутницата изчезна.

— Отидоха ли се? — прошепнах най-накрая.

Томас кимна невярващо.

— Да.

— Добре — казах аз и припаднах.

* * *

В съня си лежах на хълм, заобиколена от гъби, които блещукаха смътно бели на светлината на милионите звезди. Нямах място на света, което да е по-близо до нощното небе от този хълм, мракът ме обгръщаше отвсякъде и ме поглъщаше в себе си. С всеки дъх, който поемах, нощта ме изпълваше.

В този сън лежах по гръб, вперила поглед в звездите над мен и в тебеширенобялата луна. Знаех, че сънувам, защото докато гледах в луната, можех да видя по повърхността ѝ тръпнещите тела на множество птици, извиващи крила една над друга в странен, неразгадаем пъзел. Имаше нещо толкова красиво и необятно в присъствието им, че ми се искаше да заплача. Дали винаги са извивали така тела на лунната светлина и просто аз ги виждах едва сега?

Мина доста време, преди да осъзная, че не съм сама. Едва когато го чух да въздъхва. Извих глава, за да го погледна.

— Мислех, че си мъртъв.

Люк изглеждаше уморен, по лицето му имаше засъхнала кръв, а в гласа му се чу странен копнеж.

— Страхувам се, че не съм.

Погълнах сълзите си, те спряха на гърлото ми като каменна буца.

— Искане ми се наистина да си тук.

Той приседна до мен и обхвана с топлите си ръце измръзналите ми боси стъпала. Краката ми бяха покрити с кал и напълно изтощени от бягството от хрътките.

— И на мен, любима. Но съм доволен и на съня — много умно от твоя страна да се сетиш за това.

Не си спомнях да съм го направила съзнателно. Просто припаднах в тревата и си пожелах мракът да дойде по-скоро.

Надигнах се с усилие и седнах по-близо до него, търсейки утеха в спомена за начина, по който миришеше. Той ме прегърна и прошепна в ухото ми:

— Не Им позволявай да ти отнемат „тайната“ ми. Тя е всичко, което мога да ти дам.

Звучеше тъжно, главата му беше отпусната на рамото ми в пълно отчаяние, затова му отвърнах съвсем искрено:

— Всичко, което искам от теб, си ти.

Люк въздъхна толкова тежко, та се уплаших, че няма да му остане дъх.

— О, Ди, никога не съм искал толкова силно да бъда свободен, колкото в този момент. Не мислех, че ще боли така.

— Ще дойда да те спася — казах аз.

Той се отдръпна назад, хвана ме за раменете и ме погледна в очите.

— Независимо какво ще кажа по-късно, не забравяй, че никога няма да те нараня. Никога няма да те нараня. — Не знаех дали ми го обещава, или се опитва да убеди себе си.

— Каж ми какво да направя — помолих го аз.

Люк се намръщи и помислих, че ще ми каже, че не знае. Но той хвана брадичката ми с ръка и я повдигна.

— Имай вяра в себе си.

Не това исках да чуя. Не можех да си вярвам. Всеки път, когато го направех, разменях спомените си с някого, шофирах лудо с кола или губех съзнание и изпадах в безсмислено бленуване. Не знаех какво правя. Бях като малко дете, размахващо пистолет. Струваше ми се, че си играя с невероятно мощно и опасно оръжие. Загледах се зад гърба му в кръжащите на повърхността на луната бели птици и се замислих, че те са символ на това колко много не знам и не разбирам все още.

— Спри — каза той. — Знаем какво правиш. Ти си умно момиче, Ди. Най-умното, което съм срещал някога.

— Умът няма нищо общо с това — отвърнах рязко и отдръпнах брадичката си. — Мога да се науча на много неща от книгите или като гледам как някой друг ги прави. Как се предполага да науча каквото и да било за *това*? Няма книги, в които да прочета как да бъда откачен изрод, опитващ се да оцелее в света на феите, доколкото знам.

— Винаги те ядосвам. — Люк поклати глава — Дори в сънищата ти някак си успявам да го направя.

Погледнах отново към умореното му бледо лице, към светлите му очи, отразяващи светлината на луната, които се взираха в мен.

Изглеждаше толкова раним и толкова *човешки* в този мрак. Потръпнах цялата.

— Страхувам се, че ще се проваля и ще загубя и двама ви.

— Трябва да си вярваш повече. Няма нужда някой друг да ти казва какво да правиш.

А може би имаше нужда. Може би не бях готова за независимостта, която толкова отчаяно исках. Зарових лице в ръцете си, скривайки се от светлината.

Той хвана китката ми и заговори с мекия си глас:

— Можеш да направиш всичко, което искаш, помниш ли? Сега ела тук и се сбогувай с мен, защото не знам дали ще те видя някога отново.

Повдигнах рязко глава при думите му и видях как, преди да допре грапавите си устни до моите, по лицето му се стече сълза. Обвих ръце около врата му и се притиснах в него, докато той ме целуваше отново и отново, а друга проблясваща капка се присъедини към първата по бузата му, разтече се като малко ручейче и се смеси с моите сълзи.

Помислих, че сънят ще свърши тук, но той не свърши, докато Люк не ме свали долу на тревата до себе си, обви тялото си около моето и ми прошепна:

— Сбогом, красавице.

Над главите ни птиците на луната започнаха да ридаят, песента им беше мрачна и самотна, множество гласове се извиваха нагоре в странна, оплакваща нас и любовта ни мелодия... И в този момент се събудих.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

— Събуди се, момиче. Слънцестоеенето приближава.

Отворих очи и погледнах към надвисналото над мен небе — луната бе променила мястото си, но иначе небето беше същото като в съня ми. Кожата ми беше студена и лепкава, а стомахът ми направо ръмжеше и макар наоколо да нямаше и следа от Томас, не бях сама.

Три феи на ръст като малки деца седяха до краката ми и ме наблюдаваха. Бяха чисто голи, с изключение на венците от цветя, които висяха на раменете им като ножници без мечове. Бяха оскубали тревата около мен и я бяха разпръснали по краката ми, а когато се надигнах и я изтръсках от дънките си, избухнаха в силен смях. Малките им лица бяха толкова сладки, докато се кикотеха, че и аз се засмях.

— Много смешно — казах.

Те извикаха от удоволствие и подскочиха, дърпайки ме за ръце.

— Ставай, ставай и танцувай с нас.

Не бях сигурна кой е любезният начин да им откажа, но определено бях чувала, че когато хората танцуват с феи, загубват душата и разума си. Опитах се да прикрия недоверието си и казах:

— Вие танцувайте, аз ще гледам.

— Ти си толкова нежна и красива — каза една от феите, като ме докосна с възхищение по косата. — Искаме да танцуваш с нас. Искаме да видим твоя танц.

Наистина ми приличаха на деца — малки, аморални деца. Спрях ги с ръка.

— Трябват ми малко цветя.

Те изпищяха отново радостно и увесиха на шията ми венец от цветя, а после заподскачаха нетърпеливо около мен.

— Сега ще танцуваме ли?

Поклатих глава.

— Сега аз ще танцувам, а вие ще ме гледате. Когато свърша, аз ще погледам вашия танц. Така честно ли е?

Феите се разсмяха като хлапета на детска площадка, усмихнатите им лица бяха огрени от звездите над нас и от смътно блещукащите гъби, погребани сред тревата в краката ни.

— Много умно момиче! Което си е право, право си е!

Последната фраза ми напомни за Люк и се запитах дали е възприел този странен начин на изразяване от феите. Пренебрегнах силната болка, която ме прониза при мисълта за него, станах на крака и оправих наниза с цветя около шията си. Погледнах надолу към трите малки феи, които стояха една до друга, прегърнали се през вратовете с една ръка, а с другата — хванали се за кръста, и зяпах нагоре към мен.

— Е, ще получа ли някаква музика?

— Музика! Да! Тя иска музика!

Една от феите започна да пляска с ръце и да тропва с крак силно и ритмично, а другата започна да издава нисък мелодичен звук, нещо средно между мрънкане и неразбираемо детско бърборене. Третата запя с дързък и предизвикателен глас на език, който не разбирах. Но познавах „езика“ на музиката им: това беше двойна жига^[1].

Започнах да танцувам в средата на кръга, който феите бяха направили, като внимавах да не смачкам техните гъби с мръсните си боси крака. Искаше ми се да мисля, че им направих добро представление — плясках с ръце, извивах се и подскачах с танцова стъпка така, както бях видяла да прави Уна. Когато спрях, бях останала без дъх.

— Ти заслепи луната — каза едната от тях. — Ще дойдеш ли да живееш с нас?

Поклатих глава.

— Не. Но ще ви изпея една песен. Кратичка. Искате ли?

— Да! Да! Тя ще пее за нас! — Те отново запляскаха с ръце и заеха местата си до мене в кръга. Не знаех такива груби песни като техните, но им изпах „Маршът на Брайън Бору“, която беше бърза, енергична и леко тъжна. Те извикаха от радост, когато разпознаха песента, а после станаха и затанцуваха заедно. Стъпките им бяха хармонични и тренирани, движеха се като едно цяло, въртяха се една около друга и в края на всяко завъртане си пляскаха ръцете. Не мисля, че някога съм виждала някой да е толкова щастлив от един обикновен

танц. Когато спрях, феите започнаха да ръкопляскат и да се прегръщат, искрящи от радост.

Движенията им все още приличаха на танц, въпреки че вече нямаше музика.

— Искам да ти дам нещо — каза едната.

— Дали е нещо, което бих искала да имам? — попитах подозрително. И трите се разсмяха и аз също се засмях — мисля, че ме харесваха.

— Ще ти го прошепна в ухото.

Намръщих се, защото все още не бях сигурна, че мога да им се доверя. Най-накрая обаче се наведох и дадох знак на феята да се приближи до ухото ми. Усетих сладникавия цветен аромат, красив като летен ден, който се излъчваше от нея, и тогава тя ми прошепна:

— О'Брайън.

Другите феи изпискаха и прикриха устите си с ръце, сякаш ми беше казала нещо наистина скандално.

— О, не, не! Ще изгориш заради това!

Феята, която ми го беше прошепнала, ме погледна със странно изражение на лицето.

— Тя не знае какво е това.

Повдигнах въпросително вежди.

— Това е име.

Те изпищяха отново и плеснаха ръцете си, завъртайки се в кръг. Първата фея ме гледаше, хапейки устни. Очите ѝ блестяха едновременно със злонамерено и заядливо изражение.

— Няма да го забравиш, нали, момиче?

— Не повече, отколкото ти, малко дяволче — отвърнах ѝ аз.

И трите паднаха на земята, кикотейки се толкова силно по средата на гъбения кръг, че направо останаха без дъх. Напомниха ми на групичката гимназисти, които заварих веднъж да пушат трева зад гимнастическия салон. Усмихнах им се с разбиране.

— Сега е време да си вървя. Трябва да спася приятеля си. — Те все още се кикотеха, но въпреки това реших да ги попитам. — Знаете ли къде е той?

— Окървавеният? — попита една от феите. — Или възлюбеният ти? — Тя посочи безсрамно към долната част на тялото си, а аз

изсумтях и извърнах поглед встрани. Определено харесвах повече напушените гимназисти.

— И двамата.

— В началото — каза онази, която ми беше прошепнала името О'Брайън. — Ще свърши там, където започна.

— Много тайнствено. Благодаря.

Те просто се изсмяха пак.

— Ще потанцуваш ли с нас отново, момиче?

— Ако оживея, някой ден със сигурност — обещах им аз.

* * *

Лятната нощ бе оживяла и отвсякъде се носеше музика. Чувах звуците на стотици различни мелодии от всички посоки, докато бързах към нашата къща. Навсякъде около мен в мрака виждах блещукащи лъчи светлина, феите осветяваха нощта по загадъчни начини. Макар да бях сигурна, че ме наблюдаваха, нито една не ме приближи, преди да стигна до алеята пред двора ни.

О, мамка му! Босите ми крака направо ме убиваха. Докато бягах от хрътките, ми се бяха появили множество рани, а сегашната „разходка“ не помагаше особено за състоянието им. И тогава застинах на място в сенките. Колата на Дилия все още беше паркирана на пътя пред къщата, а в спалнята на родителите ми светеше. Зачудих се какви ли гнусотии им беше наговорила за моето отсъствие.

За момент се поколебах между желанието да си взема кецовете от вкъщи и страха от срещата с Дилия. Замислих се отново за това, което ми бяха казали малките феи — че всичко ще свърши там, където е започнало. Имаше безброй начини, по които можех да разтълкувам посланието им, но знаех какво смятах аз за начало. Гимназията, там, където срещнах Люк. И ако трябваше да ходя още някъде тази нощ, определено имах нужда от обувки. Край на колебанията.

Промъкнах се до кухненската врата и пробвах дръжката — беше отключено. Испитах чувство на вина. Мама вероятно я беше оставила отворена, в случай че се прибера без ключ. Нямах начин обаче да се срещна с родителите си, да им кажа, че всичко е наред, и после да изляза отново да търся Люк и Джеймс.

Влязох в тъмната кухня и останах известно време до вратата, докато очите ми свикнат със смътната зеленикава светлина, идваща от светещите цифри на часовника на микровълновата печка. Кецовете ми бяха все така разхвърляни, както ги бях оставила, след като се върнах от търсенето със Сара. Обух ги направо върху босите си крака, като междуременно оглеждах внимателно стаята. Сетих се, че Дилия може да седи на някой от кухненските столове, готова да ми се нахвърли. Примижах към масата, за да се уверя, че там няма никой.

Дилия не беше там, но чантата ѝ беше. Хрумна ми гадна идея. За секунди прерових чантата и извадих ключовете от колата ѝ. Стиснах ги, за да не дрънчат, грабнах няколко от малките ябълкови кифлички на мама и изтичах отново навън в нощта. Сърцето ми направо щеше да изскочи от гърдите, не можех да повярвам какво бях направила.

Погледнах назад към къщата, за да съм сигурна, че никой не ме наблюдава, и после влязох в колата на Дилия. Вътре беше пропито с миризмата на парфюма ѝ, който ми беше също толкова неприятен, колкото самата нея. И тогава видях почти празния буркан със сместа на баба, поставен на предната седалка до шофьора.

Кучка. Когато приключи с това, ще разбия колата ѝ.

Пъхнах ключа, за да запала, и си представих, че едно дебело одеяло покрива плътно колата и я скрива от външния свят.

— Давай, но тихо — прошепнах аз и завъртях ключа. Тихо като шепот двигателят се включи. Хвърлих още един поглед към къщата, за да се убедя, че не са чули нищо, и потеглих.

Нарушавам поне десет различни закона.

Пъхнах една кифличка в устата си, за да си дам малко смелост.

След като се отдалечих достатъчно от вкъщи, запалих фаровете и подкарах колата към училището. Дилия беше оставила един от своите албуми в сидиплейъра, затова пуснах радиото и въртях, докато попаднах на някаква рок станция. Имах нужда от тежки басы и режещи китари, имах нужда от енергия и кураж. Захапах още една кифличка и се почувствах по-добре — не бях осъзнала колко гладна съм била. Сега трябваше да подредя приоритетите си. Ако махнех риска от опитите за убийство от страна на свръхестествените същества, това си беше проблем като всеки друг, с който се бях сблъсквала: суперсложен училищен проект, мелодия, която не успях да науча, музикална техника, която се опъваше на пръстите ми. Винаги бях решавала тези

проблеми, като ги разделях на малки парченца и се справях с всяко едно поотделно.

Добре. Значи ясно е, че ще трябва да се изправя срещу Кралицата. Какво знаех за нея? Нищо, освен че едновременно прилича на мен и на феите, защото е живяла много дълго време сред тях. Което означаваше, че всякаква надежда да разчитам на емоциите ѝ е излишна. Може би имаше шанс да се обърна към човешката ѝ природа, ако такава въобще ѝ е останала. Сякаш знаех как да го направя. Натъпках друга кифличка в устата си.

Докато отбивах в пряката, която водеше към празния училищен паркинг, изведнъж видях огън, който се издигаше нависоко и свободно под една от уличните лампи. Под трептящата оранжева светлина огромно черно животно виеше и се въртеше бясно, а високи мъже с рога и извити като камшици тела го измъчваха, като хващаха с голи ръце искрящи живи въглени и ги хвърляха към муцуната му от всички страни. Почти можех да усетя колко тънък е в този момент воалът между моя свят и света на феите — мислено си представях как се разкъсва, крехък и тънък като най-фината хартия.

Намалих. Цялото глупаво нещо ставаше пред очите ми. Трябваше някак да мина оттам и да успея да стигна до училището. Отправих мълчалива молба към небесата: *Аз съм идиот. Моля ви, не ме оставяйте да умра заради това кравеподобно черно нещо.*

Подскочих. Искрящ въглен се разби в предното стъкло на колата, прогаряйки черно петно на капака, преди да изгасне. Тъкмо щях да изругая, когато се сетих, че това е колата на Дилия. Мъжете-камшици се изсмяха, преди да се върнат към заниманието си; сигурно си мислеха, че са си направили шега с някой обикновен смъртен, който не може да ги види.

Грабнах буркана от предната седалка, отворих вратата и излязох насреща им. *Аз съм смела.* Спомних си една случка от времето, когато бях на тринайсет години или някъде там — едно от съседските момчета беше намерило ранена птичка, посипваше я с пръст и я гледаше как се мъчи. Спрях само за миг, докато се опитвах да се сетя какво да му кажа, за да престане, смутена от страха си и от неговата жестокост. Тогава Джеймс застана до мен и каза на момчето: „Смяташ ли, че това е най-добрият начин да прекараш безспорно жалкия си живот?“.

Споменът като че ли ми вдъхна сила и заех моята типична поза на Ледена кралица. Гласът ми излъчваше презрение.

— Добре ли си прекарвате слънцестоеенето?

Главите на мъжете-камшици се обърнаха към мен. Извитите им тела бяха черни като катран и като че ли поглъщаха светлината на огъня, вместо да я отразяват. Гигантският бик, от друга страна, беше бледокафеникав под пепелта, която покриваше тялото му, а във влажните му очи видях ужас и бяс.

— Господарката на детелините — изсъска единият от тях. Гласът беше същият, който бях чувала да говори на Люк — много гласове, смесени в един. — Това е Господарката на детелините.

— Да, аз съм — съгласих се, като все още стоях до колата. Бях изплашена до смърт, но запазвах съвършено спокоен вид. — Мисля, че има по-приятни неща, с които бихте могли да си поиграете в тази толкова специална нощ.

Един от мъжете се обърна към мен, устата му се изви в нещо като усмивка. С погнуса забелязах, че няма очи под веждите си — само празни цепнатини с гладка кожа сред сенките. Другите изглеждаха също като него, без очи.

— Казваш истината, Господарке на детелините. Мога да кажа, че нещо е истина, когато го чуя. Можем ли да си поиграем с *теб* в тази нощ на нощите?

— Вървете по дяволите.

В мига, в който го казах, си помислих, че е малко излишно, защото те вече изглеждаха като дяволи и сигурно идваха оттам. Но мъжът отвърна с грапав глас, в който се чуваше шепот, наслоен от хиляди години:

— Адът е за тези, които имат души.

Друг от мъжете, също толкова висок и с прекалено много шипове по гръбнака, се обади:

— Ела при нашия огън и ни кажи какво искаш от нас. Да направим сделка: тялото на *tarbh uisge*^[2] — посочи с ръка към масивния кафеникав бик — за твоето?

Отворих капака на буркана.

— Имам по-добра идея. Какво ще кажете да пуснете бика да си върви и да спрете със забавленията за тази нощ?

Мъжът, който предложи да си „поиграят“ с мен, се приближи; походката му беше някак сбъркана и ме накара да потръпна от отвращение.

— Това не ми звучи като истина, Господарке на детелините.

Загребах пълна шепа със зелената каша от буркана, като се опитвах да не мисля колко гадна е на допир (все едно си пъхаш ръката в прясно кучешко изпражнение), и я метнах в лицето на феята.

В първите няколко секунди не стана нищо и аз си помислих: „Бабо, ти ме предаде!“. Но след това той започна да се задъхва. Дишаше и издишаше тежко, докато накрая просто падна на земята и спря да диша въобще.

Мислех, че ще се почувствам зле, но изпитах само облекчение.

Вдигнах буркана към другите.

— Не е останало много, но ще има достатъчно за всекиго от вас. Пуснете го.

Единият от тях изсъска:

— Не мисля, че искаш да видиш *tarbh uisge* свободен. Ще те завлече към водата и твоят мехлем няма да ти помогне там.

Погледнах към широко отворените очи на бика, докато масивното му тяло продължаваше да трепери, осветено и от кладата, и от зелено-сивата светлина на уличната лампа над него. Той не принадлежеше на този свят — беше останка от друго време и друго място и виждах как страхът от настоящето прозира от всяка негова пора.

— Не ме е страх от него. — Пристъпих напред, насилвайки се да прекрача тялото на онзи, когото убих, макар че част от мен си представяше как той се надига и ме сграбчва за краката. — Махайте се оттук.

С гневно жужене, като вбесени пчели, мъжете камшици започнаха да отстъпват назад към огъня, позата им издаваше страхопочитание. Те влязоха право в огъня и телата им пламнаха веднага; можех да реша, че са умрели, ако не виждах очертанията на безоките им лица във въглените и в дърветата на кладата.

Бикът сведе глава и тупна с копито по земята, очите му бяха огромни и ме гледаха напълно разумно. Нещо в него беше толкова древно и чисто, че закопнях по това недостижимо минало, което никога нямаше да позная.

Поклоних му се леко.

— Добре дошъл.

Той разду червените си ноздри към мен и изчезна в нощта. Побиха ме тръпки. Усещах как феите кръжаха около мен. Трябваше да се върна в началото, преди да е станало прекалено късно.

---

[1] Жига — бърз бароков танц, произхождащ от шотландския jig.
— Б.пр. ↑

[2] Tarbh uisge — „воден бик“ на келтски език; едно от най-митичните същества, познато предимно в Шотландия. — Б.пр. ↑

ПЕТА ЧАСТ

*Любов моя, единствена,
мечтана,*

*нима аз мога сама да те
оставя?*

*Обет съм дал да те закрилям
винаги*

от вятър и от дъжд.

*И щом куршумите се сипят
като град,*

*и двама сме под техния
обстрел,*

*то може би и заедно ний ще
умрем.*

*„Нед на
хълма“^[1]*

ДВАЙСЕТ

Вратите на гимназията бяха заключени, но с луната зад гърба ми това не ме притесняваше. Отне ми само секунда, за да отключи мислено вратата и после да я заключа внимателно зад гърба си. Коридорите бяха осветени съвсем слабо в синьо-зелено от флуоресцентните лампи, а прозорците на класните стаи се очертаваха като черни квадрати на стените. Познатата миризма на стотици ученици и книги и на храна от стола накара стомаха ми да се свие от притеснение. Сякаш никога не бях напускала това място. Беше ми нужно малко време, за да се успокоя и да си припомня колко силна съм вече.

Все пак се поколебах за секунда в началото на главния коридор, защото не бях сигурна накъде да поема. *В началото. Ще свърши там, където започна*, каза танцуващата фея. Но къде е началото? В тоалетната, където Люк ме завари да повръщам? На пейката в задния двор, където репетирахме?

Не, разбира се, че не. Всичко започна, когато излязохме да свирим заедно на сцената и накарахме цялата пълна с хора зала да замълчи. Това беше *началото*: първият път, когато бях използвала силите си, макар още да не знаех за тях. Беше болезнено очевидно — това, което Джеймс наричаше „странен «ха-ха» момент“.

Кецовете ми скърцаха, докато вървах по коридора към залата. Предстоеше нещо лошо и бях наясно с това. Ослушвах се за чужди стъпки, макар изобщо да не бях сигурна, че ще успея да ги чуя от тъпите си скърцащи подметки. Взирах се във всеки тъмен прозорец, за да проверя дали някое странно създание от света на феите не ми устройва засада.

Гимназията обаче изглеждаше напълно пуста, странно празна. В главата си чух как гласът на Люк ми казва: *Имай вяра в себе си*.

Споменът за гласа му ми вдъхна смелост и инстинктивно изпънах рамене. *Аз съм силна*. Отворих вратите на залата с тласък.

Вътре беше тъмно. Знаех, че редици от невидими сгънати столове се простираха пред мен, без да ги виждам, но сцената беше

леко осветена, сякаш в момента се играеше някакво представление. В ъглите ѝ имаше части от декора на „Сън в лятна нощ“ — не знаех дали бяха изостанали, или тепърва ги подготвяха за нещо, което предстоеше. Сред царящия на сцената хаос имаше кръг празно, чисто пространство. В средата му забелязах малка тъмна купчина, към която беше насочен прожектор.

Можеше да бъде всякаква купчина, но в този момент знаех много добре какво беше. Исках да се затичам по пътеката и да скоча на подиума, но ми беше ясно, че това е капан. Защо иначе Те биха сложили Джеймс под прожектора, ако не за да ме подтикнат да се кача горе?

Затова започнах да пристъпвам бавно по тъмната пътека, оглеждах се предпазливо и се взирах във всяко кътче, като се ослушвах за какъвто и да било шум и душех за аромат на мащерка. Залата обаче изглеждаше напълно празна като останалата част от училището. Изминах целия път до стълбите пред подиума, изкачих се по тях и стъпих на гладкото бяло дърво на сцената, но продължавах да бъда сама.

Чувствах се напълно открита под ярката светлина на прожектора, но пристъпих към купчината и разпознах цвета на любимата тениска с „Аудиослейв“ на Джеймс. Не виждах все още лицето му, но след като бях видяла мястото на катастрофата, знаех, че гледката няма да ми хареса. Преглътнах, не бях готова за това. *Моля те, бъди жив.*

Коленичих и докоснах колебливо с ръка раменете му. *Моля те, бъди жив.*

Главата му се обърна към мен и Луничавия перко ми се ухили.

— Жив съм.

Отскочих назад, пързаяйки се по гладкия под, а Одан се изправи, облечен с окървавената тениска на Джеймс. Гривната блестеше под ръба на ръкава му, а той се усмихваше широко, доволен от ужаса, който беше предизвикал в мен. Ноздрите му се разширяваха, сякаш вдишваше миризмата, която излъчвах, а езикът му облизваше устните бавно от единия до другия край.

— Къде е *той*? — изръмжах аз, когато разстоянието помежду ни ми се стори малко по-безопасно. Представата, че може да ме докосне, предизвикваше в мен същото отвращение, както и самата мисъл, че носеше тениската на Джеймс. Беше я свалил от тялото му, докато е

лежал окървавен на земята; просто не можех да спра да мисля за това. — Какво си му направил?

— Аз? Почти нищо. Колата беше свършила по-голямата част от работата.

Нямаше накъде повече да отстъпвам — следващата ми крачка щеше да ме отведе долу по стълбите, в мрака. Но не се и наложи — светкавично бързо Одан застана до мен, а уханието на билки, което се излъчваше от него, беше толкова силно, че главата ми се замая.

— Скоро — прошепна той почти в ухото ми, изпълвайки всяка частица от мен с мирис на мащерка — ще мога да те докосвам. — Протегна дланта си напред, с разперени пръсти, към ключицата ми. Поколеба се на милиметри от кожата ми, толкова близо, че можех да видя съвсем ясно всяка резка и всяко петънце по кожените гривни на китката му. И отново видях спомена на Люк за него — как измъчва момичето, видях покритата с кръв кожа на ръцете й.

Направи нещо. Направи нещо. Инстинктите ми се пробудиха. Повдигнах рязко коляно и макар да пропуснах „семеините му ценности“, все пак успях да го ритна силно в бедрото. Замахнах с юмрук към лицето му, мислейки си колко хубаво би било да разбия няколко от хилещите се бели зъби. Той отскочи крачка назад, избягвайки с лекота удара, и ми се усмихна с игриво наклонена глава. В този момент приличаше на изключително красив зъл модел, излязъл от страниците на луксозно модно списание.

Изпълзях встрани от него, обратно към центъра на сцената, мислейки си само, че ми трябва по-голямо пространство за маневриране. Одан наблюдаваше действията ми с лека, почти приятелска усмивка на луничавото си лице.

— След като Тя накаже Люк за неподчинението му, ще го попитам отново дали ще се съгласи да те сподели със стария си приятел. Сигурен съм, че този път ще каже „да“.

— Задник.

Одан започна да дъвче нокътя на палеца си, а после махна небрежно с ръка зад гърба ми.

— Внимавай къде стъпваш, съкровище.

Погледнах бързо зад себе си. *О, мамка му, мамка му, мамка му.*

Върху купчина изпочупени дъски със стърчащи гвоздеи и останки от декори, боядисани в грозно зелено, лежеше захвърлено

полуголо тяло. Въпреки че не исках да виждам нищо повече, погледнах по-отблизо към тъмните изцапани дънки, към покритите с кървави петна гърди и израненото лице на Джеймс под разпилените кичури коса. Потиснах желанието си да повърна.

— Мисля, че горкото нещо си е пробило белия дроб — чу се звънлив, искрящ глас над мен. — Спря да диша веднага след като го донесох тук.

Погледнах към красивото лице на Елинор, която се взираше доброжелателно в мен. Елегантната ѝ бяла рокля беше цялата изпръскана с кръв. Тя огледа за секунда изцапания си нокът, после го облиза внимателно, за да го изчисти. Светът ми се разлюля.

— О — каза Елинор с толкова красив глас, че ми се прииска да заплача, и погледна към купчината, която представляваше Джеймс. — Отново диша. Истински боец е, не си ли съгласен, Одан?

До мен Джеймс потръпна и си пое дъх, а след една прекалено дълга пауза, и още един.

— Кучка! — изкрещях аз. Искаше ми се да знам по-лоша дума.

Елинор се намръщи кокетно и замени поглед с Одан.

— Винаги забравям колко лесно се ядосват.

В гърдите ми се надигна ярост и се смеси с нощта, която вече беше завладяла сърцето ми. Имах чувството, че гневът вътре в мен ще избухне и цялото ми тяло ще се пръсне. Луничавия перко се протегна отново, за да ме докосне, и аз се втурнах напред и замахнах към него с ръка и с всичко, което се беше събрало вътре в мен. Той буквално полетя по сцената и се заби в местата на оркестъра; не го чух да мърда оттам, но бях сигурна, че не е мъртъв.

Елинор прикри превзето устата си с ръка.

— О. Ах, ах. Това не беше много мило. — Погледна ме и поклати глава. — О, скъпа, това въобще няма да ѝ хареса. Тя ще прекрати цялото ни забавление по-рано, ако я предизвикваш така.

Забавление. Не можех да се сетя какво да кажа. Как може да говориш със същество, което намира това за забавно?

— Диърдри Монахан. — Елинор произнесе високо името ми — от устата ѝ то звучеше безкрайно изтънчено. — Съжалявам, че играта ни явно не ти е приятна.

— Не съм тук, за да си играя — изсъсках аз.

— О, вярно — засмя се Елинор и усетих как косъмчетата по ръцете ми настръхват. — Ти си тук, за да спасиш приятеля си от нашите лапи. И за да освободиш Люк Дилън от Нейните лапи. — Усмивката ѝ беше победоносна. — В мига, в който те видях, разбрах, че си много амбициозно момиче.

Пристъпи към мен и прокара пръст във въздуха край брадичката ми, толкова близо, че почти усетих допира ѝ.

— Не съм убедена обаче, че си обмислила добре намеренията си. Би ли искала да ти помогна да решиш *гатанката*, която Тя ти постави?

— Благодаря, но не.

Елинор се засмя, сякаш казах нещо много смешно, а после застана под светлината на прожектора. С вдигнатите си встрани ръце изглеждаше като разпъната на кръст кралица на красотата, червените линии кръв по роклята ѝ допринасяха за драматичния ефект. Проговори с тържествен глас:

— Целият свят е сцена. Би било жалко да не използваме тази, нали? Нека да разиграем нашето малко представление. Одан, надигни се, имаме нужда от теб.

Одан явно нямаше нужда от насърчение — вече беше станал и се качваше по стълбите към подиума. Моят яростен изблик очевидно не бе успял да размести дори един от модно подстриганите му кичури.

— Виж — каза Елинор, — дори си имаме и реквизит. Светлини, моля! — Плесна с ръце. Звукът отекна в залата и малки, блещукащи като светулки светлинки се появиха между дланите ѝ. Тя дъхна срещу тях и те полетяха, виейки се, към задната част на сцената.

Арфата ми. Смаях се от появата ѝ. Те са били в дома ми. Взели са арфата ми. Представих си как Дилия се усмихва и им отваря вратата.

— Някое представление не е завършено без добър реквизит. — Елинор ми направи жест да седна зад арфата. — Ще ни посвириш ли, Диърдри?

Отвърнах през стиснати зъби:

— Предпочитам да гледам.

— Много добре. Тогава аз ще играя Диърдри. — Постави длан на гърдите си и изведнъж усетих как някак успя да изтегли от мен огромна струя енергия. И след миг пред мен стоеше друга Диърдри, но

говореща с гласа на Елиноор. — Одан, би ли играл злощастния и обречен Люк Дилън?

— Прекалено съм хубав за тази роля. Но — тук той погледна многозначително към мен — да бъдеш Люк Дилън има и някои преимущества. — Този път бях подготвена и се противопоставих на опита да извлекат енергия от мен, но докато гледах как лицето на Одан приема чертите на Люк, видях как тялото на Джеймс се сгърчи върху купчината боклуци.

Елиноор се намръщи, цупенето ѝ беше болезнено красиво дори върху моето лице.

— О, това беше доста егоистично. Ти имаш повече сила за споделяне от него. — Очите ѝ пробягаха по сцената. — И тъй като не искаш да ни посвириш, а всички останали са навън и се наслаждават на слънцестоеенето, предполагам, че ще трябва да се задоволим с този труп, който да изиграе гайдаря. — Посочи небрежно към Джеймс. — Той се справя доста добре.

Плесна с ръце още веднъж.

— Музика, моля. — Арфата ми започна да свири сама акордите на моя аранжирмент на „Риданието на влюбената фея“, а Елиноор запя:

*Слънцето блести през прозореца
и в твойта коса.
Сякаш още си тук, до мен,
но знам, че туй е лъжа.
Ти ще седиш до прозореца,
ще прокараваш пръсти през мойта коса.
Винаги си бил до мен,
макар да знам, че туй е лъжа...*

Направи пауза и вдигна драматично ръце с разперени пръсти към гърдите си.

— О, скъпи Люк, толкова много те обичам.

Одан се изсмя подигравателно. Смехът му изглеждаше толкова странно и зловещо на лицето на Люк, че извърнах поглед встрани.

— И аз те обичам, любима.

— Ще те освободя от оковите ти.

Одан се приближи до Елиноор.

— А аз ще те освободя от дрехите ти.

Елиноор се усмихна.

— Това е съдбата ни, нали? И ще избягаме заедно далече, далече.

— О, със сигурност ще направим нещо заедно. — Одан се протегна към Елиноор, но тя го отблъсна и постави театрално ръка под брадичката си, преструвайки се на дълбоко замислена.

— А какво ще стане с отхвърления ми любим? Гайдарят лежи там и всеки момент ще умре. — Елиноор направи крачка към тялото на Джеймс и погледна към него жално, а тъгата ѝ беше почти убедителна. — О, знам. Ще го заведе на лекар, за да го поправят.

— Това, което Бог е направил, нека никоя фея не унищожи — отбеляза иронично Одан.

Елиноор се протегна към Джеймс и повдигна едната му ръка. Ужасният стон, който нададе той, ме накара да прекося половината сцена до него, преди феята в моя образ да вдигне ръка, за да ме спре. Тя пусна ръката му обратно върху боклуците и се обърна натъжено към Одан:

— Няма смисъл, любов моя. Никой човек не може да помогне вече на гайдаря. Нека го зарежем и да избягаме.

Потърка ръцете си една в друга, сякаш втриваше крем в тях, а после бавно ги раздалечи. Между пръстите ѝ се появи нещо като призрак на гълъб.

— Намерих душата ти. Сега ще те освободя.

Одан пристъпи към нея драматично и изпъчи гърди напред.

— Давай, готов съм!

Елиноор притисна призрачния гълъб към гърдите му и започна да пее отново:

*Ту влизаш, ту излизаш от съня ми,
а песента на арфата не спря.
Със теб умря сърцето ми, любими,
в деня, във който ти умря.
Излизаш и се връщаш във съня ми
и всеки път сърцето ми умира —
не ще да пея тази песен вече,*

не ще да чуя арфата звънлива...

Одан се усмихна широко, докато пръстите ѝ го докосваха, а после лицето му внезапно се превърна на пепел. Със силен трясък се строполи на пода и затвори очи. Елинор се престори, че изтрива сълза от очите си, и се обърна към невидимата си публика:

— Скъпи зрители, може да сметнете този развой на събитията за малко... шокиращ. Защо любовта на живота ми лежи мъртъв на земята, когато се предполагаше, че го освобождавам от оковите му? О, но вие забравяте колко древен е всъщност наемникът. А как е възможно едно хилядагодишно момче да оживее, след като тялото му отново е станало едно цяло с душата му?

Обърна се към мен и на лицето ѝ отново се появиха нейните черти.

— Виждаш ли колко глупаво щеше да постъпиш? Той не може да бъде освободен, независимо от благородните ти намерения. Няма значение дали ще стане тази нощ или след хиляда нощи — неговата душа ще отиде в ада. От години наблюдавам живота му и повярвай ми, заслужил е съдбата си.

Гледах втренчено към тялото на приелия образа на Люк Одан на пода на сцената. Не можех да помръдна, докато Одан не се отърси от чертите на любимия ми и се изправи отново, наблюдавайки реакцията ми с очевидно удоволствие.

И в този миг, когато си мислех, че не може да стане по-лошо, усетих как всички звуци и цялата светлина бяха изсмукани от ушите и очите ми. Зад мен се спусна тежка завеса, стигаща до земята с кадифените си драперии. После звукът се върна обратно и едновременно с него дойде и светлината. Завесата цялата се разтресе, повдигайки се нагоре.

Кралицата се появи сред кадифето и блъсна драпериите зад себе си, пристъпвайки напред с гордо вирната брадичка. Нямаше никакво съмнение коя е тя — излъчваше власт и безвремие, макар лицето ѝ да беше младо като моето. Нежната ѝ руса коса се виеше на изящни къдрици, краищата ѝ бяха леко извити навътре към бузите. На челото ѝ беше закрепена диадема от ковано злато, която придържаше косата да не се разпилява и имаше зловеща прилика със златната гривна окова на

Люк. Тя беше едно от онези красиви създания, заради които обикновените момичета мразеха да се гледат в огледалото, независимо какво самочувствие бяха имали, преди да я срещнат. После клепачите ѝ се повдигнаха и две древни очи се възряха в мен. Изпитах погнуса — беше като да надзърнеш в бебешка количка и вместо невинно личице да откриеш змия.

Елинор и Одан коленичиха ниско, челата им допряха пода.

Очите на Кралицата пробягаха по сцената: арфата ми, Джеймс върху купчината дъски и аз, стояща на крачка от нея.

— Защо още не е мъртва? — За моя изненада гласът ѝ звучеше отегчено и леко напомняше за интонацията на Люк — може би това ставаше с човешкото тяло след хиляда години в света на феите.

Одан ми се ухили.

— Ние просто малко се забавлявахме.

— Ще има повече забавления, когато тя умре. — Кралицата погледна към мен и попита с недоверие в гласа: — Ти ли си Диърдри? Мислех, че като те видя, ще разбера защо Люк Дилън отказва да се подчини на заповедите ми. Но ти... — сви рамене, очевидно изумена. — Ти си толкова обикновена.

Думите ѝ бяха толкова човешки, че най-накрая се осмелих да проговоря.

— Ти също някога си била обикновена.

Кралицата ме погледна смаяно.

— Сравняваш своя живот с моя?! Ти си нищо. А аз съм всичко. *Затова* ли не искаш да умреш? Смяташ, че животът ти има някаква стойност? Твоята история е разказвана и писана хиляда пъти и във всяка версия ти и твоят възлюблен умирате.

Тя пристъпи към мен, силата се просмукваше от нея и аз се запрепъвах назад, задушавайки се от чистата енергия, която се изля към мен. Истина ли беше това, което казваше? Нима изживявах своя версия на „Риданието на влюбената фея“?

Внезапно усетих подръпване за глезена, кракът ми бе хванат в нещо и изтеглен нагоре; всичко стана толкова бързо, че дори не успях да си поема дъх. След секунда вече висях с главата надолу на един крак, а железният ключ се люлееше пред лицето ми. Повдигнах ръце да се хвана за въжето, но бях уловена в най-стария ловджийски капан и

не успях да се изправя, а продължих да си вися безпомощно като диво животно.

Смехът на Одан се разнесе из сцената и той запляска с ръце, без да обръща внимание на мрачното изражение, появило се на лицето на Кралицата. Застана под мен, лицето му беше точно срещу моето, а ключът се полюшваше между нас.

— Вече бях решил, че *никога* няма да стъпиш в примката ми.

Протегна се към шията ми, пръстите му изгаряха кожата ми дори без да я докосват, и започна да развързва връвта, на която беше закачен ключът.

Не. По дяволите, не.

Призовах мрака отвън, погълнах го в себе си с надеждата да го запрата в лицето му. Каквото и да е, само да успея да го задържа далече от „тайната“ на Люк.

— Не, Диърдри Монахан — каза кралицата със спокоен глас. — Не мисля.

И просто така, в мига, в който произнесе името ми, се почувствах напълно празна отвътре, като внезапно изпуснат балон.

Ключът изтрополи на пода в краката на Одан. А аз веднага усетих с цялото си същество, че съм безкрайно слаба, изтощена и пленница във вечността. Значи затова феите пазят имената си в тайна.

— Сега може ли да си поиграя с нея? — Думите на Одан бяха насочени към Кралицата, но очите му не се откъсваха от лицето ми.

— Той доста се потруди за нея — подкрепи молбата му Елинор.

Кралицата направи небрежен жест — съвсем по тийнейджърски, в смисъл *все тая* — и в същия миг Одан се покатери в горната част на сцената, за да пререже примката. Умът ми препускаше бясно, опитвайки се да открие някакви варианти за бягство, но мислите ми се отдръпваха встрани като вода при отлив, изтласквани навън от силните удари на сърцето ми.

И тогава паднах. Едва имах време да изпъна ръцете си, когато изгаряща болка прониза тялото ми — първо тила, после лявата ръка. За миг изгубих съзнание, после въздъхнах, за да си поема дъх, и отворих очи. Лежах на купчината дъски до Джеймс. Не можех да помръдна. Не можех да дишам. А болката в лявата ръка направо ме убиваше.

О, Господи. Очите ми се спряха на ръката ми и стомахът ми се преобърна. В горната част на дланта ми беше забит дълъг гвоздей.

Беше преминал през нея и няколко сантиметра от него се подаваха от другата страна, а около мястото, където беше проникнал, нямаше почти никаква кръв.

— Нарани ли се? — Одан се наведе над мен и притисна другата ми ръка към земята, без да обръща внимание на прикованата ми към счупената дъска длан. Хилеше ми се широко, а очите му искряха. Тялото му беше прекалено топло и ме изгаряше, а ухаещият му на мащерка дъх проникваше в мен, когато се опитвах да дишам. Би трябвало да се страхувам, но вместо това мислех само колко се радвам, че Люк не е тук да ме види, притисната под тялото на Луничавия перко. От тази мисъл в ъгълчетата на очите ми избиха сълзи от срам. — Мисля, че е време малко да се позабавляваме двамата.

При думите му Джеймс се размърда на купчината до мен. Зъбите му скърцаха, а гласът му едва се чуваше.

— Махай се от нея.

Одан се обърна към мен.

— Трябва да изчакаш малко, любима. — Протегна се към кръста си и извади ножа от ножницата му. — Първо ще се погрижа за приятелчето ти.

Добре. Достатъчно. Докато Одан вдигаше ножа, аз призовах отново всяка частичка сила, която ми беше останала, и замахнах с лявата си ръка — с гвоздея, дъската и всичко останало — към красивото лице на Луничавия перко. Той нямаше време да се отдръпне и гвоздеят се заби в бузата му.

Ръката му изпусна ножа.

Одан дръпна рязко бузата си от гвоздея и се изтърколи встрани. Вперил поглед в мен, докосна с пръсти раната на лицето си. Не беше по-голяма от раната на дланта ми и определено не достатъчно тежка, за да го убие, но очите му ми казваха друго.

И после дупката, която желязото беше направило, започна да се разраства на всички страни, превръщайки се в зелено фино листо. А след това се появи друго, и друго, и още едно... Зеленината превзе бузата му, превърна се в красиви бели цветя с жълти тичинки, в пурпурни маргаритки с черна сърцевина и в малки розови дамски сърца^[2], които разцъфнаха, докато той се препъваше и отстъпваше назад. За секунди от мръсната твар, която беше Одан, поникна съвършена красота и го погълна целия, създавайки нов живот и

обещание за чиста радост. Той падна назад, но преди да се удари в пода, вече представляваше водопад от цветя, които се разпиляха по сцената с лек шепот.

Стиснах зъби, издърпах дланта си от гвоздеа и сграбчих бързо ключа си. Ръката ми беше окървавена, но вече не ме болеше. Това лошо ли беше? Кралицата погледна към купчината цветя, която някога беше Луничавия перко, и извърна глава към Елинор.

— Времето за игрички свърши. Доведи ми Люк Дилън.

Спрях да дишам.

— С удоволствие — отвърна Елинор и профуча през цветчетата, сякаш те не означаваха нищо за нея. Наклоних се към Джеймс, опитах се да застана като щит между него и Кралицата, макар че едва ли можех да направя нещо, ако тя поискаше да го убие. Тя знаеше името ми. Имаше силата да контролира действията ми. Малка част от мен мечтаеше Люк да влети в залата и да ме спаси отново, но не вярвах наистина, че този път събитията щяха да се развият по този начин.

Кралицата погледна към мен, очите ѝ пробягаха между окървавения ключ в ръката ми и Джеймс зад гърба ми.

— Не си достатъчно силна, знаеш го, нали? Нямаш силата да ме убиеш. Нито да властваш над Тях.

Стиснах юмрука в скута си, прегърбих инстинктивно рамене и отвърнах на погледа ѝ.

— Нямам никакво желание да властвам над Тях.

Тя сви рамене.

— Тогава Те ще те убият. Не си ли чувала легендите? Не знаеш ли какво става с господарите на детелините, които не могат да контролират създанията от света на феите? Избождат очите им. Парализират ги. Убиват ги.

Знаех, че казва истината, защото думите ѝ ми напомниха приказките от детството ми. Но мислите ми не искаха да се занимават с нея и се връщаха постоянно към паметта на Люк: как танцува бърз рил в кръг, очертан от феи, които размахват лъковете си и удрят барабани. Разпознах Брендън, видях усмивката на Уна, чух суровата красота на мелодията. Това беше един от най-прекрасните спомени, които бях получила от Люк, единственият, който ме накара да поискам да бъда част от него.

— Диърдри — каза рязко кралицата и привлече отново вниманието ми. — Вече си се предала. Остави ключа на земята и обещавам ти, ще приключа бързо с теб.

Намръщих се. Нещо в думите ѝ ми напомни за приглушения глас, който ми пееше тази сутрин легендата за другата, третата Диърдри.

Но преди да помисля дори дали това е важно по някаква причина, Кралицата погледна към завърналата се на сцената Елинор. Господи. Къде беше Люк? Мъртъв ли беше?

Изречението на Елинор беше неразгадаемо.

— *Дийна шии* са навън, кралице моя. — Повдигна елегантно вежда и можех да се закълна, че на лицето ѝ почти се появи усмивка. — Настояват да ги приемете.

Кралицата изглеждаше изненадана, но след това се усмихна с пренебрежение.

— *Дийна шии* са никои. Нямаат правото да настояват за нищо.

— И аз им го казах, кралице моя. Но те казах, че Господарката на детелините е спасила живота на един от тях, *tarbh uisge*, и законът ги задължава да ѝ дадат подарък в замяна.

Очите ми се стрелнаха към Кралицата.

Лицето ѝ беше мрачно, но тя не се съгласи с Елинор.

— *Шии* са прекалено слаби, за да идват тук, без да са призовани, дори и в такава нощ. Кой ги е призовал? Това е забранено. Кой ги е призовал?

— Аз.

По тялото ми премина тръпка — то ми каза кой е проговорил, преди да се обърна да го видя.

— Люк Дилън! — Ако преди лицето на Кралицата беше мрачно, сега направо стана ужасяващо.

Елинор отстъпи встрани, като остави Люк да се качи на сцената. Очите му ме потърсиха и видях огромна болка в тях. Не можех да спра да го гледам, застанал там с искряща от светлината на прожектора коса, с бледо лице... Раменете му бяха изпънати като за битка, но очите му се бяха предали.

— Люк Дилън — повтори кралицата. — Забранено е да се призовават *дийна шии*. Искаш ли да видиш как душата ти гори в ада?

— Всичко свърши — каза Люк и хвърли кинжала на подиума. Той се изтърколи по гладкия под с категоричен звук. — Вече няма да изпълнявам заповедите ти. Прави с мен каквото поискаш, но аз приключих с теб.

Кралицата направо излъчваше ярост; видях как слънцето залязва в очите ѝ.

— Наемнико, имаш прекалено много за губене. Как можеш да ми отказваш?

Макар че думите на Люк бяха предназначени за нея, той гледаше към мен, когато каза:

— *T mo chr i istigh inti.*

— Как можеш да я обичаш? — изпищя кралицата. — Тя е едно нищо.

И тогава, докато светлите очи на Люк ме изпиваха цялата, казвайки: „Съжалявам, това е всичко, което мога да направя“, аз си спомних. *Господи, каква идиотка съм!*

— Не съм нищо — Изправих се на крака. — Не съм нищо, Диърдри О’Брайън.

Кралицата извърна свършеното си лице към мен невярващо.

— Това е името ти, нали? — Пристъпих към нея. Не ми беше нужен отговорът ѝ — знаех, че е истина. Усещах силата, която се съдържаше в него. Сила над нея. Властта над името ѝ, съчетана с гръмотевичния мрак отвън, ме караше да се чувствам непобедима. Знаех, че съм по-силна от нея. Слънцето току-що беше залязло.

Погледнах към древните ѝ змийски очи и в същия миг видях един от спомените на Люк зад собствените ми очи. Този Люк, стотици години по-млад, но със същото лице, стоеше пред Кралицата, облечен в странни дрехи. Тя изглеждаше съвсем като днес, със същите вече изпълнени с време очи.

— Никога не ще те обикна — каза Люк. — Няма да те лъжа. Никога не ще те обикна.

Кралицата не изглеждаше изненадана. Вместо това го заобиколи, дългата ѝ пищна рокля се влачеше зад нея и закачи глезена му. Той стоеше мълчаливо и неподвижно в очакване на нейния гняв. Дори и да беше уплашен, не го виждах в паметта му. Кралицата прокара пръст по бицепса му, на мястото, където сега беше пристегнатата гривната му, изгледа го замислено, а после му се усмихна.

— Съвсем скоро ще пожелаеш да си го направил.

Гневът ме изтласка рязко от спомените в настоящето. Можех да я нараня. Можех да си спомня всяка жестокост и болка, която беше причинила на Люк, и да използвам мрака, за да я унищожа напълно.

Исках го. Исках да я смачкам и после да кажа нещо умно и язвително, докато се гърчеше и умираше като жалък паяк.

Сякаш беше разчала мислите ми — а може би наистина го беше направила — в този момент каза презрително:

— Все още не си достатъчно силна, за да контролираш феите. Ти си слаба, освен ако не цари пълен мрак. Не е нужно да се изправяме една срещу друга... Мога да те науча. Мога да те науча да откриваш тъмнината, която се скатава в ъглите на стаите. Да използваш нощта, която се крие под преплетените клони на дърветата. Да откриваш мрака в себе си, независимо кое време на денонощието е. Мога да те направя повече от това, което си.

Докато говореше, видях как вечерта изпълва очите ѝ, а лятото кара цветята да се появяват и да разцъфват по кожата ѝ, но без да я поглъщат като Одан. Косата ѝ се спускаше по раменете в каскади от смеещи се летни водопади, които преливаха един в друг, но никога не стигаха до земята. Ръцете ѝ се протегнаха към мен, през върховете на пръстите им излизаха виещи се лози и корени и се устремяваха към светлината на прожектора.

— Не. — Протегнах ръка към Люк, а той пристъпи към мен безмълвно, преплете пръстите си с моите и ги стисна силно. Господи, ръцете му бяха толкова студени! Сякаш вече беше мъртъв. — Не, не мисля. Искам да се срещна с *дийна шиу*.

Величествената вечер завладя Кралицата внезапно. Яростта се надигаше в нея на гигантски вълни, но тя не можеше да откаже — бяхме две равни сили на шахматната дъска. Обърна се към Елинор:

— Вземи душата на Люк Дилън.

---

[1] „Ned of the Hill“ („Eamonn an Chnoic“) — традиционна ирландска песен; бавна тъжна балада. Много съвременни музиканти записват нейни версии — например „The Pougues“. — Б.пр. ↑

[2] Дамско сърце — цвете, бот. *Dicentra*. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Паркингът пред училището беше претъпкан с феи във всевъзможни размери и форми. Високо в нощното небе се извисяваха клади, от които към звездите хвърчаха искри и въглени. Видях феиптици: острите им клюнове стърчаха цял метър пред телата им; имаше и изумително красиви феи, пред които и най-ослепителните супермодели изглеждаха като невзрачни гимназистки. Имаше мъже, които сякаш току-що бяха извадени от водата, и грациозни малки феидеца, които като че ли бяха слезли от небето. От всеки ъгъл се носеше музика и всички танцуваха, въртяха се, пееха...

Ние стояхме точно пред изхода за сценичния състав и приличахме на едно обикновено съвременно семейство с малко по-необикновени проблеми. Люк се притискаше до ръката ми и както обхождаше с очи цялото пространство пред нас, приличаше на ястреб. Кралицата беше на няколко крачки зад нас, абсолютно не на място на прашния асфалт, което ѝ придаваше още по-внушителен вид.

От тълпата излезе напред Томас Стихоплетеца — къдриците му се виеха повече от обикновено — и застана пред кралицата.

— Добро да е слънцестоеенето, господарке моя. — Гласът му беше изпълнен с уважение и предпазливост, но не звучеше много искрено.

— Разкарай се, Стихоплетецо. Ти избра на чия страна да застанеш. — Кралицата вдигна небрежно ръка, без изобщо да откъсва поглед от тълпата, и Томас се прекатури близо до краката ми. — Ще се разправям с теб и с бърбивия ти език по-късно.

Люк му подаде ръка, Томас я прие и се изправи сам. Очите му срещнаха моите, но не каза нищо, докато заставаше бавно зад мен. *По дяволите, май вече си имам свита.*

— Не виждам *дийна шии* — обърна се към мен Кралицата. — Опасявам се, че са те забравили.

Може би беше вярно. Нямах никаква представа какво да правя сега.

— Не бързай толкова — прошепна глас, който звучеше едновременно като песен и заклинание. Очите на Елинор се разшириха, когато Уна се плъзна безшумно зад нея. — Не е необходимо да изглеждаш толкова изненадана — каза тя. — Само лекичко те щипнах.

— Не приближавай повече — предупреди я Кралицата и вдигна ръка. — Ще те разреже на две.

— Ела тук! — Гласът на Брендън излъчваше притеснението, което липсваше на лицето на Уна. Той изглеждаше почти толкова царствено колкото самата Кралица, пробивайки си път сред веселящите се феи, възседнал пъстър сив кон, украсен със звънчета. Камбанките по копитата му дрънчаха при всяка стъпка, а тези, които висяха от юздите му, запяха красиво, когато конят скочи като призрачно видение в средата на танцуващите в кръг феи. Зад него още шест коня си пробиваха път през тълпата, всичките пъстросиви, с тръпнещи тела, в които се отразяваха цветовете около тях. Многобройните камбанки би трябвало да създават огромна какофония, но вместо това се чуваха безкрайно звънливите акорди на една изумителна мелодия. Въпреки всичко случващо се и надвисналата опасност затаих дъх, смаяна от чудото.

Уна затанцува в кръг около мястото, където беше спрял Брендън, и подръпна поводите на юздите му, за да чуе отново звъна на камбанките.

— Не ти ли казах, че ще бъдат на тази врата? Не се ли чувстваш глупаво сега? — Тя размърда пръстите си в посока на Кралицата и Елинор, която стоеше зад господарката си с покрита клетка в ръка. — Виж как се е надула като паун!

Не бях сигурна дали Кралицата или Елинор беше паунът, но нито една от двете не изглеждаше доволна от сравнението.

— Кажете какво искате — озъби се Кралицата. — Щом така или иначе сте дошли дотук.

Люк се поклони леко към Брендън, колкото беше възможно, без да пуска ръката ми.

— Добро да е слънцестоенето, Брендън. Моля те, побързай. Нямаме много време.

Брендън му кимна в отговор и погледна към другите *дийна шии*. Те пришпориха конете си и накрая се подредиха в редица по седем,

рамо до рамо, толкова близко, че босите стъпала на единия конник допираха пръстите на краката на другия до него.

— Диърдри — каза Брендън. — Тази нощ ти спаси *tarb uisge* и това ни свърза с теб. — Той запя:

*Птицата, която лети през полето,
изкълвава семената по ливадата.
Семената, които падат от човката на птицата,
носят повече плодове, отколкото е загубила
ливадата.*

Взирах се с недоумение в него. Той ме гледаше с очакване и бях сигурна, че в този момент се предполагаше да кажа нещо умно.

Томас се наведе към мен и докосна леко рамото ми.

— Живот за живот — прошепна той в ухото ми. — Това е песен за равновесието в природата. Ще ти дадат живот заради живота, който си спасила.

О.

О.

В главата ми се появи картина: Елинор притиска гъльба — душата на Люк — към гърдите на Одан и той се строполява на земята, мъртъв, носещ лицето на Люк. Но не беше нужно да свършва по този начин. Можех да измоля живота на Люк. Можех да спечеля душата му отново и да го спася. Това нямаше да бъде последният път, в който щях да държа ръката му. Моята история *щеше* да има щастлив край.

— Спаси неговия живот — прошепна ми Люк, допирайки устни до ухото ми. — Побързай. Не му остава много време.

Огромна вълна на вина ме заля и се изля като сълзи от очите ми. Как бях могла да забравя за Джеймс, захвърлен там, зад сцената, борец се за живота си?! Що за човек бях? Разбира се, че трябваше да спася Джеймс. Какво си мислех? Извих леко глава към Люк, преглъщайки новия порой сълзи.

— Но тогава... кога... ако успея после да върна душата ти...

Люк ме целуна по ухото толкова бързо и леко, че целувката се сля с тихите думи, които устните му оформиха:

— Знам. Знам, красавице. Всичко знам.

Толкова силно го желяех, че ме болеше — тъпа болка някъде под ребрата ми. Искях да кажа: „Спаси Люк“. Щеше да бъде лесно.

И щеше да бъде грешка.

Забих поглед в земята, във всяка малка грапава пукнатина на асфалта. Ако човек се вгледа достатъчно дълго, може да види малките частици от различните лъскави скали, смесени в едно на повърхността му. Две блестящи капки се пръснаха на асфалта и аз погледнах към Брендън и изтрих бузата си с ръка.

— Благодаря ви за услугата. Наистина, много мило от ваша страна. Моля те, моля те, ще спасиш ли приятеля ми Джеймс? Ако можеш? — Почти щях да припадна при последните думи, но успях да довърша изречението си, преди на земята да се пръсне още една сълза.

— Добро момиче — каза нежно Люк.

— Къде е той? — попита Брендън.

Уна се завъртя край нас.

— Аз знам. Чувам го как умира вътре.

Брендън слезе от коня и я последва през вратата, държейки се на разстояние от мен и железния ми ключ, независимо че беше слънцестоене. Каза ми през рамо:

— Ще бъде направено.

И аз избухнах в сълзи. Не ме интересуваеше кой гледа — Кралицата, Елинор, всички феи на света или каквито и други създания да се мотаеха наоколо в мрака. Не ми пукаше. Люк ме прегърна и ме остави да зароя лице в гърдите му. Усетих, че докато ме целуваше по косата, беше вперил очи в Кралицата.

— Остави я — гласът на другата Диърдри беше леден.

Ръцете на Люк се стегнаха по-здраво около мен, докато аз повдигах лице, за да я погледна. Червеното залязващо слънце отново пламтеше в очите ѝ. *Моля те, не ме оставяй*. Той не го направи.

— Остави я.

Устните на Елинор се извиха в зловеща усмивка, щом долови гнева в гласа на кралицата си.

— Ще го направя, когато тя го поиска от мен — отвърна Люк. — Казах ти вече. Няма да се подчинявам на заповедите ти. Ако това означава да умра, така да е.

Ако се страхуваше, не го усещах. Кралицата се извърна бързо към клетката, поставена в краката на Елинор, и дръпна покривалото ѝ.

Под него, в клетка без врата, тънки като жици решетки обграждаха бял гълъб — толкова бял, че заслепи до болка очите ми. Той махаше ужасено с крила, блъскаше се в решетките на клетката и падаше на дъното ѝ. Люк въздъхна, очите му не можеха да се откъснат от птицата, тялото му се притискаше силно до моето, но останалата част от него беше някъде другаде.

— Отвратително, нали? — попита Кралицата. — Изглежда единственият подходящ начин да се изрази същността на убиеца е във формата на мръсен, обикновен гълъб.

Думите изригнаха от устата ми.

— Да не се шегуваш? Това е най-красивото създание, което някога съм виждала. — Взирах се в съвършената птица в клетката. Чувствах, че тя е като обещание за тази чиста и величествена душа, която ние, хората, бихме могли да имаме, ако не се прецаквахме сами с такава лекота. Чувствах, че тя е началото на всичко.

Кралицата ме погледна изненадано.

— Последен шанс, Люк Дилън. Кажи ми, че ще ме обикнеш, и аз ще те пощадя.

Люк само поклати глава, леко движение, което усетих до бузата си. Отскубнах се от прегръдката му и пристъпих към Кралицата.

— Не можеш да накараш някого да те обича насила — не разбираш ли? Не можеш да принуждаваш другите да убиват заради теб. Не можеш да изискваш да ти бъдат поданици. Не можеш просто да заповядваш на някого да се влюби в теб!

Кралицата изпищя пронизително:

— Моите поданици ме обичат! Не ги принуждавам насила да ми се подчиняват!

Елинор повдигна многозначително вежди.

Реших да се възползвам от този малък жест и стрелях напосоки.

— Докажи го. Докажи го.

— Ти ще умреш, Господарке на детелините — изръмжа Кралицата. А после се провикна към поданиците си толкова силно, че гласът ѝ се извиси над музиката и над смеха и веселбата. Те замръзнаха на място и просто усетих как в тази странна нощ магията надвисна във въздуха. — Виждате ли ме, мои прелестни поданици? Виждате ли красотата ми? Сега погледнете момичето, което твърди, че има власт над детелините — вижте колко е обикновена, колко е

незначителна! Тя е никой, едно нищо, но твърди, че вие, моите поданици, не ме обичате!

Лека усмивка се появи по лицето на Елинор, която стоеше зад гърба на Кралицата. С всяка дума, която Кралицата произнасяше, усмивката ставаше все по-широка, докато накрая беше истинска агония да гледаш към тази изумителна красота.

Кралицата вдигна нагоре ръце и когато изпищя, гласът ѝ беше пронизителен като лятна мълния.

— Изберете своята кралица!

Нощта мълчеше.

Беше толкова тихо, че чувах цикадите, жужащи в полето от другата страна на пътя, и жабите, квакащи в клисурата зад училището. Гумите на колите свистяха глухо на отдалечената магистрала, а над мен, в царящото наоколо абсолютно мълчание, чувах как електричеството пращи съвсем слабо в уличните лампи.

И тогава феите се втурнаха към Кралицата — полудяла маса от блестящи тела и крила, и човки, и нокти — и натискът на тълпата ме изтласка встрани от Люк. Шумът беше невъобразим: викове и смях, и ръмжене. Не знаех какво става, а и не можех да видя нито Люк, нито Кралицата, нито когото и да било от всички тези тела, които препускаха край мен.

Но един вик се чуваше над останалите — висок, писклив вопъл, който смрази кръвта ми със своята необузданост и луда ярост и постепенно заглъхна. И тогава видях висока фея, мъж с рунтава козина, растяща по раменете му, да крачи гордо към мен, държейки шепа руси кичури в огромния си юмрук. Дълга руса коса с малко червено в края. Все още не проумявах, докато не видях три грациозни феи, приличащи на върби, да танцуват в кръг и да си подхвърлят като топка една ръка. Видях как от нея капеше кръв. А после забелязах и две феи с цвета на небето да дърпат от двата края дълго парче плат от роклята на Кралицата.

— О, Господи! — Затиснах устата си с ръка. Застанала до мен, Елинор тихичко се разсмя, очевидно наслаждавайки се на гледката.

Едно създание, невероятно високо, с дълги като на кон уши, вдигна някакво окървавено парче над главата си и подивялата тълпа го приветства с тържествени викове, радваща се напълно искрено и първично на убийството, което беше извършила.

Те я бяха убили.

— Ди. — Люк блъсна встрани Елинон, сякаш изобщо не я забеляза, и ме сграбчи за рамото. — Добре ли си? Помислих... — спря, вперил поглед в една прилична на дракон фея, която се приплъзваше покрай нас с ръка, подаваща се от дългата ѝ зъбата уста. Светлите му очи проследиха движението ѝ, докато тя изчезваше в странната тълпа.

— Не мислех, че ще я убият.

— Реших, че си ти. — Внезапно осъзнах, че Люк за първи път изглеждаше уплашен. — Видях, че разнасят една ръка и...

— Замълчи. Добре съм. Всичко е наред. — Хареса ми, че поне веднъж аз бях тази, която го успокояваше, а не обратното, че аз се опитвах да му вдъхна сили. — Какво ще стане сега?

Висока фея, красив мъжки екземпляр, беше привлякъл вниманието на останалите и държеше високо в ръце окървавената диадема на кралицата. Гласът му прозвуча като хиляди гласове едновременно:

— Ние избрахме новата си кралица.

Тръгна през тълпата, феите му правеха път, докато той вървеше право към мен с кошмарната корона, все още покрита с кръвта на доскорошната им кралица. Дори не можех да си представя ужасната ѝ тежест върху главата си. Потръпнах, ръката на Люк стисна по-силно рамото ми.

О, Господи! Не!

Феята приближаваше към мен през тълпата, не се отклоняваше от пътя си.

Не. Не аз. Не аз, пожелах си пламенно. Всеки друг, но не и аз.

Феята спря пред мен и видях как от диадемата потече кръв по ръката му.

Не и аз.

Той пристъпи напред и когато вече беше почти до мен, се извърна леко встрани и постави диадемата на главата на стоящата на една крачка разстояние Елинон.

— Да живее дълго новата ни кралица!

— О, обещавам. Така и ще бъде — каза тя.

ШЕСТА ЧАСТ

*Горко ви, влюбени,
завинаги във плен на любовта!
Изпитвам жал към вас
заради болката, която ви
измъчва.*

*Сърцата ви изпълнени са от
скръбта.*

*От опит знам, че туй е скръб,
що никой смъртен не може
излечи.*

*„Полето
на Килдеър“^[1]*

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

Цареше пълно мълчание, когато Елинор се запъти към нас през училищния паркинг. Над рамото ѝ луната се придвижваше бавно по небето, а птиците все така потръпваха и пляскаха с крила по повърхността ѝ. Сребърният отблясък, който хвърляха, се смесваше с грозната жълта светлина от уличните лампи.

— Чаках дълго време — каза тя най-накрая. Наведе се и вдигна клетката с гълъба с грациозно движение, което никой човек не би могъл да повтори. — Люк Дилън, ти служи на предишната кралица, не на тази. Вземи душата си обратно, скъпи.

— Благодаря ти — успях да пророня аз.

— Това не е подарък — каза Люк със спокоен глас.

Елинор се усмихна с красивата си и едновременно плашеща усмивка.

— Винаги си бил умен. Искаш ли я или не, скъпи? Работи много за нея.

Люк пусна ръката ми, за да вземе клетката. После застана отново до мен и я постави между нас, сякаш принадлежеше и на двамата.

— Какво ще стане с Диърдри?

Кралицата сви рамене.

— Вероятно ще има един безкрайно скучен живот. Грозни деца. Криза на средната възраст. Старческа деменция и напикаване. Смърт.

— Няма ли да я нараниш?

Елинор ми се усмихна, като че ли идеята ѝ допадаше, но после поклати глава.

— Едва ли, скъпи. Имам да върша толкова други по-забавни неща. — Огледа се към стоящите наоколо феи и плесна с ръце. — Като стана дума, хубавци мои, къде изчезна музиката? Да не би да забравихте, че това е нощта на слънцестоенето?

При нейните думи Те се завъртяха в кръг около нас и паркингът отново се изпълни с музика. Новата Им кралица се усмихна благосклонно.

— Е, Диърдри, няма ли да върнеш на наемника душата му? Той не може да откъсне поглед от нея.

Вярно беше. Очите на Люк се връщаха постоянно към птицата, а част от мен също се стремеше към нея. В този момент я мразех. Мразех я, защото означаваше „сбогом“. Но най-вече мразех това, че не знаех какво ще стане с Люк, след като получи обратно душата си. Дали Елинор беше права? Дали той щеше да плати за греховете на предишната кралица?

— Героите винаги умират в края на ирландските песни, не си ли забелязала? — Гласът на Люк беше съвсем тих. Приклекна на земята, за да погледне отблизо в душата си, и видях как блестящата перушина на гълъба се отрази в зениците му.

— Почакай! — разнесе се гласът на Уна, която излезе танцуваща от залата. Зад нея Брендън носеше на ръце тялото на Джеймс толкова небрежно, сякаш то беше леко като перце. Приблужи до мен максимално близо и пусна товара си на асфалта.

— Жив ли е? — попитах аз и се втурнах толкова бързо към тях, че без да искам, накарах Брендън да отскочи встрани заради желязото, което имах по себе си. Коленичих до Джеймс и видях как гърдите му се повдигат и спускат. Поставих дланта си на устните му и усетих топлия му дъх.

— Все още мисля, че идеята не е добра. — Брендън поклати глава. — Но поне засега гайдарят ще живее. — Кимна в посока на Люк. — А Люк Дилън?

Люк погледна към мен през милионите километри, които ни разделяха. Мисля, че беше уплашен.

— А аз, Ди?

Поех си дълбоко дъх. Каквото и да станеше, нямаше начин да победа напълно. Но може би не беше нужно и да загубя всичко. Погледнах към Брендън и Уна.

— Помниш ли какво ми каза онази вечер, когато се срещнахме за пръв път?

— Той помни всичко — прекъсна ме Уна. — Има направо слонска памет.

Брендън направи жест с ръка.

— Млъкни. — Обърна се към мен. — Какво ти казах?

Спрях за секунда, за да обмисля думите си — не бях сигурна как да изразя това, което исках толкова силно с цялото си същество.

— Ти каза, че Люк свири с вас... че е свирил с вас и преди. Каза, че той повече от всички други хора прилича на вас. А... — Очите ми намериха Томас Стихоплетеца, който гледаше отблизо. — А Томас каза, че хората, които живеят сред феите, не умират. Ако му върна душата обратно... мислиш ли, че може да му се даде шанс да докаже къде всъщност принадлежи тя...

Погледът на Люк се стрелна към мен, а после към Брендън. Дори не знаех дали той иска това, което се опитвах да измоля за него. Може би щеше да реши, че това е просто смяна на един затвор с друг. После Люк погледна Брендън и Уна.

— Искате ли ме?

Брендън се намръщи, преди да проговори. Когато най-накрая отвори уста, изглеждаше като че ли внимателно подбира думите си.

— Прекарал си прекалено много време сред желязо.

— Така си е — добави Уна. Люк застина до мен.

Брендън се намуси още повече. Постепенно по лицето му се появи израз на отвращение. Стомахът ми се преобърна, усещайки, че предстои нещо лошо.

— Направо вониш на желязо. На неговата мръсотия. Не мога да си представя, че ние...

Уна се изкикоти и той я изгледа гневно.

— Просто не мисля, че е възможно. Съжалявам.

Люк се опита да каже нещо, но тогава Уна започна да се смее — красив, по детски чист и глупав смях. Смя се толкова силно, че в един момент падна на колене и удари с ръка по земята. Най-накрая спря и си пое дъх.

— Брендън, любими. Люк Дилън ти *повярва*.

Люк сбърчи вежди и изгледа първо Уна, после Брендън.

— Шегувате ли се с мен?

Отвращението на лицето на Брендън се замени с искрена усмивка.

— Не е нужно да питаш към чий свят принадлежиш, Люк Дилън. За нас ще бъде чест да приемем теб и твоята флейта. Ти си много повече фея, отколкото човек.

Уна сбърчи нос.

— Но все още си лековерен като човек.

Люк въздъхна тихо — не знаех дали беше въздишка на тъга или на признателност за живота, който получи.

Не беше честно. След всичко, което преживяхме, след всичко, което се случи, трябваше да остана с него. Но нямаше никакъв начин нашата история да има друг, по-справедлив край.

— Направи го — каза Уна. — Престани да се цупиш. Цялото слънцестоене е пред вас. Можете да бъдете заедно до края на нощта. Ние, феите, сме тук, докато звучи музиката.

Оставих Джеймс и се върнах обратно при клетката. Люк ме целуна по бузите, по челото, по устните... После прошепна с парещия си дъх:

— Благодаря ти, че за теб любовта ни означаваше толкова много.

Елинор застана до нас, царствена с окървавената си диадема, и изтегли белия си костен кинжал от ножницата му.

— Признавам — прошепна тя с уважение, — това беше една чудесна игра. — Подаде ми кинжала. Бяха ми нужни няколко секунди, за да осъзная, че иска да отворя клетката с него.

Без да се замислям и миг повече, поех ножа и го забих в горната част на клетката. Решетките отскочиха встрани като опънати струни, а птицата запляска с криле по дъното; очите ѝ бяха изпълнени с ужас. Виждах как сърцето ѝ бие през крехката кожа на гърдите ѝ.

— Шшш... — прошепнах ѝ аз. Протегнах се и я хванах внимателно за крилата. Беше невъобразимо лека и имах чувството, че ще се разпадне в шепите ми, ако натиснех малко по-силно. Погледнах към Люк. Очите му бяха втренчени в мен и не помръдваха.

Душата в ръцете ми се устреми към гърдите му и аз я оставих да ме поведе натам. Представих си го пред мен, млад, жизнен и усмихнат; представих си всичко, което бихме могли да имаме. Искях да кажа нещо като „сбогом“, но всъщност имаше ли нещо, което да не си бяхме казали? И тогава пуснах душата му да влети обратно в него.

Люк простена — и когато примигна, беше жив. Беше толкова жив, очите му бяха толкова искрящи, а лицето му толкова сияйно, че осъзнах — не знам нищо за него. Усмихна ми се — това странно, младо, диво създание — и ме целуна страстно.

Уна дойде при нас и го дръпна за рамото.

— Вече си един от нас. Свързан си с музиката за вечността.
Музиката те притежава. Музиката е твоят живот.

Люк погледна към мен.

— Докато има музика тази нощ, аз ще съм тук с теб, красавице.
Вземи арфата си.

---

[1] „The Curragh of Kildare“ — традиционна ирландска песен. —
Б.пр. ↑

Издание:

Маги Стийвотър. Ридание
Американска. Първо издание
ИК „Кръгзор“, София, 2010
ISBN 978-954-771-237-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.